

NOVINY

Volume 1 Issue 83

ČTRNÁCTIDENÍK PRO KRAJANY V AUSTRALII A OKOLÍ

24.IX. – 7.X. 2002

PP 255003/04496

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY

(Fr.Hrabica)

AUS\$ 1.50+postage

S tručné zprávy.

Pondělí 9. září

V noci na pondělí schválila vláda podle očekávání vyšší daně, které způsobí, že budou dražší mj. i potraviny - do balíčku patří i milionářská daň
Ministr obrany Jaroslav Tvrdík podal trestní oznámení na bývalého šéfa vojenské rozvědky Andora Šándora a jeho náměstka Miroslava Kvašňáka, spekuluje se, že je to důsledek Srbovy aféry
Českému ministerstvu zahraničí se nelíbí, že jeho někdejší finanční ředitel Aleš Šatánek, Srbův a Kavanův člověk, chce pracovat ve Světové bance
Podle nynějšího náměstka ministra zahraničí Jindřicha Jindráka by nebylo dobré, kdyby ve Světové bance měl pracovat člověk jemuž hrozí policejní vyšetřování
Mimořádný chemický průzkum Českého rozhlasu a České televize prokázal, že během povodní unikly s neratovické Spolany dioxiny
Ústecko vypočítalo povodňové škody a stanovilo je na 11 miliard korun
V Ostravě sedí před soudem 17 hlavních šéfů zkrachovalé Moraviabanky, jsou podezřelí z úvěrových podvodů
Meziroční inflace dosáhla v srpnu jen 0,6%
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Ahra na Boha

Už od nepaměti se mezi námi lidmi vyskytují jednotlivci, kteří si hrají na vševědoucí bohy. Ne, nemyslím tím císaře z minulosti, myslím tím lidi, kteří rozhodují o tom, co je pro nás občany, národ ba dokonce lidstvo, dobré a co ne.
Pokud jde například o to, aby každý musel chodit do školy, aby musel ctít zákony, pak souhlasím. Pokud ale takový vůdce začne určovat, co smíme a nesmíme vědět, a zajišťovat prebendy pro sebe a hlavně pro své dědice, to už je věc jiná.
Nedostat se k informacím. Myslíte, že to je nepodstatné? Co si budete myslet o sousedovi, který se chová trochu jako pošuk a chodí pořád v montérkách, ušmudlané radiovce a ani na pozdravy neodpovídá? Jak se vaše mínění o něm změní, když se dozvíte, že je světově proslulý vynálezce?
Zatímco většina z nás přistěhovalců, ví, že mnoho ještě nevíme a často se stydíme za to, že tak málo víme, anglosaské národy jakoby byly pravý opak. Nejenže se ve škole nic nenaučí, ale dokonce to berou jako přednost svého školství a jsou pyšní, že nic nevědí.
Myslíte, že by bylo rozumné si zřídit vlastní školy s podobnou výukou na kterou jsme zvyklí?

. Musíme si pomáhat.

NESMĚLÉ MUDROVÁNÍ O STAVU PLANETY.

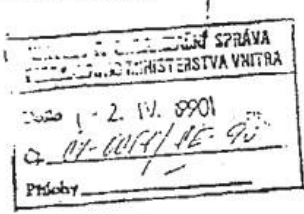
Benjamin Kuras, Londýn

Tak jsem začal věřit v globální oteplení. Jak se mně to stalo, vysvětlím za chvíli. Věřit v globální oteplení je něco jako věřit v Boha. Prý se nedá vědecky dokázat, ale přesto se lidé perou a vzájemně urážejí za víru a nevíru. Je pravda, že jsem v globální oteplení začal věřit o nějakých třicet let později než v Boha, ale není divu - víra v Boha je tady taky o nějaký ten pátek déle, než víra v globální oteplení.

K víře v Boha i v globální oteplení se lidé dostávají všelijak. Český vrchní rabín začal věřit v Boha, když našel kdesi na

louce ztracené klíče krátce poté, co Bohu slíbil, že v něj uvěří, jestliže ty klíče najde, a slib dodržel. Kéž by to měl s vírou každý tak jednoduché. Já jsem k tomu potřeboval nejen sérii hmatatelných ač matoucích prožitků, ale nakonec ještě i vědecký důkaz. Vyčetl jsem jej tehdy v knize anglického vědce Johna G. Benetta *The Dramatic Universe*. Ten existenci Boha - tvořivé samoexistující energie přítomné v celém vesmíru - dokazuje Druhým zákonem termodynamiky, podle něhož se vše rozpadá v chaos, jestliže se trvale nepřidává energie. Svět se nerozpadá, ergo je neustále ožiován všudypřítomnou energií, které si můžeme říkat, jak chceme. A dává nám to smysl vědecký i selský.

JUDr. Richard SACHER

P o k y n

federálního ministra vnitra k zajištění ochrany údajů v evidenčních statisticko evidenčního odboru vnitřní a organizační správy federálního ministerstva vnitra

V zájmu zajištění stability politického vývoje nařizují s okamžitou platností:

1. Vyjmout z ústřední evidence SEO VOS FMV evidenční karty, které se týkají
 - a) prezidenta republiky,
 - b) členů federální vlády, vlády České republiky a vlády Slovenské republiky,
 - c) poslanců Federálního shromáždění,
 - d) poslanců České národní rady, Slovenské národní rady a předků politických stran.
2. Vyjmout archivní materiály uložené v operativním archivu SEO VOS FMV, které se vztahují k výše uvedeným osobám.
3. Uložit registrační protokoly do plechových obalů a tyto zapečetit. Změny v registraci řešit náhradním způsobem s využitím lístkovnice a na počítači.
4. Evidenční karty, archivní materiály a registrační protokoly uložit do zvláštního fondu SEO VOS FMV.
5. Okamžitě signalizovat ministru vnitra ČSFR všechny případy, kdy lustrace směřuje do okruhu osob, uvedených v bodu 1 tohoto pokynu.

Ministr vnitra ČSFR

spadla. Muselo se jí vypařit hodně víc, než se jí vypařuje obvykle. Vypařování se děje teplem. Čím je větší teplo, tím se toho víc vypařuje. A pak to padá podle jakéhosi zákona Archimedova, že co stoupá vzhůru, musí dřív či později spadnout dolů, kterému pak Newton říkal gravitace. Jenže kdyby se tolik neoteplovalo, hodně z té spadlé vody by zůstalo v klidu na hladině oceánu. A záplavy by zůstaly jako vždy někde v Bangladéši.

Nad Bangadéšem - přesně řečeno od Afghánistánu přes celou Indii až na druhý konec Číny - se mezitím vznáší hustý hnědý mrak znečištěného vzduchu. To jsou výpary industriálních sajrajtů vypouštěné Třetím světem, který žádá, aby směl znečišťování prostředí ještě zvýšit proporčně k tomu, jak by je měl Západ snížit.

V té víře v globální oteplování - a všechny ty ostatní kontroverzní ekologické teorie - mě vědecky utvrdil známý taoistický fyzik a biolog Fritjof Capra, který měl pár týdnů před záplavami v Londýně přednášku,

na níž se prodávala jeho nová kniha *The Hidden Connections*, česky asi nejspíš "Skrytá propojení". Knižka i přednáška byly o tom, že ve vesmíru všechno se vším souvisí, nekonečně komplexní síti vztahů a propojení. Že ekologie znamená studium těchto vztahů a propojení mezi všemi známými přírodními i společenskými jevy. To na rozdíl od odděleného studia jednotlivých jevů, jak to dělá tradiční západní věda. Že život na naší planetě je nepřetržitá recyklace hmot a energií, procházející tou komplexní propojeností sítí. Že stále přesně nevíme, co všechno narušujeme, když z těchto sítí něco odebereme nebo do nich něco přidáme. Že blížící se ekologická krize je způsobená tím, že západní věda a především ekonomie vnímá svět lineárně - tedy v přímce, která jako by nikde nekončila. Že na této nekonečné přímce je možný nepřetržitý ekonomický růst.

A tím se současná ekonomie stává vrahem této planety. Stává se jejím vrahem proto, že zdroje, které na této planetě spotřebovává, jsou konečné. A také proto, že vytváří odpad, který planetu dusí, protože se nedá přetvářet v nic, co by sloužilo pokračování života. Ekologicky odborně řečeno, narušuje "udržitelnost" neboli *sustainability*. Udržitelnost života spočívá na tom, že každý druh té sítě života vrací v jiné formě tolik, kolik si z něho bere. Ekologická krize vzniká, když některý druh životu začne vracet méně, než si z něho bere, nebo mu přidává něco, co nelze zužítkovat v dalším cyklu.

Život totiž nefunguje lineárně, nýbrž kruhově. Každý odpad jednoho druhu života je zároveň potravou jinému druhu života. Smrt živočichů a rostlin je potravou bakteriím, houbám a plísním, které se stávají potravou dalším živočišným a rostlinným druhům - a tak to jde všechno dokola, v nekonečném kruhu tvoření. Příroda nezná žádný odpad. Nezničitelný odpad, který se nedá recyklovat v další potravu jiných druhů života, na tuto planetu zavedl člověk.

V této recyklaci života neustále některé formy života zanikají a vznikají jiné. Zanikají tehdy, když se vymknou z cyklického rytmu odebrání a vracení. Člověk se dnes tomuto rytmu vymyká katastrofálně a život planety se před člověkem musí bránit. "Život tu samozřejmě zůstane, ale ne nutně ve formě člověka," varuje Capra.

Vědomí cyklické propojenosti všeho života nazývá Capra *ecoliteracy* čili ekogramotnost. A pokládá je za nezákladnější a nejnnutnější prvek vzdělání v 21. století, chceme-li toto století dožít a přežít. Abychom přežili, musíme se naučit žít "udržitelně". To znamená neustále hledat způsoby, jak zastavit vytváření odpadů, které nejsou ničemu živému potravou. Zužítkovávat odpady z jednoho výrobního procesu na další výrobní proces. Reálnou šanci na přežití ale budeme mít teprve tehdy, až se nám podaří vytváření nezužítkovatelných odpadů ne snížit o tolik či tolik procent - jak se hádají světové ekologické konference - nýbrž zastavit na nulu.

Jako příklad vzniku udržitelné ekonomiky Fritjof Capra uvádí tento, odkudsi z Latinské Ameriky, kde se zhroutila místní ekonomika kávovníkových plantáží po prudkém poklesu světových cen kávy. Měla na vybranou buď kávovníková pole spálit, nebo je nechat shnit. Místní manažeři rozeslali po světě internetem otázku: Dá se k něčemu zužítkovat hnijící kávovník? Ozval se jim nějaký biolog z Norska: Ano, hnijící kávovník je mimořádně lahodnou potravou pro určitý druh červů.

Dokončení na straně 4.

Úterý 10. září

Václav Havel připomněl roční výročí teroristického útoku na USA a v tí souvislosti upozornil na význam chystaného summitu NATO v Praze
Havel řekl, že prezident Bush bude mít ve čtvrtek projev o chystaném útoku na Irák v OSN a pak že ČR zváží svůj postup
Ministr vnitra Stanislav Gross vyloučil možnost bezpečnostních rizik v souvislosti s 11. zářím
Ministerstvo obrany chystá další trestní oznámení na příslušníky vojenské kontrarozvědky, kteří nedbale zacházeli s utajovanými daty a zřejmě ohrozili životy našich agentů v zahraničí
Předseda britské Sněmovny lordů prohlásil, že exilové snahy českých Romů mají povahu ekonomickou, že v ČR perzekuováni nejsou
V pražském Karlíně bude možno se vrátit do dosud blokovanych domů s výjimkou 30, které jsou označeny za neobyvatelné
Středočeský kraj ohodnotil škody na 10 miliard
Rada pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodla, že Vladimír Železný neporušuje zákon, když coby kandidát na senátorské křeslo vystupuje v pořadu Volejte řediteli
Rada bude bedlivě sledovat počady severomoravského rádia Helax, jehož zaměstnanci kandidují do ostravského zastupitelstva
Žádná letecká společnost nezrušila 11. září své lety na ruzyňském letišti

Středa 11. září

Trestní řízení proti firmě IDOS podezřelé z korupce a protizákonného nakládání s nebezpečnými odpady pokračuje, přestože oba jednatele Lubomír Kašák a Zdeněk Němec jsou mrtvi.
Devatenáctiletý Michal Šťastný se před pražským městským soudem přiznal, že zavraždil nevlastní rodiče své o dva roky mladší přítelkyně Michaly Kalvodové ta prý se na vraždě nepodílela.
Obce, které byly při letošních srpnových povodních zaplaveny, dostanou 73,6 miliónu korun na odvoz odpadů. Policii budou při pořádkové službě a při záchranných pracích dále pomáhat vojáci.
Vláda dnes s konečnou platností schválila návrh zákona o volbách do Evropského parlamentu (EP). Řekla to během dnešního zasedání kabinetu jeho mluvčí Anna Stárková.
Pražští policisté dopadli osmadvacetiletou ženu, která předloni ve čtvrtém pražském obvodě distribuovala heroin. Prodejem drogy si podle policie nelegálně vydělala minimálně 700.000 korun.
Prezident Václav Havel dnes přijal na Pražském hradě sedmičlennou skupinu odpůrců severokorejského komunistického režimu.
Až o téměř 50 miliónů korun nadhodnotili představitelé některých obcí v Plzeňském kraji škody, které jim způsobily srpnové záplavy.

Čtvrtek 12. září

Na pátek odložila sněmovna hlasování o návrhu zvýšení daní
Už v prvním čtení poslanci přijali zákon umožňující zjednodušení likvidace povodňových škod
podle dnes schválené novely zákona bude nutno brát při vytváření územních plánů v úvahu zátopová území
Podle čtvrtečního oznámení vláda přehodnotila systém obrany vzdušného prostoru a v úvahu přicházejí nová řešení
Podle předběžného zjištění za zaplavení pražského metra mohou průrvy ve stěnách metra, kde měla stát protipovodňová zeď
Dopravní podnik podle téhož zjištění včas uzavřel bezpečnostní uzávěry
Čeští mobilní operátoři a pět bank založili Asociaci pro mobilní platby, podporující platby mobilním telefonem

Pátek 13. září

Premiér a předseda ČSSD Vladimír Špidla dnes nabídl KDU-ČSL vytvoření menšinové vlády. První místopředseda lidovců Milan Šimonovský to potvrdil deníku Právo.
Předseda KSČM Miroslav Grebeníček je přesvědčen, že premiér Vladimír Špidla (ČSSD) ve svém týmu prosadí zúzení vládní koalice na dva subjekty: ČSSD a KDU-ČSL.
Ministr financí Bohuslav Sobotka se domnívá, že dnes odmítnutý návrh daňových změn je odůvodnitelný a ministr proto chce předložit další daňový návrh.
Policie obvinila sedmatřicetiletého psychiatra z Loun z vraždy patnáctileté dívky, která u něho bydlela.
Sněmovna v pátek ve zrychleném jednání rozhodla, že zmrází horní hranici pro výpočet nemocenských dávek.
Necelá desítka rakouských odpůrců jaderné elektrárny Temelín ukončila kolem 17:45 SELČ pokojnou demonstraci na hraničním přechodu Gmünd -České Velenice

Víkend 14. –15. září

Po mnohých zvratech se pozvolna dochází k řešení vládní krize: v neděli večer to vypadalo, že vše bude po starém s tou výhradou, že unionisté budou mít ve vládě jen jednoho ministra místo dosavadních tří

V sobotu to vypadalo, že bude jen menšinová vláda bez unionistů, ale s lidovci
Hana Marvanová se vzepřela nátlaku své strany a odmítla se v sobotu vzdát poslaneckého mandátu
KDU-ČSL v neděli zrušila chystanou celostátní konferenci
V sobotu lidovci oznámili, že jsou "připravení jednat o nové podobě vlády"
Podle Miroslava Výborného a jeho vystoupení v TV Prima mají "všechny tři strany dostatek politické prozíravosti", aby současnou politickou krizi zvládly
Vladimír Špidla se rozhodl, že kandidáta na prezidenta bude řešit anketním způsobem: předloží seznam a rozhodnou občané
Na Bukové hoře u Teplic byl odhalen v neděli pomník 23 Němců zavražděných při "divokém odsunu" v roce 1945
V sobotu uplynulo 65 let od smrti T.G.Masaryka
Z Chrudimi odletěli do Kosova střídající vojáci na mírovou misi

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

Na leteckém dnu v Přerově spadl jednomístný vrtulník, pilot nehodu přežil a Na Hukvaldech se v sobotu konal slet strašidel
Pondělí 16. září

Šéfové tří vládních stran se sešli znovu s Václavem Havlem, k žádnému řešení nedošlo
Vladimír Špidla ráno vyzval ministry Unie k demisi
Ivan Pilip naprosto odmítl takové řešení a prohlásil, že jeho ministři odstoupí, jen pokud Špidla vypoví koaliční dohodu
Rozhlasový komentátor Petr Nováček předvídá, že Špidla skutečně unionistické ministry vyhodí a ve hře bude dvojčlenná koalice; pokud by k ní nedošlo, Špidla podle Nováčka podá demisi, byly by předčasné volby a není podle něho vyloučena ani velká koalice ODS a ČSSD - podle jeho názoru je nejpravděpodobnější dvojčlenná koalice
Podle odhadů bylo při povodni škod za 42 miliard korun - výsledky nezahrnují Prahu, kde se odhaduje výše škod na 10 miliard

Miloš Jakeš a Jozef Lenárt stojí před soudem a hájí se tam proti obvinění z vlastizrady, již se měli zúčastnit, když v roce 1968 chystali loutkovou "dělnicko-rolnickou vládu"

Václav Klaus prohlásil, že pro něho připadá v úvahu velká koalice s ČSSD, ale nehodlá o ní jednat s Vladimírem Špidlou
Hana Marvanová v pondělí rezignovala na funkci místopředsdkyně Poslanecké sněmovny
Gangsteři přepadli v Praze na Evropské třídě přepravní vůz agentury Group 4 a ukradli 100 milionů korun bance Citibank

Úterý 17. září

Unionisté vmysleli, že by napříště kluby měly předjednávat zásadně důležité návrhy zákonů
Václav Havel odletěl do USA, na Ruzyňském letišti vyzval k rozvaze a ke klidu a varoval k ostrážitosti před vstupem "podsvětí" do politiky
Ministr zahraničí Cyril Svoboda odvolal cestu do USA
Americké stíhačky budou střežit vzdušný prostor České republiky během summitu NATO v Praze
Ministr obrany Jaroslav Tvrdík dohodl ve Washingtonu, že na našem území budou umístěny instalace amerického systému včasné výstrahy

Už druhý den pokračoval proces s Miloušem Jakešem a Jozefem Lenártem za velezradu z roku 1968, kdy oba měli připravovat "dělnickorolnickou vládu"
Ministryně školství Petra Buzková se propadla v průzkumu oblíbenosti z druhého místa na čtvrté, první je Gross, za ním Tvrdík, a před ní se dostal premiér Špidla
V pásmu "spíše negativně" hodnocených osobností se ocitl Václav Havel
Pokud jde o volební preference, vede ČSSD před ODS, KSČM a lidovci a unií, lidem se nelíbí "stav politiky"
Komunisté nabízejí "koalici levicových stran" a prohlásili, že by taková vláda odpovídala výsledku voleb
V postižené obci Zálezlice na Mělnicku se začaly stavět nové domky - ze 120 zdejších domů podlehlo povodni 80
Podle posledních zjištění převážel vůz agentury Group 4, v pondělí přepadený za bílého dne na živé Evropské třídě v Praze, ne "pouhých" 100, ale 150 milionů korun
Podle odhadů Dopravního podniku povodně napáchaly v pražském metru škody za 6 miliard korun

Středa 18. září

Garanční dodatek ke koaliční smlouvě podepsaly tři koaliční strany, takže Špidlova vláda pokračuje v činnosti
Podle dodatku bude vláda speciálně označovat mimořádně závažné návrhy, ty pak budou projednány v klubech a schváleny - pokud by pak unionisté cukli jedním hlasem, museli by vládu opustit
Lidovci slíbili, že ve vládě zůstanou, i kdyby unionisté odešli (pozn.NP: ;-/)
Vladimír Špidla je s řešením spokojen a výsledek pokládá za dostatečnou garanci fungování vlády
Ministr financí Bohuslav Sobotka se stal guvernérem za Českou republiku ve Světové bance a Evropské bance pro obnovu a rozvoj
Senát zamítl návrh ústavního zákona, který by umožnil spojeneckým ozbrojeným silám přepravovat vojska bez individuálního schválení byť přeletu každého letadla
Pokračuje senát s někdejšími vládci komunistického Československa, Miloušem Jakešem a Jozefem Lenártem ve věci velezrady v souvislosti s přípravami ustavení loutkové "dělnickorolnické vlády" v roce 1968 po ruské invazi
Zemřel komunistický poslanec Josef Houzák, který byl údajně "vypárován" za Jana Kavana, který má trvalé angažmá coby předseda Valného shromáždění v OPSN v New Yorku; Hanzáka nahradí Zdeněk Maršíček, zda bude Kavana "párovat" není známo
Firmy Tesco a McDonalds jsou též postižené pondělní loupeží 150 milionů, k níž došlo na Evropské třídě v Praze za bílého dne
Podle mluvčího Novy Martina Chalupského splatil Vladimír Železný dluh vůči společnosti CME ve výši 650 milionů korun
Ministerstvo financí počítá pro rok 2003 se schodkem ve výši 157 miliard korun

Čtvrtek 19. září

Senát schválil dvě poslední povodňové normy, přestože je ve středu odmítl projednat ve zrychleném řízení, jde o zmrazení horní hranice pro výpočet nemocenské a zmrazení platů ústavních činitelů
Senátem neprošla novela ústavy, navrhuující přímou volbu prezidenta
Státní zástupce Jiří Bednář navrhuje pět let vězení pro Milouše Jakeše a Jozefa Lenárta v kauze z roku 1968, měli napomáhat pokusu vlastizrady
Dvě americké stíhačky F16 budou střežit klid summitu NATO v Praze

Tvrdíkovo ministerstvo obrany se přiklání k americkému systému protiraketové obrany jako k rozumné variantě řešení obrany českého vzdušného prostoru
Komunisté odmítají "párovat" trvale nepřítomného Jana Kavana v poslanecké sněmovně
Miroslav Grebeníček nepřímo usvědčil Kavana ze lži, ten totiž tvrdil, že jeho nepřítomnost byla párována těžce nemocným komunistickým poslancem Houzáíkem, šlo o shodu okolností, řekl Grebeníček
Václav Klaus řekl v BBC, že jeho strana by uvítala předčasné volby
Někdejší předseda Fondu národního majetku (FNM) Jan Stiess má zaplatit 200 tisíc pokuty za to, že se prokázal padělaným lustračním osvědčením, jinak půjde na půl roku do vězení
Komunisté uvažují o Srbově advokátovi Kříženeckém jako o prezidentském kandidátovi
30.září skončí české vysílání Svobodné Evropy

Pátek 20. září

Prezidentské primární volby, v nichž Česká strana sociálně demokratická osloví i veřejnost, začnou 22. října.
Policie zadržela ve čtvrtek na česko-slovenské hranici skupinu 25 běženců z Asie.
Celníci na česko-slovenském hraničním přechodu Břeclav-Brodské zadrželi v noci na dnešek mladíka, který převážel ve svém voze tisíc tablet taneční drogy extáze.
Na návrh okresního krizového štábu byl dnes ve vybraných obcích na Mělnicku stav nebezpečí prodloužen do 30. září.
Josef Kotrba, manžel ministryně školství Petry Buzkové, převzal ve středu obvinění z porušování povinnosti při správě cizího majetku, kterému čelí spolu s dalšími šesti členy.
České vysílání Rádia Svobodná Evropa (RSE) definitivně skončí 30. září.

Bez závažných zranění se obešla dnešní srážka kloubového autobusu městské hromadné dopravy s nákladním automobilem Liaz v Hradci Králové.

Víkend 21. – 22. září

Čeští politici se vyjadřovali k výsledkům voleb na Slovensku, v nichž vyhrál Mečiar, ale bez šance sestavit vládu - výsledky pokládají za šanci k sestavení proevropské vlády
Stanislav Gross spekoval v TV Nova o předčasných volbách, které by byly podle něho lepší, než další ústupky sociální demokracie
Tuto myšlenku vítá i Václav Klaus, místopředseda ODS Jan Zahradil je proti, taktéž Hana Marvanová, někdejší předsdkyně Unie (a ještě více někdejší členka ODS)
Hejtmán Moravskoslezského kraje Evžen Tošenovský bude na příštím kongresu ODS kandidovat na předsedu strany
Telecom úspěšně přečísloval telefonní síť, v republice je nyní systém devítimístných čísel bez nuly na začátku, mezinárodní předvolba 00420 nebo +420 zůstává v platnosti
Pavel Rychetský řekl v pořadu ČT Špona, že Petr Pithart nemá šanci na prezidentský úřad, protože poslanci a senátoři ODS a ČSSD ho prostě nezvolí
V Praze na Letné se v sobotu konala demonstrace anarchistů
Jen sto lístků se prodalo v Telči na koncert pro postižené povodněmi
V pondělí přesně v 6.55 končí astronomické léto a nastává podzim
Počasí Praha: Pěkný víkend, v neděli večer přišla bouřka

NA SAMOTĚ U LESA
Téměř na samotě u lesa najdete Československý Country Klub v Sydney. A to máte: instalace nové klimatizace, snížení stropu, eletroinstalace, bodové osvětlení, instalace zvukové aparatury, vytrhání starých koberců, položení nových koberců, pokládka dlažby, sádrokartonové obložení stěn, dřevěné obložení stěn, broušení a lakování parketu, výměna dveří, výměna stolů, židlí, výroba nových závěsů a malování a natírání a malování a natírání a malování.....

Po posledním velkém úklidu se na stoly položí nové ubrusy a Grand Opening Party zrekonstruovaného společenského sálu Československého Country klubu může začít. Ano slyšíte dobře, místo setkávání Čechů a Slováků na zapadlém okraji města prošlo za poslední měsíc velkou změnou a dnes může hrdě o svém sále prohlásit, že je společenský. Dlouho plánovaná rekonstrukce je nyní na konci první etapy. Díky povité práci současného vedení klubu a celé řadě dobrovolných dárců z řad klubových členů se podařilo shromáždit potřebné množství finančních prostředků. Na propagaci přispěl také Generální konzulát České republiky.

Největším soustem byla instalace nové klimatizační jednotky, na kterou také připadla největší část finančního rozpočtu. S ní související rekonstrukce velkého sálu mohla být dokončena jen díky nezměrnému úsilí krajanů, kteří obětovali veškerý svůj volný čas a jezdili zvelebovat klub v nočních hodinách po své práci bez nároku na honorář. Prezident klubu Vladimír Foltán je člověk, jemuž patří největší dík. Rekonstrukci byl přítomen doslova ve dne v noci po celou dobu jejího trvání a díky jeho rozhodnosti a organizačním schopnostem se podařilo dokončit obrovský kus práce v předem stanovené lhůtě.

Je toho ještě spousta, co se musí dodělat. V druhé etapě přijdou na řadu oba bary a toalety, třetí etapa se bude týkat rekonstrukce jídelny, pak přijdou na řadu vstupní prostory..... Současné vedení klubu ukázalo, že pracovat umí. Před rokem vyřčené sliby se dnes staly skutečností. Bohužel umět 'jen' pracovat nestačí. Je toho spousta co se musí koupit. Klubová pokladna není zcela prázdná, vedení klubu si stále nechává jistou rezervu, ale finanční podpora by dokončení druhé etapy rekonstrukce velmi zrychlila. Přijďte se do Československého country klubu podívat a uvidíte sami, jaké máme mezi sebou šikovné ruce. A není jich málo, k současnému dni se na rekonstrukci podílelo, ať už fyzicky nebo finančně, stošedesát lidí! Pomozte těmto šikovným rukám a věnujte klubu finanční dar. Jakákoliv částka je vítána a znamená další krok k cíli. Koneckonců, děláme to přeci pro sebe, abychom se ve svém klubu cítili dobře a mohli na něj být hrdi. Volejte Emilii Rozic 02/9820 8828.

Grand Opening Party v Československém Country klubu se koná v sobotu 28. září od 8 hodin večer, zamluvte si místa k sezení, v opačném případě budete muset celý večer protančit.

Podrobné čísla o voľbách Konečné výsledky volieb: HZDS víťaz, pravica môže zostaviť koalíciu

Hnutie za demokratické Slovensko (HZDS) so ziskom 19,50 percenta hlasov sa stalo víťazom parlamentných volieb. Vyplýva to z predbežných oficiálnych výsledkov, ktoré v nedeľu zverejnila Ústredná volebná komisia.

Druhou najsilnejšou stranou je Slovenská demokratická a kresťanská únia (SDKÚ), ktorej dalo hlas 15,09 percenta voličov, nasledovaná stranou Smer s 13,46-percentnou voličskou podporou.

Stranu maďarskej koalície (SMK) podľa ÚVK volilo 11,16 percenta, Kresťanskodemokratické hnutie (KDH) 8,25 percenta a Alianciu nového občana (ANO) 8,01 percenta voličov. Do Národnej rady SR sa dostala ešte Komunistická strana Slovenska (KSS) so ziskom 6,32 percenta hlasov.

HZDS získalo 560 691, SDKÚ 433 953 a Smer 387 100 hlasov. V prospech SMK hlasovalo 321 069, za KDH 237 202 a za ANO 230 309 voličov. KSS odovzdalo hlasy 181 872 občanov.

Päťpercentnú hranicu zvoliteľnosti do parlamentu neprekročila Pravá Slovenská národná strana (PSNS), ktorá získala 3,65 percenta, ani Slovenská národná strana (SNS) s podporou 3,32 percenta voličov. Hnutie za demokraciu (HZD) volilo 3,28 percenta, Sociálnodemokratickú alternatívu (SDA) 1,79 percenta a Stranu demokratickej ľavice (SDL) 1,36 percenta voličov. PSNS získala 105 084, SNS 95 633, HZD 94 324, SDA 51 649 a SDL 39 163 hlasov.

Všetky ostatné kandidujúce strany získali menej ako 1 percento hlasov. Stranu zelených na Slovensku (SZS) volilo 0,98 percenta, Nezávislú občiansku stranu nezamestnaných a poškodených (NOSNP) 0,91 percenta, Združenie robotníkov Slovenska (ZRS) 0,54 percenta, stranu Žena a rodina (ŽAR) 0,43 percenta a Občiansku konzervatívnu stranu (OKS) 0,32 percenta voličov. Robotnícka strana ROSA získala 0,30 percenta, Rómska občianska iniciatíva SR (ROISR) 0,29 percenta, Strana za demokratické práva občanov (SDPO) 0,23 percenta, Ľavicový blok (LB) 0,22 percenta, Politické hnutie Rómov na Slovensku - ROMA 0,21 percenta, Slovenská národná jednota (SNJ) 0,15 percenta a Béčko-Revolučná robotnícka strana (B-RRS) 0,09 percenta hlasov. Najmenej - 0,02 percenta voličov si vybralo Ľudovú stranu (ĽS).

SZS získala 28 365, NOSNP 26 205, ZRS 15 755, ŽAR 12 646 a OKS 9422 hlasov. Stranu ROSA volilo 8699, ROISR 8420, SDPO 6716, ĽB 6441, ROMA 6234, SNJ 4548, B-RRS 2818 a ĽS 763 občanov.

Rozdelenie poslaneckých mandátov vyhovuje pravici

HZDS by malo v parlamente obsadiť 36 kresiel. SDKÚ by malo v zákonodarnom zbore zastupovať 28 poslancov, Smer 25, SMK 20, KDH a ANO po 15 a KSS 11.

Vyplýva to z prepočtu predbežných oficiálnych výsledkov volieb. HZDS by podľa nich získalo 19,50 percenta hlasov, SDKÚ 15,09, Smer 13,46, SMK 11,16, KDH 8,25, ANO 8,01 a KSS 6,32.

Viacerí predstavitelia pravicových strán sa krátko po zverejnení prvých prognóz volebných výsledkov vyjadrili za vznik čo najhomogénnejšej a programovo blízkej vládnej koalície stredopravých strán. Zoskupenie SDKÚ - SMK - KDH - ANO by disponovalo v Národnej rade SR 78 poslancami.

Volebná účasť nad 70 percent

V parlamentných voľbách 2002 si prevzalo hlasovacie lístky 2 913 267 zo 4 157 802 oprávnených voličov. Platných hlasov bolo 2 875 081, čo predstavuje 70,07-percentnú volebnú účasť. Informovala o tom Ústredná volebná komisia.

Ide o najnižšiu účasť na parlamentných voľbách od pádu komunistického režimu v roku 1989. Najviac ľudí - 95,39 percenta - prišlo hlasovať v prvých slobodných voľbách po novembri 1989, ktoré sa uskutočnili v júni 1990 ešte v rámci česko-slovenskej federácie. Ďalšie voľby v rámci ČSFR v júni 1992 na Slovensku k volebným urnám priťahli 84,20 percenta voličov.

V prvých parlamentných voľbách po vzniku samostatnej Slovenskej republiky, ktoré sa konali 30. septembra a 1. októbra 1994, prišlo voliť 75,65 percenta občanov. V parlamentných voľbách v septembri 1998 využilo svoje volebné právo 84,24 percenta voličov.

Copyright © 2002 TASR

História volieb na Slovensku

Ako to bolo s právom voliť a byť volený bez ohľadu na sociálny pôvod, pohlavie a vzdelanie

Určite poznáte to príslovie: politika je panské huncútstvo. Používame ho vo viacerých významoch - napríklad, keď konštatujeme, že s niečim aj tak nepohndeme, lebo na to nemáme patričný dosah, alebo týmto výrokom môžeme odpovedať na výzvu politicky sa angažovať. Každopádne

ním vydeľujeme tých, čo politiku robia od tých ostatných. Ako to už pri takýchto okrídlených výrokoch býva, majú svoju minulosť. V tomto konkrétnom prípade ani nie takú dávnu. Všeobecné volebné právo - pre mužov i ženy bez ohľadu na sociálne a majetkové pomery - nebolo na Slovensku samozrejmosťou až do roku 1920.

Určite si spomeniete na "boj robotníckej triedy a jej predvoja Komunistickej strany" za právo voliť a byť volený bez ohľadu na sociálny pôvod, pohlavie a vzdelanie. Faktom je, že na túto požiadavku nemajú copyright komunisti, ako sa nás to pokúšali naučiť na hodinách najnovších dejín a na politických predmetoch vysokých škôl do roku 1989. Slovensko bolo súčasťou Rakúskej monarchie, keď aj touto multietnickou ríšou otriasla buržoázna revolúcia. Do popredia sa v nej dostali predovšetkým dve otázky: prijatie takých opatrení, ktoré by viedli k zmene politického systému a druhou dôležitou úlohou bolo riešenie národnostnej otázky. V marci 1848 boli pod tlakom udalostí prijaté reformné zákony, ktoré uviedli do života nezávislú vládu v Uhorsku a volebné právo do snemu. Podľa neho mohli okrem šľachty už voliť aj majetní občania a za poslanca do snemu mohli byť volení tí, ktorí ovládali maďarčinu. Po tejto reforme mohlo voliť asi šesť percent obyvateľov - aj to iba do dolnej snemovne, lebo hornú tvorili naďalej zástupcovia vysokej šľachty a menovaní cirkevní funkcionári. Nečudo, že požiadavka všeobecného volebného práva rezonovala v požiadavkách liberálnej maďarskej šľachty rovnako ako v programoch predstaviteľov nemaďarských národností v Uhorsku (aj keď pohnútky bývali rôzne).

Predstavitelia slovenského národného hnutia v tomto čase vyprodukovali Žiadosti slovenského národa - politický program, ktorý okrem všeobecného hlasovacieho práva žiadal úplnú slobodu tlače, slobodu spolčovania, princíp národnej rovnoprávnosti a federalizácie Uhorska. Najviac však maďarské vládne kruhy podráždila požiadavka vrátenia pôdy slovenskému ľudu. Za to si Hurban, Hodža a Štúr vyslúžili okamžitý zatykáč. Čas šiel ďalej. Revolúcia bola porazená. V našich podmienkach nastal čas známeho Bachovho absolutizmu (nazvaného podľa ministra vnútra novej vlády Alexandra Bacha). Vládli byrokracia, vojsko a žandári. Žiadne voľby. Prednostovia župných samospráv, všetci funkcionári župy, ako aj členovia mestských rád a mešťanostovia boli menovaní, o vláde ani nehovoriac. Po páde absolutizmu (1860) sa toto obdobie zvyklo označovať ako doba temna. Nie všetko je však iba čierne alebo biele. Absolutizmus na jednej strane znamenal šikanovanie byrokracie, cenzúru, centralizmus a germanizáciu. Na druhej strane sa preniesli do Uhorska zo západnej časti monarchie také progresívne prvky organizácie správy, súdnictva a bezpečnosti, ktoré zvýšili jej efektivnosť a často aj objektivitu. Preto sa v zásade zachovali až do polovice 20. storočia.

Októbrovým diplomom (1860) sa panovník zriekol absolutizmu. Posilnili sa predovšetkým pozície maďarských politických kruhov - obnovená bola uhorská dvorská kancelária, župná samospráva a rovnako aj uhorský snem. Maďarčina sa stala úradnou rečou v Uhorsku a v úradoch a školách nahradila nemčinu. Slováci boli nútení sa brániť. Domáhali sa svojich národných práv. Výsledkom ich snažení boli požiadavky Memorandového zhromaždenia v Martine (1861). Najvýznamnejšia bola žiadosť o zákonné uznanie rovnoprávnosti Slovákov ako národa, čo sa malo odraziť v štátoprávnom postavení Slovenska v rámci uhorska. Maďarská vláda odpovedala razantnou protimemorandovou kampaňou. Predstavitelia Slovákov sa preto rozhodli obrátiť sa priamo na Viedeň. Tamojšia vláda použila slovenské žiadosti ako štít na stlmenie radikalizácie vzťahu maďarskej politiky voči sebe a splnila časť sľubov: mohla byť založená Matica slovenská (1861) a slovenské gymnáziá vo Veľkej Revúcej (1862), Martine (1868) a Kláštore pod Znievom (1869). Medzitým však Maďari definitívne posilnili svoje pozície v monarchii. Po Rakúsko-maďarskom vyrovnaní (1867) nemali tieto inštitúcie šancu na prežitie. Posledné slovo mal potom národnostný zákon (1868), ktorý známu doktrínu o jednotnom politickom uhorskom národe (v maďarčine je len jeden termín pre uhorský a maďarský - "magyar") povýšil na štátnu politickú platformu.

Ako to vyzeralo s možnosťou voliť a tým ovplyvniť politické dianie v krajine? Na čele centralizovaného štátneho aparátu bola uhorská vláda (menoval a odvolával ju panovník), ktorá sa zodpovedala uhorskému snemu. Stredný stupeň administratívy tvorili tzv. municipiá: župy a municipiálne mestá (pôvodne kráľovské). Župan bol tiež vymenúvaný panovníkom na návrh ministra vnútra. Hlavným orgánom municipií bol municipiálny výbor - polovicu tvorili tzv. virilisti (daňoví poplatníci platiaci najvyššie priame dane, ak bola medzi nimi žena, tá menovala svojho mužského zástupcu) a druhá polovica bola volená na základe majetkového cenzu.

Volebné právo malo v tom čase v Uhorsku asi šesť percent obyvateľov - aj to boli iba muži, ktorí vlastnili určitý majetok alebo platili daň v predpísanej výške. Volili aj ľudia s vyšším vzdelaním, všetci šľachtici a zemani. Členovia v hornej snemovni svoje miesta dedili alebo dostali. Boli to zástupcovia vysokej šľachty, vysokí svetskí a cirkevní hodnostári a panovníkom doživotne menovaní "verní a zaslúžilí". Obyčajní ľudia nemali žiaden priamy politický vplyv - politika bola pre pánov.

Moje rodné mesto Trenčín patrilo pôvodne tiež k municipiám. Po roku 1876 sa však všetky menšie slobodné kráľovské mestá stali iba obcami so zriadeným magistrátom, práva na úrovni žúp boli ponechané len mestám s viac ako 12-tisíc obyvateľmi (na Slovensku to boli Bratislava, Komárno, Banská Štiavnica a Košice). Trenčín sa tejto degradácii bránil, ale nakoniec bol podriadený županovi a stal sa jedným z okresov Trenčianskej župy. Bol vypracovaný nový štatút a zreorganizovaný aparát mesta (ten platil prakticky až do roku 1918). najvyšším orgánom bolo mestské zastupiteľstvo na čele s mešťanostom. Volili iba platiči vyššie spomínanej pevne stanovenej dane z nehnuteľností, obchodu či remesla. Bez ohľadu na platené dane mohli voliť príslušníci inteligencie a slobodných povolání, teda lekári, advokáti, inžinieri, duchovní, učitelia a notári. Mestské zastupiteľstvo (polovica virilisti a zostatok volený) schvaľovalo rozpočet mesta, záverečné vyúčtovanie, štatúty a volilo mešťanostu spolu s užším výberom - mestskou radou. Personálne obsadenie bolo stabilné napriek šesťročnému volebnému obdobiu, hlavným dôvodom odchodu z úradu býval vysoký vek.

V 60. rokoch 19. storočia mali v Trenčíne pomerne silné zastúpenie vplyvné meštianske rodiny (Maťašovičovci, Bangyovci, Skotnickí, Stanekovci, Štúrovci, Mičarkovci, Porubskí), ktoré sa otvorene hlásili k slovenskému pôvodu. Na Memorandovom zhromaždení bol aktívny právnik Ľudovít Dohnányi, ktorý sa pokúšal kandidovať za Trenčín do Uhorského snemu. Jeho voliči si užili svoje. Voľby do snemu boli vtedy verejné, kontrolované vládnymi úradníkmi. Tí hlasy nielen zapisovali, ale rozhodovali aj o tom, koho vôbec k voľbám pripustia. Voliči slovenských kandidátov bývali zastrašovaní, pred volebnou miestnosťou ich nechali stáť v nečase celý deň, niektorých zatkli, ďalších vládni korteši odľakávali a opíjali. Neskoršie sa pokúšal za Slovákov kandidovať do snemu Ján Porubský (1871), no bol rovnako neúspešný.

Na prelome 19. a 20. storočia sa začínajú o slovo hlásiť pevnejšie zorganizované politické zoskupenia, platný volebný zákon začal byť anachronizmom. Nakoniec samotná uhorská vláda prišla s návrhom jeho reformy (1904). Všeobecné volebné právo sa stalo základnou požiadavkou slovenského národného hnutia i sociálnej demokracie. Videli v ňom svoju šancu. Promaďarské strany si uvedomovali prípadné dôsledky: tradičné vládnuce skupiny by prišli o moc a na politickú scénu by sa dostali masy. Preto všeobecné volebné právo ostro odmietli a zároveň podporovali ďalší postup maďarizácie: "apponyovské" školské zákony (1907) a pomaďarčenie verejného života vôbec. V tomto kontexte sa objavil v Trenčíne po viac ako tridsiatich rokoch slovenský kandidát do uhorského snemu - Dr. Karol Štúr, synovec Ľudovíta. Jeho program bol: všeobecné volebné právo, reforma daní, rozšírenie demokratických práv a rovnoprávnosť pre Slovákov. Pri voľbách asistovalo štyridsať žandárov a stotina 71. pluku. Štúrova strana dbala, aby sa nemohli uplatňovať známe praktiky - opíjanie a zastrašovanie. Jeho voliči mali pesničku: "Slováci, majme sa radi, huncút kto svoj národ zradí pri vine v Trenčíne." Výsledok volieb: vládny kandidát získal 978 hlasov, Karol Štúr 644, čo bol výrazný úspech, pretože hoci Slováci prehrali, vyšli z volebného boja posilnení. Čas pre Dr. Štúra ešte len mal prísť, v roku 1918 bol zvolený za predsedu miestnej Slovenskej národnej rady.

Vo vládnom návrhu reformy volebného práva (1912-13) sa malo zmeniť na všeobecné a tajné. Reforma však neuspokojila ani konzervatívcov (zbytočne široká), ani sociálnu demokraciu a národné hnutie (nedostačujúca). Preto Slovenská národná strana a Sociálna demokracia v Trenčíne ohlásili spoločné ľudové zhromaždenie. Obe strany žiadali všeobecné, tajné a rovné volebné právo aj pre ženy, znížiť vek voličov na 20 rokov a zrušiť virilizmus. Zhromaždenie nebolo povolené.

Podľa nového volebného zákona sa v Uhorsku nikdy nevolilo. Rok 1914 vtiahol monarchiu do svetovej vojny. Po jej skončení sa zmenila tvár Európy a Československá republika bola jednou z novíniek na európskej scéne. Jej vznik a prvé roky existencie neboli prechádzkou ružovou záhradou, no pomery v novom štáte sa postupne stabilizovali. Dôkazom toho boli aj parlamentné voľby v roku 1920. V nich občania Slovenska po prvýkrát mali možnosť voliť a byť volení slobodne, bez ohľadu na pohlavie a sociálne zázemie. Predvolebnej kampani v Trenčíne dodala vážnosť prítomnosť Dr. Vavra Šrobára, ministra pre správu Slovenska. Vo svojom prejave zdôraznil: "Agitovať, presviedčať treba, avšak vždy len prostriedkami dôstojnými vzdelaného národa." Ženám, ktoré sa chystali na voľby po prvý raz, odporúčal, aby "pri voľbách šli so svojimi mužmi a otcami a nedali na seba vplývať tými, ktorí zneužívajú náboženstvo a vieru v Boha na politickú agitáciu".

Počas dvadsaťročného pokusu o demokraciu mohli slovenskí voliči v parlamentných aj komunálnych voľbách svojím hlasom podporiť politiku, ktorá sa im páčila, ktorej uverili či naleteli. Každopádne bola táto výučba demokracie a občianskych postojov krátka a obdobie totalitných systémov s vládou jednej strany, ktoré nasledovalo po nej, zase pridlhé. Prečo? Pretože si ešte stále veľa Slovákov myslí, že politika je predsa len "panské huncútstvo". Alebo nie?
MONIKA VRZGULA, InZine

KAREL BAREŠ

Nar. 4. březen 1926 -- zemřel 9. září 2002

Navždy nás opustil doslova řečeno pravý Čechoslovák.

Dne 9.září v ranních hodinách odešel z našich řad přítel ,kamarád, člen České Asociace v Austrálii pan Karel Bareš.

Karel se narodil 4 března roku 1926 na Slovensku ve vesnici blízko Prešova v Solivaru.Otec českého původu pracoval jako státní úředník a cestoval po celé republice. Matka Karla byla Vídeňanka, Rakušanka. Otcovo zaměstnání a cestování po Československu , způsobilo, že se Karel narodil právě v Solivaru. Většinu svého mládí, ale prožil v Čechách, poněkud na Křivokláte. Sudoval technickou průmyslovou školu , kterou s úspěchem dokončil . V roce 1949 v zimě uprchl do Rakouska, kde pobýval až do svého odjezdu do Austrálie. Dorazil do Sydney v roce 1951.Pracoval všude možné kde byla práce.V nemocnici i v cukrovaru, práce se nebál a tak mu bylo jedno , kde vydělá nějaký ten dolar.

V šedesátých letech se přistěhoval do Melbourne a v roce 1965 se v Německém klubu seznámil se svoji budoucí ženou Suzi s kterou se potom v roce 1969 oženil. Ještě před tím byl činitelem Československé organizace Stružiny v Melbourne, kde byl s panem Ublem členem výboru. Stružiny byla organizace která se po roce 1968 zabývala pomoci československým uprchlíkům a organizovala protikomunistické demonstrace v Melbourne. Pomáhal schánět pro krajany , kteří se rozhodli žít v Austrálii práci, ubytování a vše potřebné k normálnímu životu v cizí zemi. Bylo jich mnoho a mnoho. Jenom doslova dva, kterým pomohl byli až do jeho smrti jeho dobrými přáteli.

V Melbourne pracoval jako kreslič plánů.Byl též věrným členem místního Sokola .Další Československé organizace v Austrálii.V roce 1988 ve svých 62 letech odešel do důchodu a posléze se odstěhoval se ženou do slunného Queenslandu na Gold Coast. Hned na to se stal členem Československého klubu v Brisbane , kde svoje členství zrušil v roce 2000 .

(Část článku pojednávající o rozepřích mezi stávajícími kluby byla vyjmuta redakcí Novin, neboť se domníváme že tato část by způsobila, že mnoho lidí z Queenslandu by nám přestalo odbírat noviny.

Velice se omlouváme tímto oběma soupeřícím družstvům) Pak se stal jedním s aktivních členů nově založené České Asociace v Austrálii. Se ženou Suzi připravoval tombolu a prostě pomáhal, kde bylo třeba ,hlavně dobrou radou. Byl to člověk ,který měl rád pravdu , nenáviděl lež a bezpráví. Měl rád dobré a poctivé lidi a rád se s nimi stýkal.Kromě toho byl velkým milovníkem zvířat. Měl několik psů a hlavně si oblíbil Dobrmany, kterých měl celkem sedm.S manželkou Suzi též pracoval pro Animal Welfare na dobročinné bázi až do konce života.Česká Asociace ,né že jenom ztratila člena,ale kamaráda , přítele a hlavně člověka,kterého si všichni velice vážili. Navždy zůstane Karel Bareš v našich srdcích.

Článek připravil a sepsal Milan Paulů za pomoci Suzi Bareš,pana Václava Ubla a dalších

Metro už nikdy nepojede... předvídal Bilal

Ondřej Neff

Až se stydím psát o po-povodňové Praze, když si vzpomenu, co zažívají lidé v opravdu postižených oblastech. V Praze - kromě Karlína - se dohromady nic moc nestalo. Jenže, co naplat, jsem Pražák a žiju tady. A tak je mi legrační, jak se ta situace vyvíjí. Nedávno vyšel skvělý (geniální) comics Enki Bilala **Jarmark nesmrtelných**(vydal Egmont). Odehrává se v Paříži v roce 2013. Úžasná vize, mimo jiné pařížského metra: provoz ukončen v roce 2112, a že ho Bilal dovedl nakreslit, jak vypadá po dalších 11 letech! Asi tak, jako dnes stanice Anděl... Nereálná vize, že metro už nikdy nebude jezdit? Vůbec ne. Pánové metrníci se už přihlásili, že budou chtít na opravu **šest miliard**. Aniž kdo ještě pořádně prošel rourou, protože roura je víc než měsíc po povodni zaplavená.

Před dávnými léty předkládal spisovatel Pavel Vašák vizi, jak se rozpadne socialistická Praha. Jednoho dne se na ulici zastaví tramvaj a nikdo nebude mít sílu a vůli, aby ji odtáhl. Udělají objízďku. Pak začne růst travička mezi dlažbou. Pak...

Střih. Uplynulo čtyřicet let. Voda zaplavila metro. Metro už nikdy nepojede. Magistrát zakázal přejíždění mostů s výjimkou několika - aby uvolnil ulice pro veřejnou dopravu. Zároveň ale vydal tolik výjimek a povolení, že zácpy tam stejně jsou - tím spíš, že policajti musí každému kontrolovat ta povolení, takže průjezd jednoho "povoleného" auta trvá tolik, co dříve průjezd deseti nepovolovaných. Časově jsme tedy na stejném. Úředníkům je to jedno, naopak, jistě to vítají,

vůbec by ho nenapadlo, že vize dojde naplnění, teprve až komunisti zmizí (oficiálně) ze scény.

Otevřený dopis Občanského Institutu ministru zahraničí ČR

V Praze dne 28. srpna 2002

Vážený pane ministře,

dne 12. srpna 2002 vyzval předseda Komise EU Romano Prodi prostřednictvím svého mluvčího země usilující o členství v EU, aby neuzavíraly se Spojenými státy americkými **smlouvu o imunitě pro americké vojáky před Mezinárodním trestním soudem**, existujícím od června 2002.

Jak jistě víte, uzavřely již takovou smlouvu se Spojenými státy Rumunsko a Izrael. My, níže podepsaní, si dovoluujeme na Vás apelovat, abyste inicioval uzavření obdobné smlouvy mezi Českou republikou a Spojenými státy. Jsme přesvědčeni, že je to plně v národním zájmu České republiky, a to z těchto důvodů:

Mezinárodní trestní soud není instituce Evropské unie a Evropská unie také neratifikovala smlouvu o vzniku Mezinárodního trestního soudu, neboť tu mohly ratifikovat jen subjekty s vlastní mezinárodně-právní subjektivitou, jimiž jsou jen suverénní státy; Evropská unie takovým subjektem není.

Z tohoto důvodu připojení resp. nepřipojení konkrétní země ke smlouvě o vzniku Mezinárodního trestního soudu není záležitostí společné politiky EU. V žádném případě pak není ani nemůže být součástí *acquis communautaire*; proto případné připojení resp. nepřipojení země ke smlouvě o vzniku Mezinárodního trestního soudu by nemělo mít žádný dopad na její případné členství v Evropské unii. Z toho rovněž plyne, že jakákoli dvoustranná smlouva jedné země s jinou zemí ohledně Mezinárodního trestního soudu není záležitostí Evropské unie a nemůže mít žádný dopad na její členství v Evropské unii.

Parlament České republiky rozhodl, že se naše republika nepřipojí ke smlouvě o vzniku Mezinárodního trestního soudu.

Pro rozhodnutí, jež náš parlament učinil, měl dobré důvody: smlouva o vzniku Mezinárodního trestního soudu totiž obsahuje prvek, který je v naprostém rozporu s dosavadní praxí mezinárodního práva, podle níž smlouvy platí pouze

pro ty země, které je ratifikují. V rozporu s tím smlouva o vzniku Mezinárodního trestního soudu stanoví, že tento soud má mít jurisdikci i nad občany těch zemí, které se ke smlouvě o vzniku Mezinárodního trestního soudu nepřipojily, nebo ji dokonce odmítly.

Znamená to, že vojáci armády České republiky, kteří riskují své životy při ochraně života, svobody a majetku obyvatel jiných zemí, by mohli být předvedeni před Mezinárodní trestní soud, i když je parlament ČR pod jeho jurisdikci podřídit odmítl. Nebyli by chráněni Ústavou a Listinou práv a svobod.

Z těchto důvodů se ke smlouvě o vzniku Mezinárodního trestního soudu odmítly připojit i Spojené státy americké, náš spojenec v Organizaci Severoatlantické smlouvy. Konstatujeme, že transatlantické přátelství a spojení s USA, jakož i politická a vojenská přítomnost USA v Evropě, jsou z hlediska zájmů České republiky klíčové pro mír a bezpečnost na evropském kontinentě, tedy i pro svobodu a bezpečnost České republiky a jejích občanů. Je především v našem zájmu, aby americké jednotky neopustily evropský kontinent a aby Spojené státy měly v Evropě skutečné spojence, jakým Česká republika hodlá být.

Proto je žádoucí, aby americké jednotky v zahraničí, stejně jako české jednotky v zahraničí, měly garantovanou ochranu proti nepodloženým a předpojatým obviněním, k nimž by mohlo docházet, a aby jejich příslušníkům byla zaručena práva a svobody, garantovaná ústavami jejich zemí.

Ze všech těchto důvodů je ve společném českém a americkém zájmu, aby Česká republika a Spojené státy americké podepsaly smlouvu o vzájemné ochraně svých jednotek sloužících v zahraničí před Mezinárodním trestním soudem.

Vyzýváme Vás, vážený pane ministře, k iniciování, podepsání a následnému postoupení takovéto smlouvy Parlamentu k ratifikaci. Smlouva poslouží našim národním zájmům, ochrání našich občanů riskujících své životy v zahraničí, a posílí naše vztahy s naším hlavním bezpečnostním partnerem. Bylo by nezodpovědné ji nepodepsat, bylo by to poškozením našich národních zájmů a bezpečnosti našich občanů ji odmítnout, pokud nám ji Spojené státy nabízejí.

Vážený pane ministře,

věříme, že se rozhodnete v souladu s národními zájmy a bezpečností našich občanů.

S úctou, Michaela Freiová, Roman Joch, Michal Semín, Jaromír Žegklitz

NESMĚLÉ MUDROVÁNÍ O STAVU PLANETY

Dokončení z první strany

Manažeri si nejprve mysleli, že si z nich dělá srandu. Tak mu poslali zpět otázku: K čemu nám budou červi? O dostali odpověď: Krmte jimi slepice a ryby. Dnes tam pěstují kávovníky dál, ale vedle prodeje kávy mají obrovské červí farmy, slepičí farmy a rybí farmy, a vydělávají víc, než kdysi na kávě.

Jako druhý příklad uvádí vynález motoru, jehož pohonným palivem je voda. Motor z vody extrahuje vodík, ten pak motor pohání řetězovou jadernou reakcí, a po spotřebování se znovu okysličuje na vodu. Odpadem je čistá voda, do ovzduší neunikají žádné jedy. Vynález je zatím blokovaný, výroba motorů se nekoná, protože světovou ekonomiku ovládají nadnárodní ropné společnosti. Ale Capra doporučuje vědcům, výzkumným pracovníkům a podnikatelům, aby se soustředili na vymýšlení výrobních procesů, které nebudou vytvářet žádný odpad, nebo jejichž odpad se dá recyklovat na další výrobní proces. To jestli se chtějí nejen uživit, ale i přežít.

Tak nás vědec přivádí k bázni před Věčným Tvůrcem, jediným a všudypřítomným - či chcete-li raději, před jednotným nekonečně propojeným vesmírem cyklického života. Na víře v Boha či v globální oteplování není důležité to, zda skutečně existují a jak vypadají, nýbrž to, jak naše víra dokáže změnit, co děláme.

A teď si představme, jak udržitelnosti života na této planetě slouží vláda, která dává sto milionů na dobré bydlo "předsedy zeměkoule", dalších sto milionů na propagaci EU, a pouhých šestnáct milionů na všechny ekologické vzdělávací organizace dohromady.

Polovina tvého dřeva bude stejně moje, přece by sis sociálně nepřál, abych v zimě zmrznul!

V posledním vydání Novin se pan vydavatel zmiňuje o zahájení vysílání České a Slovenské Televize v Sydney pojmenované CaS-TVC na kanále Channel 31FM. Dodává, že signál je možno zachytit skoro v cele Sydney. Divím se, že k tak významné události nebyly uvedeny žádné podrobnější informace nejen o vzniku tohoto nového televizního vysílání, ale také kdo se osobně podílel a podílí na tomto projektu a hlavně také, komu tato stanice bude sloužit.

Chtěl bych dodat, že jako rezident v Eastern Suberbs mám sice nalaďený televizor na Channel 31, ale obraz je tak mizerný, že ačkoliv jsem dost profesionálně vybaven tento “kanál” zapínám občas jenom proto, abych zjistil, zdali se pánům technikům konečně podařilo vylepšit příjem. Pokud vím, tato druhořadá odbočka televizní stanice SBS byla zřízená pro emigranty s pořady vyhovující neanglicky hovořících menšin. Jak do toho zapadne Slovensko-České vysílání nemohu posoudit, nechám se překvapit. V.B.©

STAR OF DAVID

Napsal Vladimír Bozděch, září 2002

Před lety jsem si koupil velice zajímavou knihu “Strange Customs – The Supernatural and You” od spisovatele R.Brasche. Z obsahu jmenuji pouze několik kapitol, na příklad: Magic, Numerology, Occult Superstitions and Customs, The Occult in Language, Weird Creatures, The Devil, Witches and Witchcraft, Mysticism atd. Protože spisovatel je židovského původu a v knize hlavně pojednává o věcech z židovského okultismu, zaujala mě zvláště jedna kapitola pod názvem The Hexagram.

Denně vidíme na televizi záběry z Izraele (Palestina), kde se velice často objevují Izraelské vlajky s šesticípou hvězdou. Po přečtení kapitoly ve výše uvedené knize jsem zjistil, že původ této hvězdy, všeobecně známé jako Star of David nemá nic společného s králem Davidem. Dovolte mi uveřejnit pasáž z kapitoly Hexagram, kdy autor vysvětluje pravý původ této šesticípé hvězdy.

“Most commonly, however, the hexagram was called the Star of David. But the original Hebrew-Magen David- does not refer to a star at all. Literally it speaks of the shield of David. The Shield of David is of late coinage. Completely unknown until the fourteens century, it only appeared then for the first time in a mystical Hebrew manuscript.

Therefore the Shield of David, always now wrongly described as the “Star of David” is not an indigenous symbol of Judaism. Many centuries before its adoption as such, Jews used the “Menorah”, the seven-branched candlestick, as their emblem. It was only in the seventeenth century that the hexagram became a symbol of Judaism. And possibly it came about by one single incident.

In 1354 King Charles IV gave the Jews of Prague the right to have a flag of their own. And they chose for reasons unknown the six-pointed star. From Prague the star’s association with the Jews spread all over the world in the centuries that followed.

A suggestion proffered by M.Guedeman (and explained in detail in The Judaic Heritage and the unknown Sanctuary and referred to later in this book in the chapter on the Druids) discovers in the Star of David the perpetuation of yet another error. According to Guedeman, the star has no link with the ancient Hebrew king but was part of Celtic magic. Correctly it should be called the star of the Druids who used it in their magic fight against the Drudes, the ghosts of the night. Hence, King David is not connected at all with the symbol now called after him.

Tolik asi z knihy Strange customs. Je možné, že mnohý z vás zná historii Hexagramu lepe než já, přesto ale je zajímavé, že se doposud nikdo nepostaral o upřesnění a šesticípá hvězda se nadále nazývá Star of David. V.B.©

VÁCLAV ROBERT TODI

* 4.IV.1932 - † 21. IX.2002

Dozvěděli jsme se, že po dlouhé nemoci zemřel při své návštěvě v ČR, ve Strakonících, náš dlouholetý čtenář pan Václav Robert Todi. Naše redakce posílá tímto kondolenci celé rodině a zvláště paní Heleně Vorlové,

SATURDAY SCHOOL OF

COMMUNITY LANGUAGES IN NEW SOUTH WALES.

Saturday School of Community Languages in New South Wales poskytuje možnost studentům středních škol (od 7 – 12 ročníku) studovat český jazyk a případně si ho vybrat jako jeden z maturitních předmětů. Vyučování je bezplatné. Žáci studují český jazyk v sobotu dopoledne ve Strathfield Girls High School. Přihlášky a bližší informace je možno obdržet během čtvrtého školního termu 2002 na střední škole, kterou studenti navštěvují. Noví středoškoláci (7 ročník) v roce 2003 mohou získat informace na čísle 9886 7505 – Saturday School of Community Languages. My jsme národ, který rád tančí národní tance a zpívá v rodném jazyce a i když jsme daleko od naší země můžeme i zde v Austrálii studovat náš krásný český jazyk. Přijďte mezi nás, budete překvapeni! Musím přiznat, že každou sobotu ráno brzo vstávám a když jsem ve vlaku tak si říkám, že se mi vůbec nechce do školy. Ale je to těch nejkrásnějších pár hodin, které strávím za celý týden. A víte proč? Protože mohu se svými kamarádama mluvit česky.

Nevadí jestli vaše čeština je dobrá či špatná nebo česky vůbec neumíte. Přijďte!

Učíme se o české kultuře, komunikovat v češtině ústně a písemně. Kultura je perfektní!! Historie je skvělá!!

Filmy jsou ještě lepší!! Proč nepřijdete do naší české třídy! Přijďte mezi nás. Čeští studenti vás zvou do sobotní české školy.

TELEMARKETERS AND AGENTS WANTED

Astron is a successful Telecommunication Service Provider based in Chatswood and specializes in providing phone services to Australian Ethnic communities. We have several vacancies available for Telemarketers to work during weeknights and Saturdays.

Successful candidates for these positions will speak fluent Czech/Slovak and English. They must have outstanding telephone manners, be self-motivated and enjoy talking to people on the phone. Telemarketing or sales experience is preferred but not essential. Training will be provided to the successful candidates and a competitive and rewarding remuneration package is offered.

Astron also has an opportunity for the exclusive appointment of a sales agent for the Czech/Slovak market.

If you feel you can meet these requirements, please call Astron on **1300 368 699 during business hours(10.00 – 19.00) and ask for Alexander.**

Hledáte zaměstnání ?

Hledáme telefonisty-telefonistky hovořící plynně anglicky a česky nebo slovensky. Případné kandidáty sami zaučíme. Též hledáme agenty pro Českou a Slovenskou klientelu v Austrálii.

Zájemce prosíme aby zavolali na výše uvedené číslo.

Astron Communication and Information Services Pty Ltd.

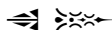
Recepis No.82

Variace na lákové téma

Taštičky s masovou náplní
příprava cca 20 minut, pečení asi 10 minut na osobu asi 460 kcal
pro 4 osoby

500 g listového těsta
2 stroužky česneku
2 cibule
2 lžice oleje
2 červené papriky
500 g mletého masa
sůl, pepř
2 vejce
4 lžice kysané smetany
petrželka

- Oloupeme cibuli i česnek a osmahneme je na másle.
- Papriky rozpůlíme a očistíme. Nakrájíme je na malé kousky. Přidáme je k osmahnuté cibuli, přikryjeme a dusíme asi 5 minut.
- Přidáme maso a za stálého míchání opečeme. Necháme vychladnout. Dochutíme solí a pepřem. Oddělíme žlutky, bílky odložíme stranou. Žlutky smísíme s kysanou smetanou sekanou petrželkou. Přimícháme k masu. Rozpálíme troubu na 220°C.
- Z těsta vyválíme slabší placku a nařežeme ji na 8 stejných čtverců. Na ně rozdělíme masovou směs. Okraje těsta potřeme bílkem a pevně uzavřeme taštičky. Vyrovnáme je na plech a pečeme dozlatova asi 8 - 10 minut. Ihned horké podáváme. Ozdobíme snítkou petrželky.

Přijdou cikáni do recepce hotelu a recepční na ne:

"Mate rezervaci?"

Cikán: "Vypadáme snad jako indiáni, debile?!"

Dovolujeme si podat pár zajímavostí k inzerátu na této stránce.

S uvedenou firmou můžete volat do zahraničí na svůj účet z jakéhokoli telefonu, tudíž i od přátel nebo z telefonu městského.

Musíte se ale napřed přihlásit a při přihlášení uvést tzv. aktivační kód. Po zaplacení paušálu dostanete číslo tzv. PIN, který je podobný číslu který používáte u bankovních kartiček a číslo místního telefonu, na které zatelefonujete za místní hovor, pak namačkáte váš osobní „PIN number“, čím zaktivujete váš účet. No a pak zmáčknete číslici „1“ a začnete normálně volit číslo, v případě České republiky 0011420...

CHEAP CALLS

Any phone, no bills, no contracts!

rates from#

Czech Rep 17c
Slovakia 31c
Austria 4.9c
Germany 4.9c
Hungary 22c
Russia 9.9c
Poland 16.5c
Ukraine 29.5c

RECHARGEABLE TELECARD
www.globalgossip.com/telecard

TO ACTIVATE YOUR GLOBAL GOSSIP TELECARD ACCOUNT:

- Dial **1300 738 353** or go to www.globalgossip.com/telecard
- Quote Activation Code **A012345**
- Upon activation, you will be given your **Access Number** and **PIN**.
- To start making calls from **any phone**, simply add call-credit to your Tele**Card** over the phone using your credit card, or with cash at any Global Gossip store. Call 1800 242 969 for a store nearest you.
- As your Tele**Card** is rechargeable, you can add call-credit anytime.

DIALLING INSTRUCTIONS:

- Dial your **Access Number**:
- Enter your **PIN**:
- Press 1 to make a call or press 2 to add more call-credit

* ALL RATES SHOWN INCLUDE G.S.T., ARE CORRECT AS AT 15/02 AND ARE APPLICABLE TO CALLS MADE USING THE GLOBAL GOSSIP TELECARD SYDNEY OR MELBOURNE LOCAL ACCESS NUMBERS (PROVIDED TO YOU AT THE TIME OF ACCOUNT ACTIVATION) DURING OFF-PEAK TIMES. RATES ARE HIGHER WHEN USING OTHER ACCESS NUMBERS AND AT PEAK TIMES. PEAK TIMES ARE 6PM TO 12PM E.S.T. ALL OTHER TIMES ARE OFF-PEAK. A TWENTY-TWO CENT FLAGFALL APPLIES TO INTERNATIONAL CALLS AND AN ELEVEN CENT FLAGFALL APPLIES TO ALL OTHER CALLS. CALLS ARE CHARGED IN ONE-MINUTE INTERVALS. HIGHER RATES MAY APPLY WHEN CALLING MOBILE PHONES AND SPECIAL SERVICE NUMBERS OVERSEAS. A FULL LIST OF RATES TO ALL DESTINATIONS AND CITIES WITHIN THOSE DESTINATIONS, ALONG WITH THE TERMS AND CONDITIONS OF USE OF THE GLOBAL GOSSIP TELECARD ARE AVAILABLE, AT ANY TIME, FROM GLOBAL GOSSIP STORES OR AT WWW.GLOBALGOSSIP.COM/TELECARD. # SINGLE OFF-PEAK CALL TO LOWEST RATE DESTINATION

POOHLÉDNUTÍ: Paměť jako posilující prostředek proti nepravostem

Ota Ulč
NevPes

V exilovém tisku jsem se dočetl o otevření Muzea komunismu v Praze, v ulici Na Příkopě. Číslo domu jsem si nezapamatoval a při červnové návštěvě hlavního města chodil od Můstku k Prašné bráně tam a zpět a marně pátral. Neméně neúspěšné bylo listování v publikaci Přehled kulturních pořadů v Praze - červen 2002, stran 176 (část "Galerie, výstavy, muzea", str.98-136). Přeptal jsem se tři výtečně informovaných novinářů, rodilých Pražáků, a ani jeden nevěděl. Zatelefonoval jsem Informační službě města Prahy a rovněž nepořídil. Posléze se mi ale poštěstilo u Karlova mostu, místě turisty nejfrekventovanějším. Pár kráčejících reklam tam lákalo nejen na koncerty a do muzeí s všemožnými bizárnostmi, ale i do toho mého kýženého: Na Příkopě 10, 1st floor, next to Casino, (02)2421 2966. www.muzeumkomunism.cz. THE WAY IT WAS. VISIT! Takto výlučně anglicky, což mě poněkud mátklo, ba i popudilo, ale ne nadlouho. Výstavu totiž navštěvovali jen cizinci,. jak jsem si ověřil na právě přítomných a rovněž v zápisech v knize hostí. Návštěvníci z Kostariky ano, domorodci nikoliv. Dokonce i vstupenky tam prodávala cizinka - česky mluvící Ruska.

Prostory nikterak mamutího rozsahu, ale pocit atmosféry oněch hanebných padesátých let se tam dal získat. Busty, portréty tyranů, plakáty s plamennými výzvami, pyšné průmyslové výrobky a zvuky budovatelských pochodů v pozadí. Víc jsem ale očekával nalézt v místnosti s expozicemi o hrůzovládě doby. Pouhou zmínkou o procesu s Miladou Horákovou a s předními soudruhy Slánského spikleneckého centra se přece nelze vypořádát s účtem stovek lidí popravených či na hranicích zastřelených, tisíců ve věznicích zemřelých, statisíců žalářovaných nebo do exilu upláchnuvších.

V Praze oněch dní, na rozdíl od úspěšně utajované existence Muzea komunismu, hodně publicity se dostalo odhalení pomníku obětí komunismu. Sochař Olbram Zoubek stvořil skupinu sedmi postav, z nichž první má zřetelnou lidskou podobu, zatím co druhá už jen částečně a ty další v závěsu jsou zmenšeny, tak jak zmenšován, zadupáván a nezřídka i beze zbytku byl ničen člověk, jemuž osud nadělil život v totalitě budovatelů zářných zitrků. Jan Burgermeister, nejen jménem , ale i funkcí starosta příslušné části města, k slavnostnímu odhalení nepozval bývalé politické vězně jako například spisovatele a prezidenta PENu Jiřího Stránského, absolventa přemnoha koncentračnických semestrů v takové škola života. Dlužno ovšem dodat, že Stránský není členem Klausovy ODS. Oficiální ceremoniál pozorovali bývalí disidenti z povzdálí a není proč se divit. Vždyť disidenti byli a zůstávají špatným svědomím národa s tunami žluklého másla na opatrných, nezřídka i oportunistických hlavách. Před mnoha lety mi u Škvoreckých v Torontu vyšla knížčka s názvem Antinostalgicum, jakýsi recept proti nostalgii patriotů v dálavách, jimž čas, velikánský to iluzionista, začal připomínat rodnou zem hradčanským panoramatem a nikoliv ruzyňskou věznicí. K inspiraci jsem do Ameriky pravidelně dostával deník Rudé právo, týdeník Tvorbu a ještě hroznější Tribunu. Například jsem se dozvěděl od L´udovíta Pezlára, tajemníka ÚV KSČ (15.9.1971), že "Rok 1968 vehnal i Vasilu Bil´akovi nejednou slzy do očí." Vlastenec v dálavách se seznamoval s realitou hrdé domoviny: " Psala mi v červnu známá soudružka, že se jí splnilo největší přání života, vidět sovětskou zemi! Kéž by se sovětsíí lidé v nás nikdy nezklamali!" (Marie Kratochvílová, 19.8.1970.) " Moskva, krása, pro ni se těžko hledá výraz. A ti lidé…´ Chlapsky se zajíkl, v očích slzy: ´ My se jim charakterem nemůžeme rovnat. ´ Myslel stejně jako já, na špínu, kterou jsme v naší zemi lili v r.1968 na naše přátele, zatím co oni nám od r.1945 oplácejí láskou a pomocí." (Libuše Hájková, Vsetín, 29.11.1976.)

Též jsem obdržel publikaci Ve jménu socialismu a šťastného života proti rozvratníkům a samozvancům (1977, stran 138 za 8 korun). Útok na autory a signatáře Charty 77, apelující na vládu, aby dodržovala zákony, které si odhlasovala. Tato zločinná opovážlivost rozpoutala uragán rozhořčení pracujícího lidu - dělníků, rolníků, inteligence, doprovázený podpisovou kampaní a příslušnými závazky: Spisovatelé víc spisovat, skladatelé víc skládat, horníci víc fárat, hutníci a valčíři víc válet. Soudružka Božena Táboříková vyjádřila opovržení zaměstnanců Laboratorních přístrojů Praha : "Po uveřejnění v Rudém právu jsme šli po odborových úsecích na svých pracovištích, kde jsme dělníkům vysvětlili, co asi v ´chartě 77´ všechno je." Co ASI v tom je. Takto režim ponižoval občany a vynutil si, aby podpisem ztratili text, který nesměli shlédnout.

Tuto mimořádně potupnou kampaň jsem si připomněl na oné návštěvě Muzea komunismu, též nabízejícího zajímavé publikace. Zakoupil jsem svazek z názvem Anticharta, který vyšel v lednu 2002 jako mimořádné číslo Revolver Revue. Úvodní text, faksimile příslušných stránek Rudého práva po dobu dvou týdnů (29.leden - 12.únor 1977), spolu s doprovodnými fotografiemi účinkujících, podepisujících rezolutní nesouhlas s textem jim nedostupným - Miloš

NOVINY — z českého tisku

Kopecký, Jiří Sovák, František Filipovský, Miloslav Šimek, Luděk Sobota, další a další. Umělci národní, zasloužili, spisovatelé, skladatelé, mistři pera, štětce, dláta, architekti, vědci od archeologů po zoology, umělci hudební, koncertní, výtvarní, dramatictí. Nebylo snad jména mně známého či aspoň trošku povědomělého, jehož podpis bych nenalezl. A nikdo z přítomných celebrit, případně i velikánů a miláčků národa, si netroufnul pípnout, proč nesmějí napřed přečíst jimi zatracovanou Chartu.Snadná, laciná otázka po tolika letech a z takové vzdálenosti. Jak já bych se tehdy byl zachoval? Nejspíš bych také neměl odvahu riskovat svou kariéru, v mém případě zcela nevýznamnou, a třesoucí se rukou podepsal. (A proto už v roce 1959 jsem našel odvahu a měl štěstí upláchnout do zahraničí a tím se i zbavit takových dilemat.) Jak ale bez obdržení existenčních šrámů usilovat o čest v nečestných podmínkách? Podpis takto vynucený je přece apriori znicotněný, namítl mi po návratu z Muzea s touto publikací v ruce můj přítel, významný a velmi známý umělec. Tehdy z Prahy vyhnán, byl v dostatečné nemilosti, že lovci podpisů ho pominuli. Jako příklad uvedl přízpůsobivou Helenu Vondráčkovou, již nadále mohla kvést pšenice, v kontrastu ke zničené Martě Kubišové. V takových režimech občan ztratí nejen svobodu a vyvlastněn je mu nejen majetek, ale i právo na paměť. Je ovšem rozdíl mezi nepamatováním a předstíranou amnézií. Režim předstírá neznalost minulosti a prezentuje falešnou znalost čili lež. Že Plzeň v roce 1945 osvobodili Rusové, že v roce 1950 Jižní Korea napadla Koreu Severní.Petr Fidelius ve své pozoruhodné knize Reč komunistické moci (1998) uvádí "princip velké sekryr", již je ut´at, oddělen obsah od formy sdělovaného. Krutosti bolševické totality, hrůzy českých padesátých let - to byla jen forma, která nikterak nediskredituje onu prapodstatu, že totiž socialismus je výsostně demokratický. A beztoho, pokud kdy někdy někde došlo k přehmatům, zavinili to nepřátelé socialismu, rozdmychavší studenou válku. V bezostyšném popírání nepopiratelného si znamenitě počínají Číňané. V době Maocetungovy vlády každý tam pochodoval a mával rudou knížkou jeho citátů, která vyšla v nákladu, odhadovaném na půl miliardy výtisků. Když deset let po smrti nesmrtelného kormidelníka jsem si ji tam chtěl koupit, v každém knihkupectví se mi dušovali, že o takové publikaci nikdy neslyšeli.

Ovšem i v demokraciích lze interpretovat realitu všelijak. Bill Clinton, vybavený brilantně fungujícím mozkiem, pod přísahou tvrdil, že si nepamatuje, zda kdy byl někdy sám za zavřenými dveřmi s orální aktivistkou Monikou Lewinskou. S Václavem Klausem jsem se seznámil v dubnu 1991 v Olomouci na zakládajícím sjezdu ODS. Stalo se tak na pánském záchodku. Jak jsme tam u mušíl vedle sebe tryskali, představil jsem se mu a on k mému úžasu zareagoval slovy "Vždyt my se přece známe - z Binghamtonu, tehdy na párty, tam jste se mnou nesouhlasil." V mé paměti neuvizlo nejmenší povědomí o tehdy již několik let staré epizodě. A tentýž Klaus se posléze nepamatoval na financování ODS, svého výtvoru, jemuž fondy údajně dodával jeden štedrý nuzák z ostrova Mauricius, též jeden mrtvý Maďar a mysteriozní Pepa z Hongkongu, přinašeč přemnoha bankovek v igelitové tašce. Výtečným pomocníkem hrobařů, zametačů paměti jsou nectnosti jako lenost, letargie, nezájem, ignorantství Když občas zahlédnu nějakou tu quizz show nejen na americké televizi, v nevěře civím na docela civilizované vypadající individua, neschopná zodpovědět otázku, kdy se asi konala druhá světová válka, jakou řečí se zejména mluví v latinské Americe, jak se jmenuje kontinent, kde se nachází jižní pól. Na univerzitě, mé žitelce, snažící se o vzdělávání nikoliv mentálně postižené mládeže, jsem se třeba dozvěděl, že nejmohutnější africkou řekou je Rýn, že Stalin umřel v roce 1913, zrovna v předvečer španělské občanské války a prezidentem Izraele je jakýsi Arafat. Není to ale příliš přísný odsudek zejména mladších generací? Jak akutně by se měly zajímat a dokonce soucítit s tragediemi, ke kterým došlo před víc než půl stoletím? Což v dobách našeho mládí jsme se akutně zajímali o minulost tak hodně či málo vzdálenou, nakolik námi pohnul třeba rok 1899 a výpuk burské války? Rozlišujeme prázdné hlavy, v nichž není co k pamatování, od individuí, kteří si pamatovat nechtějí: Dnešní čeští komunisté, tolik ted´ mávající praporem vlastenectví, si určitě s menší vervou připomínají svou někdejší servilitu vůči všemu sovětskému. Paměť má prý beztoho jen jepičí trvání, s průměrnou výdrží dvou až tří roků. Poté pojmy jako třeba "výjezdní doložka", za totality něco tak kýženého, důležitého, ztratí smysl. Seniorům se zpravidla vybavují zážitky z dávné minulosti. Pamatují se na svůj maturitní večírek se všemi podrobnosti, na včerejší večeri však nikoliv. Paměť se též dovede představit v roli iluzionisty: nostalgické vzpomínky na mládí v letech padesátých, z nichž se zdaleka víc než šibenice pamatují milostné hrátky na svazáckých brigádách. Zvlášť bizární variantou selektivní paměti je přeinterpretování vlastní minulosti. Nejedna kdysi máslem hodně obtěžkaná hlava bezpáteřného kejvala se přetransformovala v příslušníka napřed šedé zóny, poté do podoby disidenta, ne-li přímo neohroženého bijce za svobodu..Zmíněná publikace Anticharta obsahuje foto ČTK ze zasedání v Divadle hudby 4,února onoho roku 1977, kdy

k přítomným umělcům ("působícím v oblasti zábavného umění") v apelu k podpoře stanoviska strany a vlády promluvil Jiří Korn. Téměř čtvrt století poté (18.8.2000) Korn poskytl interview Lidovým novinám: "Podepsal jste někdy nějakou petici?" "Podepsal." "Jakou?" "Chartu." "Vážně? Měl jste z toho problémy?" "Ne, žádné problémy, vlastně naopak. Prostě.. když teď mluvíte o těch peticích, oni tenkrát udělali takovou... no, to vy nevíte." "Myslíte antichartu?" "No, no, no. Tak to jsem podepsal." K selektivní paměti inklinují celé národy zveličováním svých někdejších heroických počínů a dramatizováním utrpeného příkoří, skutečného či imaginárního. Však tím se lze povýšit na trůn morální převahy, opravňující i k značně nepěkným skutkům. Pro ilustraci postačí nahlédnout do Srbska či i jinak na Balkáně. V Albánii dodnes má svou značnou váhu koncept krevní msty, podobně jako mezi novoguinejskými kmeny, pro něž někdejší újma (jakkoliv dávné znásilnění dcery či uloupení prasete) je legitimním důvodem k odplatě. Oko za oko, zub za zub, až z toho všichni oslepnou. Příliš takové paměti pak je vskutku ke škodě.Rozlišujeme amnestii od amnézie, proces odpouštění od minulosti zapominání či dokonce popírání. V Jižní Africe, arcibiskup Desmond Tutu se stal předsedou tzv.Truth and Reconciliation Commision (Komise pravdy a usmíření), zabývající se zločiny z doby apartheidu, spáchaných jak bělošskými rasisty, tak černošskými teroristy. Účelem Komise bylo zjišťovat pravdu, aniž by trestala provinilce, ochotné se k ní přiznat. Tutu ve své knize No Future Without Forgiveness (Není budoucnosti bez odpuštění) tvrdí, že prominout ošklivou minulost byla pořád lepší alternativa než další zhoršování beztoho již nebezpečně napjaté rasové situace. Ve Vietnamu dlouho trvající válka způsobila smrt nebo aspoň zranění deseti procent všeho obyvatelstva. Čas však plyne, v současné době 60 procent Vietnamců se narodilo až po ukončení této války a průzkumem veřejného mínění se zjistilo, že Bill Clinton je tam dvakrát tolik populární než je tamější ministerský předseda. Velmi populární je nyníější americký velvyslanec Pete Peterson, který jako válečný zajatec si odrpěl šest let v Hanoi, kde teď jezdí na skútru a za ženu má Vietnamku.Příklady tak úspěšného usmiřování třeba budou citovat čeští prosazovatelé principu tlusté čáry či zpětného zrcátka. Křesťanům se věru sluší nastavit druhou tvář k nafackování, ale mně víc vyhovuje Konfuciovo uvažování "Odměňovat zlo dobrem, jaký je to nesmysl? Na dobro patří dobro a na zlo spravedlnost." V tomto smyslu se vyjádřil velký filozof, nikoliv ovšem česky. V Kambodži vědecktí marx-leninisté, Pol Potovi hrdlořezové, uspořádali velkořeznické jatky a vyvraždili třetinu národa. Jim též by se mělo šlechetně odpouštět? Bohužel, prozatím se tak činí, z důvodů zcela nešlechetných

Užitečnou oporou, nástrojem tyranů jsou lidé - ovce bez paměti. Postrádají zkušenost, tento záchytný orientační bod, pilíř, odrazový můstek. Vlastně nic takového nepostrádají, poněvadž si nejsou vědomi jeho existence. Perfektní materiál, který ke svým záměrům hnětou demagogové. Proti chabnoucí paměti se lze bránit, avšak bez naděje na velké vítězství. Ale snažit se musíme, tolik a ještě víc předchozím generacím dlužíme. V červnu letošního roku 2002 jsme si připomněli šedesáté výročí atentátu na zloducha Heydricha. Konala se řada vzpomínkových akcí. Za přítomnosti několika přeživších veteránů a současných starostů z moravských, na odboji se podílejících obcí, v senátu jeho předseda Petr Pithart hovořil o ošidnostech paměti, o známém to varování, že kdo se z historie nepoučí, vystavuje se riziku, potřebě si ji zopakovat - známé to varování. Poslouchal jsem a přemýšlel o užitečnosti dějinného skanzenu, jichž je v mladičké Americe několik. Například v Plymouthu, státu Massachusetts, místu vylození prvních Poutníků v roce 1619. Údajní obyvatelé osady - ve skutečnosti studenti, výtečně obeznámení s historickými reáliemi - starodávnou angličtinou odpovídají návštěvníkům na otázky, zvládnutelné zkušeností doby příjezdu z Evropy. Takže, nevybaveni hodinkami, nerozumějí otázce od kolika do kolika hodin pracují ve stáji či koželužně, a tím méně mohou posloužit názorem na osobnost ještě nenarozeného George Washingtona. Město Williamsburg ve Virginii si zachovalo koloniální podobu a je to nejen staré zdivo a interiér, ale též ona living history, s personálem, oblečeném a počínajícím tak, jak vyžadovala tehdejší doba. Pohybují se tam otrokářské patroly ve snaze lapit a trestat uprchlé černochy. Představení tak věrohodná, že děti návštěvníků se děsí a jejich rodičové se na herce - násilníky vrhají a snaží se jim vyrvat jejich falešné muškety.

V Rožnově pod Radhoštěm máme skanzen s valašskými domečky. Co tak vytvořit skanzen totality, zoologickou zahradu vědeckého socialismu? U rezervace závory a za nimi příležitost vychutnat totalitní časy. Fronty před obchody s prázdnými pulty, v restauracích sprostá obsluha, na rozích všemocná policie, kontroly s bohatými variantami občanského ponižování. Za příplatek též možno inkasovat pár dobře mířených ran a pár hodin pobytu v kobce předběžného zadržení. Výtečné antinostalgicum, účinný prostředek proti amnézii.Něčeho tak pedagogicky účinného se hned tak nedočkáme. Ale někdy stačí začít s málem. Pohnout leností, letargií, například vylepšit onen Přehled kulturních pořadů v Praze.

Velmi podezřelý diplomat:

Jaroslav Kafka – Generální konzul v Sydney 1959-62 - část 4 ze 4

Píše Petr Hrubý dokončení z minulého čísla

Soudruh Gollan byl tím vším velmi potěšen, neboť 13.dubna 1962 Kafka informoval Prahu o tom, že Gollan navrhl, aby australská delegátka na další sjezd mírotvorců v Helsinkách, Suse Wolf, narozená 12.4.1938, byla pozvána do Prahy, protože po festivalu by ráda strávila rok na práci v jednom socialistickém státě. Je to soudružka s univeritním vzděláním a učí anglicky. Strana by ji ráda viděla rok v ČSSR. Protože se už brzy nalodí, je nutno o rozhodnutí zpravit její sestru v Anglii. Soudružka Wolfová se spojí s čsl. delegátem na festivalu. – Bylo to jako štafeta. Předávali si výhodná bezplatná pozvání. Byli to skuteční mírotvorci nebo prostě vyžírkové?

Zpravodajské využívání společenských styků

Osmnáctého září 1962 Kafka poslal MZV kurýrem tajnou „Charakteristiku společenských styků ZÚ Sydney.“ Byla dána na vědomí s. Kraus(ovi,“ který měl brzy nastoupit na Kafkovo místo. Ten zdůraznil, že jde o „pravidelný kontakt.“ Na prvním místě jmenoval *Alfreda Whitea*, člena KSA od roku 1930. „Začátkem 50.tých let na doporučení ÚV KSA začal zprostředkovávat nákup vlny pro ČLR (Čínskou lidovou republiku) a též pořádal poloilegální transport vlny do ČLR.“ [Jak víme z jiných dokumentů, totéž dělal pro ČSR a pro KSA, která dostávala procenta z obchodu.] „Postupem doby se sal australsko-čínský obchod legální.... White však stále ještě pro ČLR provádí určitou kontrolu a informátora pro obchodní spojení. White v současné době buduje síť pro prodej sovětských hodinek – zastoupení dostal na naše doporučení. S Whitem a s jeho manželkou se stýkáme na přátelské bási a podnikli jsme též mnoho společných nedělních výletů.... White má velmi dobré znalosti o australském hospodářství a trhu a je vždy ochoten zodpovědět naše dotazy, nebo pomoci při různých příležitostech.“

Manželé Bartonovi přišli na druhém místě Kafkova seznamu. On je členem KSA od roku 1930, povoláním stavitel. „Jeho manželka Viena je aktivní politickou pracovnící. Dlouhou řadu let byla předsedkyní státního výboru Unie australských žen a za tuto organizaci delegována na mezinárodní konferenci org. žen konané v r. 1952 ve Vídni. Při této příležitosti byla pozvána do Prahy Výborem čs. žen. V roce 1958 byla opět v Evropě se svým manželem. Tři měsíce pracovala jako sekretářka Světové federace žen v Berlíně, tři týdny strávili v ČSSR (sic, tehdy to bylo ČSR!) a do Austrlie se navrátili přes SSSR a ČLR.... Přednášejí na schůzích mírového výboru a org. žen. Svůj velký byt dávají často k dispozici ke konání schůzí pokrokových organizací. Během jejich druhého pobytu v ČSSR (sic) jsem byl nápomocný v organizování jejich pobytu a několikrát je hostil ve svém bytě.... Pí Bartonová velmi ochotně poskytuje informace o činnosti pokrokových organizací a napomohla nám též při organisování několika výstavek.“

Kratší zmínky si zasloužili *Les Greenfield*, tajemník knižního spolku (The Australian Book Society), *Jim McDoughal*, komentátor listu *Daily Mirror*, a *Erick Baum*, komentátor radiostanic. Zato *Les Haylen*, poslanec za laboristickou stranu ve federálním parlamentu, „představitel levice, aktivní podporovatel mírového hnutí, prezident spol. The Australian Book Society byl uveden jako důležitý spolupracovník. „Občas sním mám společný oběd, nebo se setkáváme při různých příležitostech. Okolo něho se však stále pohybuje agent australské bezpečnosti *Lidia Janovská*, která se dříve jmenovala *Mokrá* a podle knihy *Petrov Story* byla pověřena prověřováním Bieloguského. Její chování napovídá tomu, že stále spolupracuje s policií a má zájem na úzkém styku s konzulátem. Proto, aby s ním (sic) byl omezen styk, bylo nutno omezit i cenné styky s Haylenem.“ Později, už v Praze, bylo připsáno pěrem: „Haylen již zemřel.“ [K Janovské-Mokré se ještě vrátíme za chvíli, když si blíže všimneme agenta Dalziela, o němž se tu Kafka vůbec nezmínil, ačkoliv ho vídal velmi často a téměř vždy ho potkal spolu s Haylenem.]

Další v důvěrném seznamu spolupracovníků je *Frank Hardy*, „známý pokrokový spisovatel t.č. na pololetním studijním pobytu v SSSR. Občas mne navštěvuje v bytě a hovoří o svých zkušenostech.“ *V.K. Gray*, „vysloužil ředitel australské sklářské společnosti. V ČSSR (sic) byl v roce 1958 a ve Skloexportu byli k němu velmi pohostinní. Je dobrý přítel vedoucí pracovníce australské obchodní televise a tak jeho prostřednictvím se nám již podařilo uskutečnit několik programů o čs. skle, keramice, byly promítnuty některé naše 16 mm filmy a v současné době nám přislíbil vysílání o čs. bižuterii. Zveme ho na naše větší podniky.... Udržovat s ním přátelské styky je velmi únavné, protože je již senilním dědkem, ale zatím to pokládáme za účelné.“

Pak si Kafka pochvaloval styky se starousedlíkem *Vlado Klobušikem*, „již řadu let jednatelem krajanského spolku v Sydney.... Je členem Komunistické strany Austrálie.... Je ve spojení s Čs. ústavem zahraničním v Praze. On a jeho manželka se zdržují v Austrlii na platné československé cestovní pasy. Generální konzulát přes tyto krajany působí na vedení kroužku, aby byly organisovány akce, na kterých

máme zájem. (výstavky, besedy, oslavy, výročí, osvobození, Lidic a pod.)“

Podobně byl Kafkou oceněn *Jim Kolský*. „Přístavní dělník je v Austrálii 26 let. Je dlouhodobým členem krajanského kroužku, kde vykonával různé funkce. Je členm KSA a odborového svazu přístavních dělníků, Jak on, tak i jeho manželka se zúčastňují všech akcí pořádaných pokrokovými organisacemi. Oba mají australskou státní příslušnost.... Manželé Kolských navštívili ČSSR (sic) v roce 1953 a 1960, kde zůstali téměř celý rok.... S jejich pomocí tak, jako u manželů Klobušíakových působíme na vedení kroužku, aby byly prováděny akce, na kterých máme zájem.“

Další na seznamu je profesor na Univerzitě v Adelaidě, *Alfred French*, který v letech 1938-1939, 1946 a 1956 působil na Karlově Univerzitě. „V roce 1956 a také v tomto roce se zúčastnil letní školy Slávistů pořádané Karlovou universitou v Praze. Udržujeme s ním pouze písemný styk.“ Jeho přítel, Slovák, *František Vnuk*, promítal kolegům na Adelaidské universitě filmy o slovenském národním povstání.

Elliot Elliot, „30 let generální tajemník Unie námořníků, člen ÚV KSA. V ČSSR byl již několikrát.... Jeho manželka Dela je vydavatelkou čtrnáctideníku *Seamens Worker* Ochotně informují o poměrech v odborovém hnutí.“

Na řadu přišla média. „*Hrabě Ponkrac*, vedoucí propagačního oddělení australské letecké společnosti Qantas. Vystěhovalec z Maďarska z roku 1930.... Jeho prostřednictvím se mi podařilo umístit dobré články a fotografie v ČSSR v měsíčníku Qantas Empire Airways.“ *Sir Charles Mosses*, ředitel australského státního rozhlasu a televise. „V ČSSR (sic) byl v roce 1959 a udržuje dobré spojení s naším rozhlasem.... Mám k němu snadný přístup.... Je iniciátorem častých zájezdů umělců ze Sovětského svazu. Zúčastňuje se všech našich větších společenských podniků.“

L.L. Sharkey, generální tajemník KSA, je další na Kafkově seznamu: „Na žádost sovětského velvyslance vždy při jeho pobytu v Sydney orgaisje schůzky v mém bytě. L.L. Sharkey se již stává zapomenlivým a tak má stále ve svém doprovodu A. Aaronse“

L. Aarons, místopředseda KSA, „na svůj pobyt v ČSSR má mnoho vzpomínek a stal se vlkým propagátorem našich úspěchů.“

Další dva pracovníky v mírovém hnutí už známe. Jsou to *W. Morrow* a *W. Gollan*. Oba podle Kafky ochotně poskytují mu informace, prvý z Labor Party, druhý ze školství. *Nick Aboud*, „prostředník laboristické strany s průmyslníky, a hlavně jeho manželka se snaží pokud možno vetřít mezi členy konsulárního sboru a tak jsem mu pomohl k pozvání na národní recepci k již několika konsulům. Občas mne proto zve na podniky pořádané v jeho bytě, při kterých je vždy možno seznámit se s vlivnými osobnostmi.“

Prof. McMahon z Univerzity N.S.W., vedoucí katedry vlnařství, politický liberál, a *Miss Ridge*, ředitelka společnosti *Musica Viva*, oba „ochotně spolupracují s konzulátem.“ Také *Bert Keasing*, ředitel stranických knihkupeckých podniků a pokladník *Australia Soviet Friendship Society*. Zastupuje spol. Artia ... je pověřován starat se o časté návštěvy sovětských umělců.... Předal mi dokumentární materiály o návštěvě s. Kische v Austrálii, které byly postoupeny Ústavu dějin KSČ.“

Některé z dalších výhodných Kafkových známostí už známe. Jsou to *P. Mountier*, přední redaktor týdeníku KSA *Tribune*, *Pat Clancy*, odborář a člen Politbyra KSA, a *B. Parkinson*, člen ÚV KSA a prezident odborové organizace horníků. „Opatřil nám dobrou dokumentaci moderních důlních strojů, které jsou používány v Austrálii.“

Kafka se ve svém důvěrném seznamu užitečných známostí ještě zmínil o členu odborové organizace železničních zaměstnanců a členu KSA: *Allan Ratcliffe* „navštívil v roce 1957 ČSSR (sic) ... (spolu s manželkou) provedl řadu přednášek o ČSSR (sic) a pomáhají s výstavami.“ *V.M. Rigby*, „nejlevější laboristický poslanec ve státním parlamentu. Přítel ČSSR. Vhodí na všechny naše velké podniky. Předal nám též několik adres poslanců, kteří mají zájem o pravidelné zasilání *Prague News Letter*.“ *H.D. Brass*, ředitel úvodnickářské sekce deníku *Daily Mirror*. „*Sir Bernard Heinze*, ředitel *Sydney Conservatorium of Music*, nepolitický, zanicený pouze pro hudbu. V ČSSR (sic) byl v roce 1959 na pozvání MŠK, je však trochu rozhořčený, že během svého pobytu nemohl dirigovat žádný koncert. Chodí na naše recepci.“ *A. Hughe*, „bývalý generální tajemník Unie úředníků, člen ÚV KSA. Občas se setkáváme na podnikcích pořádaných pokr. Org. a často mne navštěvuje na ZÚ.“

Dlouhý seznam užitečných kontaktů tak kafka předal svému nástupci ve funkci generálního konzula v Sydney. Zřejmě občas vykonal věci, které spadaly do přijatelných propagačních akcí svého státu. Většinou však pracoval pro svou stranu, KSČ, a pro její a sovětskou zpravodajskou službu. Propagační akce v tom měly podpurný význam. Občas se dopouštěl špionáže, jako třeba zskváním dokladů o moderních důlních zařízeních. A to můžeme usoudit jen z jeho více méně oficiálních hlášení MZV. Hodně šifrovaných depeší jsme neviděli. Nevíme, co dodával přímo sovětským zpravodajcům, s nimiž byl v horlivém styku a jimž oddané sloužil i posluhoval, jako by to byli jeho skuteční zaměstnavatelé. Je na pováženou, že ve svém

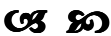
seznamu neuvedl člověka, který sehrál velmi podezřelou úlohu v australských dějinách studené války a s kterým se stýkal velmi často. Pro doklady tentokrát musíme zajít do australského archivu v hlavním městě Canberra.

Allan Dalziel

Podle dosud nejlepšího a velmi detailního zpracování sovětské špionáže v Austrálii, *Breaking the Codes: Australia's KGB Network* by Desmond Ball a David Horner (St Leonards, NSW, 1998), Allan Dalziel (v knize důsledně se dvěma „I“ v křestním jméně) patří k zhadným osobnostem nedávných dějin. Hrál roli veřejně činného křesťana, avšak přitom se pravidelně stýkal s celou řadou sovětských špiónů. Jako osobní sekretář jiného podezřelého hlavního herce na politické scéně, Dra Herbert Vere Evatta, vůdce Labor Party a ministra zahraničních věcí, mimo jiné, poznal už prvního rezidenta sovětské špionáže, Vladimíra Mihkeeva (v australském přepisu asi jde o ruské jméno Michejev – v českém přepisu) v letech 1942/43. Po svém příjezdu Mikheev ihned v Perthu potkal významnou australskou spisovatelku Susannah Prichard, od roku 1920 zakládající členku KSA a organizátorku sovětské špionáže v Austrálii. Mikheev často chodil do sydneyjské kanceláře ministra zahraničních věcí Evatta. Ten řekl Dalzielovi, že s ním má být ve stálém styku a vycházet mu všemožně vstříc. Mikheev při svém odjezdu z Austrálie v srpnu 1943 představil Dalziela svému špiónážnímu nástupci Feodoru Nosovovi. Dalziel dostal v Moskvě krycí jméno DENIS.

Podobně jako Mikheev i Nosov kryl své skutečné aktivity jako zástupce TASSu. Za svých sedm let v austrálii rozrostl své síť ještě mnohem šířeji než Mikheev. Často ho s kontakty seznamoval Dalziel, který se s nm víal každý týden. Stal se jeho nejbližším přítelem. Dalziel ho nazýval svým bratrem. Nosov opět byl běžně vítán v Evattově úřadu, jehož několik zaměstnanců pracovalo také jako sovětsští špióni. Nosov pravidelně navštěvoval spisovatelku Prichard, kam jí pravděpodobně dodával své agenturní zprávy ústřední agent celého okruhu špiónů, *Walter Clayton* (KLOD).

Dalziel také potkával hlavního sovětského špióna, slavného z velice úspěšného působení za války v Japonsku, Vjictora Zaitseva. Stalo se to hned po jeho příchodu do Sydney v roce 1943 a stýkal se s ním celou dobu, dokud Zaitsev nepřevzal GRU (sovětská vojenská špionáž) rezidenci ve Washingtonu, D.C., v roce 194. ASIO si všimlo, že mu Dalziel ukazoval tajné dokumenty. Dalziel ho také seznamoval s lidmi, kteří mu mohli pomoci v jeho špiónážní práci. Dalziel později napsal, že „Evatt nikdy neměl pořádek ve svých papírech a dokumentech.“ Prichard někdy dostávala informace od Evattova sekretáře Dalziela, jež pak předávala Nosovovi. Dalzel zaměstnal dvě nové sekretářky v Evattově kanceláři, jedna z nich byla spolupracovnicí sovětské špionáže, *Frances Bernie* (SESTRA). Za svých 17 měsíců jako Evattova sekretářka předávala Claytonovi Evattovu korespondenci s Dalzielem.

Peníze na atentáty v USA se praly ve Španělsku

Loňské atentáty na USA byly financovány pomocí peněz, které se praly ve fiktivních společnostech v Saúdské Arábii a ve Španělsku. Na operace dohlížel účetní, který pracoval v bance saúdské královské rodiny. Obvinění sdělil ve čtvrtek to sdělil advokát příbuzných obětí atentátů z 11. září Jean-Charles Brisard. Hlavním pokladníkem evropských buněk teroristické sítě Al-Kajda byl podle právníka Španěl syrského původu Mohammed Galeb Kalaje Zouaydi, který byl v dubnu zatčen ve Španělsku. Brisard si je jist, že peníze využité na atentáty v USA pocházely ze Saúdské Arábie. "Zouaydi tam žil v letech 1996-2001, založil zde mnoho soukromých společností, na jejichž konta pak přicházely dary zatím neznámého původu. Peníze byly převáděny pomocí fiktivních kontraktů na fiktivní Zouaydiho společnosti ve Španělsku. Odtud pak byly poukazovány členům Al-Kajdy působícím v Evropě, zejména buňce v Hamburku," sdělil Brisard. Jedním ze Zouaydiho společníků ve španělských firmách byl prý Syřan Ghasúb Abraš Ghaliún, který získal španělské občanství. V roce 1997 se podílel na opravách Světové obchodní střediska (WTC). Ve Španělsku bylo zadrženo osm videokazet, které tehdy ve WTC natočil. **Finanční machinace za účasti královské rodiny** V Saúdské Arábii údajně Zouaydi pracoval jako účetní pobočky banky Al-Fajsal spojené s princí Muhammadem Fajsalem Saúdem a Turkím Fajsalem Saúdem. Princ Muhammad je obchodník a ředitel Fajsalovy islámské banky, princ Turcí bývalý šéf saúdské tajné služby. Spolu se současným ministrem obrany Sultánem ibn Abdal Azizem Saúdem jsou mezi osobami, o nichž se zmiňuje žaloba příbuzných obětí záříjových atentátů. Stojí v ní mimo jiné, že princ Turcí v roce 1998 souhlasil s tím, že nepožádá Afghánistán o vydání šéfa Al-Kajdy Usámy bin Ládina. Za dohodu, že bin Ládin Afghánistán nepoužije jako základnu pro destabilizaci saúdské vlády, prý nabídl někdejšímu afghánskému hnutí Taliban velkou odměnu. Brisard připustil, že je možné, že Zouaydi prováděl finanční machinace bez vědomí princů. "Je to ale krajně znepokojivé," řekl právník. Saúdská Arábie se hlásí ke koalici bojující proti terorismu. Začala např. centrálně kontrolovat charitativní fondy, z nichž byly podle USA někteří teroristé financováni.

Jídlo a Restaurace

Cafe Royale, tel. 02 6452 3993,
Hain Centre, 228 Sharp St., COOMA 2630
otevřeno pondělí až pátek:
od 10.00 do 17.00 hod.
navštivte Járu a Marii na dobré posezení u
vynikající kávy se zákuskem. 11/II/03

JJ's HUT

68 Darlinghurst Road, Kings Cross, naproti
stanici.
tel.02 8308 0913. John & Jana
Otevřeno: Středa - Neděle 6pm do 10am
Pondělí a Úterý od půlnoci do 10am.
Take-away or Eat In. Mezinárodní, česká a
slovenská kuchyně. 23/X/02

Hungry Czech

Prozatímně vaří každou sobotu vybranou
českou kychyně v budově SOKOLU
Otevřeno od 18 – 22 hod. 20/XI/01

KHAMORO Restaurant

411 King Georges Rd, Beverly Hills
tel.02 9579 3322,
otevřeno středa až neděle od 19.00 hod
k poslechu hraje primáš Androš . 9/IX/03

Kde koupíte čajovku či camembert sýr za
pouhých \$4? 25/IX/02

V Lahůdkářství u Cyrila!

183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
Též vynikající párky, paštiky, hořčice, pečivo,
zelí, okurky, kostkový cukr, ryby v láku atd.
17/VII/03

Heart Of Europe 0404 847 460

Výborné domácí zákusky, koláče a iné
zákusky si můžete zakúpiť každú stredu
a sobotu od 10 – 5 hodín vo Fox štúdiu na
“Farmers Market“ parkovanie zdarma. 24.III.2003

Česká minerálka – Hanácká Kyselka

V Austrálii k dostání pod jménem MOSTINI
Přírodní, pomerančová a citronová příchuť,
Nízké velkoobchodní ceny I pro maloodběratele .
Množstevní slevy a možnost dovozu ZDARMA
Volejte Martinovi 0411/441924, 02/97854546
8/VI/02

AUSTRALIAN WATER PURIFIERS

Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435
621
Hana - 08 9401 2638 (Perth),
Dodáváme a deláme servis na filtry pro
pitnou vodu, včetne R.O. Filtracní systém již
od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/03

Cestování.

BOHEMIA TRAVEL

cestujte s námi do celého sveta zlevnené
letenky do Prahy,Vídně a dalších mest
Eva Jancíková a Jiri Sedláček
311 Huntingdale Rd, Huntingdale 3166 VIC
Ph. 03-9544-8999 fax- 03 9544 1933 28/X/02

All Link Travel Pty. Ltd.

Nabízíme Vám speciální ceny na letenky do
Asie i Evropy Pokud jste si již rezervovali
letenku, ověřte si u nás, jestli ji nemůžete
koupit levněji. Volejte Markétu na 9687 4599
/ 0401- 966 006.

Health Spa Tours / Eva Santo (Ak Vám
záležia na zdraví rezervujte si pobyt do
kúpeľov) Piešťany, Luhačovice, Karlovo vary
Tel: 02 9449 1786, 0419 999565 14/VIII/02
Skupinový odchod Máj, September
Zveme vás na nezapomenuteľnou dovolenou.

MAGNETIC ISLAND

Jedno ložnicový byt pro 3 je \$ 390 za týden,
dvou ložnicový byt pro 5 \$ 490 za týden, pro
studenty zvýhodněné ceny. Byty jsou
kompletně vybavené a mají panoramaticky
výhled na pláž a moře.
Informace podá majitel Beachside Palms
Holiday Units Frank Baychek (Bejček)
telefon: 02 9371 9164 . Bydlíte-li v
Queenslandu volejte náš freecall: 1800
994433 http://www.magnetic-island-qld.com
beachsidepalms@hotmail.com 30/07/2003

Phil Travel Ser vice Pty.,Ltd

105 PITT ST. SYDNEY 2000 NSW.
Levne kamkoliv: Evropa, Asie, Amerika. ..
Zavolejte Martinovi : Ph: (02) 9232 5677,
0402 990 433 ,Fax: (02) 9235 3142
Web: www.airdiscounter.com 13/02/2002

Advokáti, překlady a přistěhovalectví.

PREKLADY z angličtiny do češtiny i naopak,
přesně a rychle provede
Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277,
e-mail: danakau@attglobal.net 17/VIII/03

Vladimír Gazdík LL.B. 7 Co., SOLICITORS

Tel. 02 9876 4500, fax“ 02 9876 4511
64 Sutherland Rd., Beecroft NSW 2119
mobile: 0407 274 734 vgazdik2bigpond.com
25.VIII.2003

Lékaři

Dr. Stanislav Hurbis - tel. 9399 3589

ZUBNÍ LÉKAR

69 Arthur Street, Randwick,
mobil - 041 206 4202
objednejte se na výše uvedená čísla,
otevřeno I v sobotu dopoledne. 23/VII/03

Dr. Roman Rajek, BSs Syd.M.,Chiro NBCE

Sydney Spine and Sport Clinic
Rehabilitácia a liečba chrčtice a športová
zranenie. Suite H, level 14, Nat.Mut.Bldg,
44 Market Str., Sydney , ph. 02 9299
1661. 01/III/01

Dr. Věra Tatossian, FRACGP, MBBS,

Všeobecný a kosmetický Lékar
Penshurst Medical Clinic
9 The Strand , Penshurst ,
phone: 02 9580 5320, mobil 0403 335345
všechny služby všeobecného lékařství
(gyn,derm,etc) kosmetické lékařství
kolagenové injekce, peels, paris lips,
scleroterapie, botox, laser hair removal 9/IX/02

Řemeslníci a služby

Mirek Turek tel. 02 9757 4381 OPRAVY A
PRODEJ PSACÍCH STROJU nových i
rekondišovaných. Prodej příslušenství na
tiskárny a psací stroje: laser toners, ink
catridges, ribbons.. 28/VII/02

Česká PRÁDELNA (CITY LAUNDRY DRYCLEANING)

cnr. Bathurst Str. Sussex Str.u stanice Town
Hall Tel: 9264 6661 14/VII/02
PO-PA od 8 do 18 SO-NE od 9 do 16
Pro zákazníky je k dispozici Internet
Též zde prodáváme "NOVINY"

PARTY, KLUBY, NAROZENINY, SVATBY.

Disko všeho druhu. Od 60's až po moderní.
Česky nebo anglicky. Volejte Jirku nebo
Mirka. Tel: 02-9829 1496; Mob: 0407-928 906
E-mail: esus@mail.com.. 09/II/03

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s
tím?

VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE
{rozbor osobnosti dle data narození}
Marie Malina, Tel.: 96764646.. 09/IV/03

Auto - Moto

CAR ALARMS - SERVICE&SALES

591 Elizabeth St., Redfern;
Ph.: (02) 9318 2444
Prodáváme alarmy značky: Piranha,
Flashpoint, Cobra etc., Oprava i servis
všechny značky alarmu v našem service
centru. Autorizovaný dodavatel: email:
info@superalarm.com.au 8/IX/03

JAVELIN Smash Repairs

George Janda -24-26 Robert St.
Rozelle;.Ph.: (02) 9810 8601, 0412 247673
Otevřeno Pondělí až Pátek od 8.00 do 17.00
V Sobotu od 9,00 do 16,00 hod.
Opravy a lakování aut všech značek. 10/X/02

NEW AGAIN Pty.Ltd.

7B.Perak Street, Mona Vale
ph.: 9999 2595 Vaše auto vám nejen
opravíme za pomoci nejmodernějších
zařízení, nastríkáme, ale zarídíme Vám a
pomůžeme s formuláři Vaší pojišťovny.
1/VIII/02

Advanced Automotive Engineering

automechanik, "rego", "Green Slips"atd.
Daniel Cermák
236 Condamine St., Manly Vale
ph" 1300 886 883 20/XI/02

POČÍTAČE

Koupili jste si právě počítač nebo se ho
chystáte koupit? . Poradíme, též Přátelské a
příjemné vyučování pro "middle aged" a
"seniors" v východní Sydney. Zavolejte
Richarda: 0414 540 465 Vyrobí pro váš
business i pěkné webovské stránky.

Shared Web Services:

Tel. 02 9262 7584 Grow your website with
the new Smart Web Package.
Ring to Ms. Šipka for details. 22/V/03

http://www.aspectsofaustralia.com/target

TARGET - Informace pro Čechy a Slováky.
Chcete se dozvědět, kdy bude další koncert,
zábava a co je nového mezi Čechy a
Slováky? Jsme nezávislí. Pavel Kyrál, 105/3
Bruce St., Crows Nest, NSW 2065; tel. 9955
7990, Mob. 0414 463 452 Tyto stránky jsou
publikované firmou „Animation Allsorts". /

Služby pro studenty

Imigrační poradce-advokát,

J.Rickard kontaktujte paní Eva Cermákovou
4- 876a Pittwater Rd., Dee Why
ph.: 9981 4765 mobil: 0401 681 742
member of Migration Inst. Of Australia
20/XI/02

Viete o niekom kto chce študovať angličtinu
alebo business college v Sydney?

Kontaktujte **Renatu Morgan** , Ponúkame
najnižšie ceny.

http://www.renatamorgan.com.au
Tel.-fax.: (02) 9314 1650, 0402 034409 Sydney
Beata Korcová - 644 624 18 Bratislava
25/VII/03

Australian Centre for Education Pty. Ltd

Je mezinárodní poradenská firma. Pomůžeme
Vám s výběrem studia na Universitách, Colleges
i se studiem Angličtiny. Nabízíme pomoc s
ubytováním , part time work atd. 469 Kent
Street, Sydney 2000 (u zastávky Town Hall).
Josef Kysilka či Martin Navrátil tel: 9283 6683,
mobile: 0414454557, E mail: jkysilka@bigpond.net.au
25/VII/03

ČSR

CHCETE KOUPIŤ - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?

Václav Korbel - tel. 420 2 67 910 218,
mobil: 420 602 655 396

Interspedition Zeman

Kompletní stěhování včetně prvotříni balicí
služby. Poradíme vám i ze stěhováním z
Austrálie do Čech
Tel.: 420 2 5732 1600 Fax.: 420 2 5732 1602
Mobil: 420 602 343631

Czechoslovak Club of ACT,

P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St., Queanbeyan
vydává měsíčník věstník **Beseda**.
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield St., Burbank, 4156
tel., 07 3343 3489, měsíčník
„Krajanský list“
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley
QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává“ Na
Slovíčko.

Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis
Život.

Czechoslovak Country Club,

320 Devonshire Road, Kems
Creek, 2171, tel. 02 9606 0904

Czech and Slovak Association

in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley,
7008 ph. 6228 0707

Czech and Slovak Association in WA,

P.O.Box 486, West Perth 6872, tel: 0419
520164
Vydává měsíčník **KLOKAN**

Český a Slovenský klub na Novém

Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čiepký**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Orel

1A George Street, Avalon Beach 2107, tel.
9918 0826. Vydává čtvrtletník **“Orel”**

Czech Pensioners Association Inc.

40 Gratan St.reet) Prahran,
VIC 3181 tel.: 03 9527 1448.

Združenie austrálskych Slovákov

v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít“**

Slovenský klub Mladých + pevecký

a tanečný súbor + Slovenský klub

v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton,
3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička**
(quarterly)

Združenie Slovenských Združení vo

Viktorii

P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583

Združenie Slovenskov v Queenslande

P.O.Box 2304, Southport Qld 4215

Vatra@dingoblu.net.au

Vydávají Vatru.

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník“**

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
MINITHEATRE PRODUCTION INC.
Skupina divadelníků, autorů, hudebníků a
výtvarníků z celého světa
Eva SITTA, ředitelka Email
evasitta@yahoo.com

Generální konsulát České republiky,

ing.Jaroslav Doleček, generální konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: 02 9371 0860 fax: 9371 9635

Konsuláty Slovenské republiky,

adresa nieje.

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Australská Slovenská Obchodná

Komora.

nefunguje

Česká obchodní komora v Australii.

198 Greenhill Road, Eastwood, SA 5063
tel: 08 8172 9669 fax: 08 8373 5793

CO BUDE

Volume 1 Issue 83

MUSÍME SI POMÁHAT....

Október / říjen 2002

Katolícké mše v Austrálii.

Slouží náš pan farář P. František Pěněčík, tel. 9361 5225 (páter Aurelius Hrdina 03 9819 3775)

V neděli 29. září

Mše svatá v Melbourne

V neděli 6. října

Mše svatá v Adelaide

V neděli 13. října

Mše svatá v Sydney u sv.Františka

V neděli 20. října

Mše svatá v Canbře

V neděli 27. října

Mše svatá v Čsl.Country klubu

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601

18 Shropshire St. Queanbeyan

otevřeno v sobotu 1 - 5pm

Neděli, 6. října jsou všichni krajané zváni na farmu Boba Kalivody, kde se setkáme u barbecue

V sobotu 19.října slavnostní otevření výstavy fotografií Američané v Plzni.

Výstava potrvá do 27.října

Neděli, 27. října od 14.00

Oslava vzniku Československé republiky

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 0904,

každou pátek, sobota a neděli ping pong,

pan Jano Danihel 9832 1946 večer

Každou první sobotu v měsíci je brigáda na zvelebení klubu.

V sobotu 28.září

Slavnostní otevření Country Clubu

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Každou nedělu od 10,15 hod. Omša svátá

v sobotu 26.října 2002 o 19.30 hodine.

Vás pozývá na taneční :

Zabíjačková zábava

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent Frenchs Forest, 2086 tel.9452 5617

Informace p. Jelinek tel.: 02 9529 8457

V pátek 1.listopadu slavnostní otevření výstavy fotografií Američané v Plzni.

Výstava potrvá do 18 listopadu

Kino PONREPO (promítá Petr Čermák).

Neděle 20/10/2002 v 14.00 hodin (dvojprogram):

Před promítáním krátký program na oslavu státního svátku ČR. (Připravil Ivo Pšeničný)

NESMRTELNÁ HVĚZDA BOŽENA NĚMCOVÁ

Dokumentární film režisérky Olgy Sommerové.

BABIČKA

V těžkých chvílích českého národa za německé okupace si tvůrci tohoto filmu odvážně vybrali námět, který pomohl národu tuto dobu překonat. Scénář a umělecká spolupráce Karel Hašler. Režie F. Cap. Babičku hraje T. Brzková, Barunku N. Tanská a kněžnu M. Glazrová. Příští program : Ducháček to zařídí

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaide,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

neděle 22.září 15.00 hod – Film bude oznámen

neděle 29.září – Václavské odpoledne se zpěvem

neděle 6.října od 12 hod - BBQ

sobota 12. října 19 hod- Setkání dvaceteráků

neděle 20. října - Oslava 28.října

víkend 26. & 27.října - Piknik v lese

neděle 3.listopadu 14 hod - Turnaj ve stolním tenise, zápisné \$5, přihlášky u p. J. Nejedlíka

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield St., Burbank, 4156 tel., 07 3343 3489,

v pátek otevřeno od 18 hodin, večere včetně kávy a zákusku pouhých 8 dolarů.

V sobotu 12.října od 19,00

Representační ples

Hraje Melbourne's skupina „REDBAXS“

Objednávky u p.Venzara 07 3286 9447

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slováků v Queenslandě,

Sobota 14. 9. 2002 - Slovenska tanečná zábava

hrájú 'Spivajici bunkry' od 19.00 hod \$7

Mudgeeraba Memorial Hall 62 Railway St, Mudgeeraba

TASMANIE

rezidencia Galéria Agnes Josefa Galla.,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrté -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrté od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Ve středu 25. září na slavnostní otevření výstavy fotografií

Američané v Plzni.

Výstava potrvá do 14.října

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Klub mění své působíště, pro další informace volejte na Mobil: 0419 520164.

In Hellenic klub, Stirling St., Perth

Sobota 21 září od 19 hod.

Společenský večer

Čestný Host gen konsul ing. J. Doleček

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.9
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1	a AM 1224	
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7	a AM 1107	
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7

Každý čtvrtek ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney, pouze česky.

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedelu v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedelu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

každou neděli od 11 do 12 hodin na stanici 5CST-FM (88.5MHz) a každé pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio Station 4EB - Brisbane - Czech Programme

Karel Ulvr 19 Parkview Street, Mitchelton QLD 4053

Vysílací čas: středu 15:45 -16:30 a v sobotu: 10:30 - 11:30

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní a každé úterý mezi 14-15 hodinou odpolední

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: CMSFM@yahoo.com

SBS TELEVIZE::

Maskarny ples – Fancy dress party.

Dostali jsme od sl. Renaty:

Drahi studenti a nestudenti v SYDNEY a NESYDNEY. Dovolujeme si { ved co by sme si aj nedovolili} Vam s radostou oznamt, ze dna 13-octobra (nedela) o 20 pm

vecer sa kona **MASKARNY PLES**, kde inde, ako v nasom oblubenom **Mandarin klube na rohu Pitt st & Goulburn st v City.**

Bude to druha najvacsia diskoteka v sirom svete, kde sa bude hrat iba cesko –slovensko{ pomlcka znamena ,ze možno opat pride aj **Peter a Lukash MORGANOVCI** so svojou nezabudnutelnou tanecnou a kongovými bubnami spestrenou hudbou zo 70-80 rokov. A ako hviezda vecera vystupi možno aj neuveritelna Latinsko – Slovenska tanecnica **Katarinka.**

Ako obycajne nebude chybat ani tombola, a sutaz o najlepsiu masku ktora bude vyhodnotena porotou navstevnikov a cena bude naozaj vynimocna {dobre citate} spickovy farebny televizor s DO . Vstupne:

pre clenov nudistickeho klubu Dolny Uchil vstupne \$ 10

pre navstevnikov bez masky \$ 7

pre navstevnikov s maskou a usmevom \$ 5

pre navstevnikov s maskou a bez usmevu \$ 6

pre zamracenych, negativistov vecne ufrlanych \$ 69

Srdечne sa na Vas tesi Renata Morgan a kolektiv masiek, ktorí Vam uz teraz zarucuju, ze aj ked ste tam este neboli, uz teraz na to neviete zabudnut!!

Nezabudnite tento oznam dalej forwardovat znamim a neznamim nech vsetcia vedia, ze dobra zabava v Sydney este existuje!!

Nabídky práce a ubytování pro studenty uveřejňujeme Zdarma! PŘEDPLATNÉ NA ROK 2002.

(včetně poštovného v Austrálii) :

na rok = **AUS\$ 56,00** 26 výtisků

na půlrok = **AUS\$ 30,00** 13 výtisků

starší čísla je možno zakoupit za dolar.

do Ameriky a Evropy stojí poštovné navíc

půlroční **AUS\$ 14.00** nebo **AUS\$ 28.00** na rok

vyplňte šek na jméno „ **NOVINY** “

a spolu s adresou na kterou noviny zasílat,

jej laskavě zašlete na adresu:

The Wentworth Bldg.,B62 Uni. of Sydney 2006

Pětatřicet let života s géniem.

PRAHA, 21. září 2002 LN - Když před časem Divadelní ústav rekapituloval sezony 1996-97, došel k překvapivému zjištění: v žebříčku nejhranějších dramatiků na českých, moravských a slezských jevištích hned za Shakespearem figuroval Jára Cimrman. Ale zatímco se pořád spolehlivě neví, jestli Shakespeare byl, či nebyl a jestli skutečně Hamleta napsal, o existenci a plodnosti českého dramatika pochybuje málokdo. Roky trpělivé osvětové práce cimrmanologů nesou ovoce.

Vypráví se, že počátkem října 1966 popíjel Jiří Šebánek (tehdy rozhlasový redaktor a spoluautor legendárních přenosů z fiktivní Nealkoholické vinárny U pavouka) a Helena Philipová (režisérka tamtéž) v Baráčnické rychtě na Malé Straně. Kolem se trousili lidi kamsi dozadu, a když se pan redaktor paní režisérky ptal, kdo jsou a kam míří, řekla: "To jsou baráčníci a mají tam divadlo." "Jak to?" popudil se pan Šebánek, "Baráčníci mají divadlo, a my ne?" A tak si ti dva pláclí, že ho založí.

Génius

K nápadu se druhý den přidali redakční kolegové Miloň Čepelka a Zdeněk Svěrák. Stačilo tedy už jen vymyslet, jaké by to divadlo mělo být. "Nejdřív mě napadaly samé pitomosti," připustil po letech v časopise Týden Jiří Šebánek. "Už jsem myslel, že to vzdám, když to přece jen přišlo. Až jsem se podívil, jak je to jednoduché a přitom prohnané: budeme předvádět (slovu hrát jsem se vyhnul) díla nějakého vymyšleného autora, kterého jako objevíme. Když napíšeme blbost, odnese to on, když to zpackáme my, máme alibi - nejsme herci." Pro riskantní úkol dramatika si pak vybrali jednu z postav přicházejících do vinárny U pavouka, sochaře a řidiče parního válce Járu Cimrmana. Tolik mýtus.

Ve skutečnosti se Cimrman narodil jedné únorové noci roku 1853 (ale možná taky roku 1870) rakouské herečce Marlén Jelínkové a českému krejčímu Leopoldu Zimmermannovi, a naposledy byl spatřen roku 1914 v Liptákově. V prosinci 1966 oznámil ve vinárně U pavouka muzikolog Evžen Hedvábný, že v Liptákově narazil při budování krbu na svojí chalupě na bednu s rukopisy neznámého velíkána českorakouského původu, Járy Cimrmana. S výsledky bádání v jeho odkazu pak redaktoři posluchače rozhlasové vinárny pravidelně seznamovali. Rok nato, v říjnu 1967, se první Cimrmanova oprášená hra Akt objevila na jevišti. Zapomenutý dramatik měl konečně divadlo.

O necelé dva roky později napsali Zuzana Homolková a Jiří Lederer do Světa práce: "Dokud se otcům divadla dařilo vtípně klamat publikum prostřednictvím smyšlené postavy a pseudovědeckých důkazů o Cimrmanově existenci, byl nápad ještě dostatečně nosný a nový, tj. unesli jsme ho. Byl zkrátka originální i naopak. Bohužel žádný nápad není samospasitelný, a tak se soubor časem stal obětí vlastního triku a tvůrci klamné postavy podlehli sebeklamu. Dnes je Cimrman už jen rekvizitou, jejíž originalita se ztrácí sama v sobě." Cimrman na tohle varování nereflektoval. Dál před publikem otevíral bezednost svých schopností jako dramatik, ale i jako konstruktér, chemik, lyžař, filozof, hudebník a především nezištný inspirátor umělců a vynálezců kategorie Čechov, Einstein či Zeppelin.

Mystifikace

Tvrdí se, že od dob rukopisů Zelenohorského a Královédvorského patří mystifikace k pilířům české národní kultury. Fakt je, že interpreti Cimrmanova díla si ji ve zmíněné vinárně s velkou odezvou vyzkoušeli. Debaty u sklenky včetně vinárenského šumu zněly tak autenticky, že se posluchači u rádií ptali, kde noční podnik sídlí, aby mohli zaskočit. A když ve vinárně začali v rámci pořadu hrát světoví muzikanti, telefonovali i znalci, jak to, že jim návštěva zaoceánského jazzmana v Praze unikla. Svoji divadelní éru začali cimrmanologové v Malostranské besedě. Tehdy prý chodil kolem jejich plakátů Jan W erich a zlobil se: "Co to může být za blbce, který po sobě pojmenuje divadlo." Přesto už bylo Divadlo Járy Cimrmana mystifikací mírnější - publikum vědělo, o co jde. Což nic neměnilo na tom, že pohyb na hranici možného a

NOVINY Kultura

nemožného, v první polovině představení podepřený seriózními vědeckými semináři a korunovaný nehereckým projevem badatelů, zůstal zdrojem originálního humoru, který spolehlivě zabíral.

V dalších deseti letech po Aktu divadlo uvedlo osm premiér. Na kase věčně viselo, že je vyprodáno. Odezva publika byla veliká a kladná. Ne tak odezva šéfů pražské kultury. Ostatně o absurdních sporech, věčné hrozbě zákazu a nuceném stěhování z Malostranské besedy do Reduty, pak do Braníka a pak na Solidaritu Cimrmani natočili koncem 80. let hořkou komedii Nejistá sezóna. Mnohem později Ladislav Smoljak v rozhovoru pro časopis Týden přiznal: "Chtěli jsme hrát divadlo a věděli jsme, že tedy nemůžeme manifestovat nepřátelství režimu. Ale stanovili jsme si hranice... Aníž bychom to na začátku plánovali, volbou Cimrmanova Rakouska-Uherska jsme se vyhnuli tématům ze současnosti, kde by nás snadněji mohli k něčemu prorožimmínu nutit. Lidé si ovšem ten kult Járy Cimrmana, tak nepřiměřený tomu, co se o něm nakonec dovědí, vyložili aktuálně, takže jsme se neustále pohybovali na hranici zákazů a v nejistotě, co bude za měsíc. My ji ale nechtěli vyměnit za jistotu. Obecenstvo totiž tu nejistotu tušilo, takže vědělo, že nejsme „jejich“, že si s „nimi“ nezažíváme. Největším našim ústupkem bylo, že jsme se museli pracovně stýkat s lidmi, se kterými bychom se z vlastní vůle nikdy nestýkali. Ale chtěli jsme se se svými diváky potkávat v divadle, které nám i jim pomáhalo zachovat duševní rovnováhu." Tohle srozumění fungovalo. Není zaznamenáno, že by po listopadu cimrmanologům jakékoliv kompromisy někdo předhodil. V roce 1992 divadlo získalo vlastní stálou scénu na Žižkově a na kase dál věčně visí: Vyprodáno. Počátkem října se tu chystá premiéra už čtrnácté hry: Afrika aneb Češi mezi lidožravci.

Jak přicházeli (a odcházeli)

Tenkrát 29. října 1966 přišel na přípravnou schůzku budoucího divadla kromě Jiřího Šebánka, Heleny Philipové, Miloně Čepelky a Zdenka Svěráka i Svěrákův kamarád a bývalý kolega z dramatického kroužku na pedagogické fakultě Ladislav Smoljak. Podle svědků prohlásil, že zakládat v době Semaforu nové divadlo je nesmysl a odešel do kina. Přesto právě on patří k těm, kteří vydrželi dodnes. Za těch pětatřicet let se v souboru vystřídal téměř třicet lidí. Jako první se po dvou letech rozloučili právě Jiří Šebánek, Helena Philipová, ale také objevitel Cimrmanovy pozůstalosti Evžen Hedvábný čili Karel Velebný. Důvodem byl nesouhlas s dalším vývojem cimrmanovského tématu. Pozdější odchody byly už víceméně pracovní - viz Jiří Stivín, který se věnoval vlastní muzikantské cestě, totéž Jiří Menzel.

Do složení souboru zasáhla i smrt, připomeňme si jen výraznou tvář Jaroslava Vozába, který zemřel v roce 1988. Na třicet lidí, a nikdo z nich nebyl profesionálním hercem. To byla podmínka, cimrmanovská filozofie na nehereckém projevu staví. Je taky ovšem pravda, že tehle styl občas rodí komplikace. Když byli před časem ve Vídni na světovém divadelním festivalu, jistý pan Baumgartner jim zakázal hrát a zpražil je větou, kterou Ladislav Smoljak dodnes umí zpaměti: "Ich bin der Intendant des Weltfestivals und eine solche Studentdiletantengrupe interessiert mich nicht." Takže diletanti: elektromechanik, kontrabasista, básník, technik, výtvarník, automechanik, scenárista, redaktor, hudební skladatel, soustružník... Kvalifikací byla a je nekonfliktní povaha a smysl pro stejný humor. Hudebního skladatele a dnes dirigenta orchestru Národního divadla Pavla Vondrušku objevil režisér a dramatik Ladislav Smoček, kterého ostravský ochotník kdysi přišel ostýchavě požádat o dovolení uvést Zvonka Burkeho.

Když pak Cimrmani hledali někoho muzikálního pro géniovu operetku Hospoda na mýtince, jejich přítel Smoček si vzpomněl. Dnes už Pavel Vondruška patří k divadlu třiatřicet let a zdejší humor vlídně nazývá poetikou. Nástrojáře Bořivoje Pence přivedl v roce 1983 sám Zdeněk Svěrák. Ti dva seděli od první třídy v jedné lavici a dnes, po 60 letech, se považují za nejstarší kamarády ve střední Evropě. "Samozřejmě, že jsem o Cimrmanech věděl už předtím a sledoval jsem je od prvních krůčků," vzpomíná Penc. "Jejich humor mi byl blízký. To není polopatismus, v něm si divák vždycky musí sám to svoje najít a domyslet. Jednou se mě Zdeněk ve vinárně zeptal, jestli bych s nimi nechtěl hrát. Tehdy mi bylo sedmačtyřicet, a moje první role byl student v Hospodě na mýtince. Což je postava, která to, co chce lidem říct, předčítá z papíru. Když jsem měl po premiéře, Zdeněk mi v zákulisí poklepal na rameno

a povídá: Poslyš, ten student má pochopitelně trému, není zvyklý vystupovat před lidmi, ale nemusíš to přehánět, tobě se ten papír tak klepal."

Nevysvětlitelná výdrž

Mimochodem, Cimrman, svého času hlava kočovné společnosti Lipany, slabiny neherců znal a ve svém proslulém hereckém desateru jim poskytl pár dobrých rad. Cítujme si aspoň tu první: Pamatuj, že se na jevišti jmenuješ jinak než v životě. Je dobré znát i jména ostatních figur. Ale divadelnické zásady, přesněji řečeno teze Divadla Járy Cimrmana sepsal tehdy na začátku i Jiří Šebánek. Jedna zní: Žádná satira! Možná netušil, že život jejich divadla bude tak dlouhý, ale geniálně odhadl, co by mu ho zkracovalo. Satira, svázaná s dobou, vyčpí stejně rychle jako včerejší noviny. Zakládající člen a dodnes pilíř souboru Miloň Čepelka připouští, že tohle by mohlo být jedno z vysvětlení, proč se cimrmanovský fenomén udržel už 35 let, dosud se neomrzel a pořád přitahuje nové generace diváků. Přesto se neodvažuje tvrdit, že to je vysvětlení stoprocentní. "Otázka, proč tak dlouho, je jedna z nejtěžších a odpověď" na ni neznáme." Podle Jiřího Stivína je vtip v tom, že se divadlo nesnaží dělat velké umění a má blízko k tomu, co je pro český národ nejtypičtější: švejkovina.

Pavel Vondruška soudí, že cimrmanovský humor je nadčasový. Jan Hraběta si záhadu pětatřicetiletého trvání souboru vysvětlit nedovede. Jen Bořivoj Penc má jasno: "Je to dobrá parta, kterou hodně drží Zdeněk Svěrák a do které se kluci vždycky snažili vybírat lidi komunikativní a nekonfliktní. A taky v souboru není ženská." Ne snad, že by ve hrách ženské postavy chyběly. Hned prvním dvěma, Aktu a Domácí zabijačce, dominovala matka Žilová. Ale byl to doktor Evžen Hedvábný alias Karel Velebný, kdo za ni z rukou Jiřiny Jiráskové převzal Zlatou slepici, cenu Marie Kabrhelové za nejlepší mužský herecký výkon v roli ženy. Podle Miloně Čepelky sám Cimrman kdysi prohlásil, že žena na jeviště nepatří. "Pohnutky, které ho k tomu vedly, neznáme, ale v podstatě tu zásadu ctíme. Ví se, že neměl k ženám nejlepší vztah." Čistě mužský cimrmanovský tým se tedy chystá na čtrnáctou premiéru. Nemá strach, že už je to ta konečná? "Poctivě řečeno," přiznává Miloň Čepelka, "u posledních tří her jsme si to říkali. S tajnou nadějí, že to nebude pravda."

Cimrmani pojedou k lidojedům

"Nezapomeneme pochopitelně ani na Járu Cimrmana. Jeho osobnost v expozici zastoupí půda z liptákovského domu, kde vystavíme předměty z jeho osobního i profesionálního života," prozradil manažer divadla Václav Kotek. Připomněl, že ve výroční den prvního představení populárních cimrmanologů bude mít v Žižkovském divadle v Praze premiéru nová hra Zdenka Svěráka a Ladislava Smoljaka nazvaná Afrika.

"V pořadí už čtrnáctá inscenace zavede diváky do nitra kontinentu téměř nedotčeného civilizací. Čeští cestovatelé se tu setkají s podivným kmenem lidojedů a málem skončí na jejich jídelním lístku. Afrika bude také první inscenací v historii tohoto divadla, v níž na jevišti vystoupí živé zvíře," prozradil Kotek bez bližších podrobností

Jak šly hry za sebou
Akt (1967)
Vyšetřování ztráty třídní knihy (1967)
Domácí zabijačka (1968)
Hospoda na mýtince (1969)
Vražda v salonním kupé (1970)
Němý Bobeš (1971)
Cimrman v říši hudby (1973)
Dlouhý, Široký a Krátkozraký (1974)
Posel z Liptákova (1977)
Lijavec (1980)
Dobytí severního pólu (1985)
Blaník (1990)
Záskok (1994)
Švestka (1997)

Archiv LN

Pan Aston Old Neff kupuje sobě motorku, ještě ji nekoupil, ale už o tom sobě mudruje:

Aby tu motorku neukradli

Prodávají se všelijaké udělátory, kabely, řetězy, spony. V sobotu jsem se vypravil do speciálního obchodu. "Jo pane, to máte pravdu," kýval hlavou prodavač. "Krade se hrozně. Vohlídnete se, chlapci přijedou a motorka je fuč."

"No právě proto jsem přišel," já na to. Ukázal jsem na mohutnou článkovanou smyčku se zámkem ve velikosti grapefruitu. "Co říkáte tomuhle?"

"No," řekl prodavač, "to opravdu není špatný. Jenže přijdou chlapci, mají táákhle velký nůžky, " ukázal rukama velikost, jakou se ukazuje délka uloveného sumce, "a šmik, motorka je v hajzlu."

"Aha, to bych nerad. A co tohle ocelové lano?"

Usmál se mé naivitě.

"To máte to stejný. Jediný šmik, a motorka je v hajzlu." Rozhlížel jsem se po obchodě.

"A co tenhle řetěz?"

"To jste dobře vybral, pane, řetěz je lepší než lano. Na ten se musí rozbrusem."

"Cože?"

"Rozbrušovacím kotoučem. Chlapci mají akumulátorové rozbrušovačky. Rozříznutí jednoho článku trvá tak deset vteřin. Jenže on je z mimořádně kvalitního materiálu, takže nejde roztáhnout. Musí se tedy přefíznout i na té druhé straně. A těch dvacet vteřin, to je dlouhá doba. To stačí vyběhnout."

"A když nevyběhnu?"

Pokrčil rameny.

"Motorka je v hajzlu."

Bloumal jsem po krámě a oko mi padlo na patentní zámek, který se uzamkne do kotoučové brzdy.

"A co tohle?"

"To je opravdu moc dobrá věc, fakticky. Akorát nesmíte zapomenout, že máte brzdu zamknutou."

"A když zapomenu?"

"No, rozjedete se, jdete přes řídítka, motorka je v hajzlu a vy si nabijete držku."

Nakonec jsme objevil ocelovou sponu.

"A co tohle? Vypadá to důkladně."

"To je fakt důkladná věc, to jste dobře vybral.

Akorát..."

"Akorát co?"

"Dá se zapnout kvůli tloušce ne kolem kola motorky a lampy, ale jen kolem kola a štángle vod značky. No a chlapci přijdou a uříznou rozbrusem tu značku."

"A motorka je v hajzlu," doplnil jsem.

"Správně. Tak co si vyberete?"

Vybral jsem si řetěz. Konec konců, motorku ještě nemám, takže - čeho se bát? Chlapců?

Šťastný Bill

Josef Lovell - Sydney (uveřejněno v NevPsu)

Je to neuvěřitelné, ale k prvému setkání s Billem se přilepť Leonardo da Vinci. Stalo se to takto. Jednoho dne se v ordinaci objevil vysoký, rezatý mladík s vyetovanou benzinovou stanicí na chlupatých prsou obklopenou jmény známých automobilek. Ještě něco bylo nápadné na rezatém dlouhánovi. Trvalý polodětský úsměv, vyvolávající dojem, že jeho nositel ani mouše neublíží. Pro ten úsměv a přátelské chování, jej každý nazýval HAPPY BILL. Stěžoval si, že přes různé doktorské rady a prášky, jeho manželství je bezdětné. Rozhodl se proto adoptovat chlapce, sirotka. Jednalo se o nemanželské dítě a to byl hlavní důvod jeho návštěvy.

"Dok, je to pravda, že nemanželské děti jsou ve škole pozadu a mají sklony k zločinnému chování ? "

Vzpomněl jsem si na slavné nemanželské dítě, genia italské renesance. Odpověděl jsem otázkou :

" Znáte Leonarda da Vinci ? "

" Ne, neznám, kde žije, v kterém suburb ?" Zněla logická odpověď naivnímu doktorovi.

Postupně jsem se o něm dovídal více. Tehdy v sedmdesátých letech na australském politickém nebi zářily dvě hvězdy : sociální demokrat Whitlam a liberál Fraser. Nezářily jen v zdejší politické aréně, ale též na zadku ŠTÁSTNÉHO BILLA, který si je tam dal vytetovat. Každý z nich měl v ruce kord. Vlevo soc.dem., vpravo liberál. Jak se ty jeho půlky při chůzi pohybovaly, tak oba velcí vůdcové spolu statečně šermovali. Tato politická exhibice, kterou Bill předváděl vždy s velkou hrdostí, vždy mohutně na každého zapůsobila. Určitě více než jejich politické řeči v TV.

Hlavní charakteristikou našeho hrdiny byla skutečnost, že celý jeho svět se skládal z aut. Byl jimi posedlý. Že

neměl jinou vášeň než auta, vím od jeho ženy. Ta později při rozvodovém řízení svědčila, že její muž na nic jiného nemyslí, nic jiného jej nezajímá. Zanedbává různé manželské povinnosti a vůbec, že nebude již déle žít s chlapem, který prý i když sedí na WC tak o ničem jiném nemluví. Že v noci má automobilové sny a vydává ze spaní zvuky jako závodní mercedes v plné jízdě.

" Jak můžete spát, pane soudce, s chlapem, který po půlnoci ze sna houká jako policejní klakson nebo uhánějící sanitka ? "

Dostala rozvod bez problémů. Bill tam stál s tím svým úsměvem a na vše přikyvoval, že to je pravda, že za automanii nemůže, že se s tím narodil...

Jeho znalost aut všeobecně a AUTOALÁRMŮ speciálně byla naprosto bez konkurence. Často se chlubil, že takový ALÁRM, který by nedokázal rychle vyřadit z akce, ještě nikdo nevynalezl. Hned mi to též několikrát dokazoval a popisoval :

" Doktore, vy máte ve svém VOLVU alárm BLACK WIDOW (=ČERNÁ VDOVA), třetí verzi. To není špatný systém, ale dejte mi pět minut na jeho neutralizaci a pak za dalších pár minut sedím již za volantem. "

Ten jeho popis byl tak sugestivní, že jsem vždy běžel na dvorek zjistit, zda-li tam Volvo skutečně stále stojí. Bill měl totiž pověst nebezpečného zloděje aut. Sám se ale za zloděje nepokládal.

" Přece mě znáte, copak vypadám na zloděje? Prosím vás nevěřte těm pomluvám. Jsem jen jolly rider. Nemohu za to, že když se mi nějaký vůz líbí, tak se v něm musím projet. Nejen projet. Často při tom zjistím, že v motoru něco klope co tam klapat nemá, že řízení není seřízeno a pod. To zajedu do garáže. Vytáhnu vercajkt a samozřejmě nepřestanu, dokud auto není v bezvadném stavu. To přece je služba veřejnosti. Říkejte to ale policajtům ! "

S těmi byl skutečně trvale na štíru. Mnohokrát seděl v místní base.. Vůbec se za to ale nestyděl. Naopak. Svým způsobem byl hrdý, že zná podrobně nejstarší fungující australské vězení. Vždy zdůrazňoval, že je tam pod trvalou ochranou Královského historického trustu a že se tam setkal s mnoha dobrými kamarády. Prý tam měli i vlastní odbory.

" Jídlo není špatné. Celkem tam máte vše.. O zábavu není nouze. Černobílé televizory nám již dávno vyměnili za barevné a navíc vás ještě vodí pravidelně na procházky do přírody." Byla to pro něho bezplatná dovolená.

Billův otec měl dobře zavedený obchod s ojetými auty. Zda-li synova vášeň nějak souvisela s tatínkovou profesí, nevím. Píši solidní vzpomínky, pomluvy nesbírám.

Pak došlo k příhodě s dekou. Přes ulici nedaleko mé ordinace býval obchodní dům. Billovi se tam zalíbila velká vlněná pokrývka. Pěkně si ji složil, a klidně vyšel na ulici. Měl ale smůlu. Brzy zjistil, že jej sleduje policajtk. Přidal. S dekou se špatně běželo. Zastavil se a čekal. Když k němu přiběhla drobná, udýchaná dívka v modrém, přehodil přes ní s úsměvem pokrývku. Zauzloval a položil kopajícího bezpečnostního orgána na chodník. Pak přeběhl ulici a se slovy " Lituji doktore, policajti " proběhl mou ordinací a zmizel. Brzy se scéna opakovala. Tentokrát ale kolem proběhla policistka se slovy " Lituji doktore, musím jej dostat ". Nechytla jej. Bill zmizel. Zmizel též z mého obzoru. Nikdy již ke mně nepřišel.

Léta utíkala. Deset, patnáct, dvacet let. Pracoval jsem nyní pouze v nemocnici.. Jednou jsem byl požádán o vyšetření pacienta, který před rokem utrpěl těžký úraz mozku. Prchal před policií a narazil autem na sloup. Týden ležel v bezvědomí. Nyní těžko chodí a od úrazu dosud nepromluvil jediné slovo. Navíc zdětinštěl, projevuje se u něho demence. Několikrát v dětské místnosti sebral všechna malá autíčka. Ukryl si je pod postel, žárlivě je střeží, nikomu je nevydá. Čekal jsem na chodbě u okna, za kterým parkoval můj vůz. Brzy se pacient objevil podporován sestrou. Byl to vysoký silný člověk s prořídými rudými vlasy. Šel pomalu, těžce napadal na pravou nohu. Klasický případ poškození levé mozkové hemisféry se zničením centra řeči a částečným ochrnutím pravé poloviny těla. Pacient se nejdříve dobelhal k oknu a prohlížel si můj vůz. Měl jsem nejistý pocit, že mi někoho vzdáleně připomíná. Pak se obrátil ke mně a dost dlouho se na mě díval. O něčem přemýšlel Po té zcela nečekaně pronesl pomalu, ale zřetelně :

" VOLVO "

k tomu se snažil s velkým úsilím ještě něco přidat..

Řekl jsem za něho :

"BLACK WIDOW".

Kývnul hlavou na souhlas. Na tváři skřívené mrtvici se objevil náznak úsměvu a v očích slzy.

ŠTASTNÝ BILL !

Naše Záběry z Eurofestu

stánek Sokolu

bicyklista p. Čermák junior.

stánek výrobců bramboráků

česká vesnická kapela

Špioni proti státu.

Jaroslav Spurný

O existenci a práci vojenské rozvědky věděl ještě přede dvěma měsíci málokdo. Vždyť země vstoupila do NATO, většina důležitých zemí patří mezi spojence, tak jaké vojenské informace vyzvidat? Kolik má Čína vojáků? Kolik tanků má Bělorusko? Mezi experty byla vojenská rozvědka posmívána. Říkalo se, že většina jejích špionů jezdí za hranice, aby tam opisovali novinové články a pod šifrou je posílali nadřizeným do Prahy.

Až případ Srba ukázal nebezpečnou tvář vojenské rozvědky. Její pracovníci porušovali pravidla i zákony, vyzvídali na území Česka o zdejších občanech, až se nakonec zapletli do plánované vraždy novinářky. Policie prošetřuje jejich možný podíl na vývozu zbraní do rizikových zemí. Špioni navíc většinou sloužili už komunistickému režimu.

Tvrdíkoví rezervisté

Na jaře 1990 zjistili nezkušení členové parlamentní komise pro vyšetřování událostí 17. listopadu, že jedinou totalitní tajnou službou nebyla StB. Objevili existenci Zpravodajské služby generálního štábu (dnešní vojenské rozvědky), která úzce spolupracovala se sovětskou GRU, tamní vojenskou rozvědkou. Zděšení členové komise tehdy vypátrali, že poradci z GRU v české vojenské rozvědce stále pracují. Sověti odešli v květnu 1990 po Havlově intervenci u Gorbačova. O rok později byl schválen lustrační zákon, který se ale vojenské rozvědce vyhnul. Také zákon o zpřístupnění svazků StB se na vojenskou rozvědku nevztahoval. Dnes se ukazuje, že vojenští špioni v nezměněné totalitní sestavě a se stejnými agenty pokračovali v tom, co dělali už za časů Brežněva. Fízlovali na domácí půdě, sháněli kompromitující materiály na významné představitele nepřátel i přátel, jezdili za velké peníze do ciziny a organizovali vývoz zbraní. Práce této služby nebyla ani po listopadu vymezena zákonem, v příslušné normě se lze dočíst pouze to, že služba existuje – a to je vše.

Poměry nedokázal změnit žádný z ministrů obrany, kterým služba podléhá. Ještě Jaroslav Tvrdík loni jmenoval šéfem Vojenského zpravodajství (podléhá mu Vojenské obranné zpravodajství – kontrarozvědka a Vojenská zpravodajská služba – rozvědka) letitého špiona Jiřího Giesla, který pracoval pro vojenskou rozvědku už v osmdesátých letech jako vojenský přidělenec v Sýrii a Egyptě. Respekt má k dispozici informace, že pro StB pracoval i jeho nový přímý podřízený, od září šéf vojenské rozvědky Josef Prokůš. V osmdesátých letech velel 43. rotě průzkumného praporu, tzv. rotě Vojenské kontrarozvědky, podléhající třetí správě StB. Poté se stal členem štábu průzkumného praporu, který byl speciálně připravován na vysazení proti americkým jednotkám dislokovaným v Německu.

Těžko se divit rozvědčíkům, že používali jako agenta Srbu, že s ním spolupracovali na vysílání diplomatů do zahraničí a že se těmito diplomaty sami stávali, jako v Kazachstánu Srbův řídící důstojník Miroslav Andr. Dělali jen to, co se v osmdesátých letech naučili od sovětských soudruhů.

Agenti Omnipolu

Hlavním důvodem špionské anarchie je vládní neschopnost dostat tajné služby pod jednotné a čitelné vedení. Odpovídá za ně řada lidí a zároveň nikdo. Například přímým nadřizeným vojenské rozvědky byl v posledních letech náčelník generálního štábu Jiří Šedivý. Šéfa rozvědky ovšem jmenuje ministr obrany. Koordinátorem tajných služeb byl poslední dva roky ministr zahraničí Jan Kavan. Úkoly mohl vojenské rozvědce zadávat Šedivý, Tvrdík, ale také vláda. Kontrolovat službu mohla jenom vláda. Je nábilední, že takový propletenec pravomocí vedl k tomu, že si rozvědka dělala, co chtěla. Zejména poté, když její nejvyšší koordinátor Kavan jmenoval svým generálním tajemníkem jejího agenta Karla Srbu. Rozvědka se tak vymkla jakékoli politické kontrole a není těžké si představit, že dělala například to, co si přál Miroslav Šlouf, který Srbu Kavanovi doporučil.

Za rozvratem vojenských služeb stojí především obchod se zbraněmi. Ten v Česku dnes ovládají lidé, kteří jsou více či méně spjati s komunistickým monopolním vývozcem zbraní Omnipolem – třeba syn jeho dlouholetého člena vedení Richard Háva nebo jeho někdejší obchodní rada pro Sýrii Pavel Musela. Omnipol byl pod kontrolou vojenské rozvědky (i GRU) a řada zaměstnanců Omnipolu byla buď agenty, nebo přímo jejími kmenovými zaměstnanci. Vojenská rozvědka dodnes spolupracuje s licenční správou ministerstva průmyslu, která povoluje obchodovat se zbraněmi, a špioni mají významné slovo v debatě, kam se mohou zbraně vyvézt.

Vyšetřování vražednické Srbovy aféry zatím ukázalo v blízkosti hlavního podezřelého nejen politiky, ale také špiony a obchodníky se zbraněmi. Další postup aféry tak může otfást politickou scénou podstatně více, než si dnes kdo umí představit.

Vojenský výbor Aliance zasedal ve firmě Falcon Capital

Co slyšely zdi hotelu Praha

Hlavním stanem Vojenského výboru NATO se během jeho výjezdního zasedání v české metropoli stal hotel Praha. Nejvyšší vojenský orgán Aliance, s jehož informacemi se mohou seznamovat jen nejpřísněji prověřeni lidé, paradoxně tedy hostil hotel, jehož majitelem je temná firma

NOVINY - Z RESPEKTU

Falkon Capital. Mezi spoluvlastníky společnosti patří či patřili například bývalý příslušník sovětské vojenské rozvědky Gruzíнец Paata Mamaladze nebo jeho krajan Važa Kiknavelidze, prošetřovaný českou policií kvůli spolupráci s ruským organizovaným zločinem. Šéfem firmy je Slovák Jozef Čimbora, absolvent sovětské ropné vysoké školy, členem dozorčí rady zase syn dlouholetého komunistického ministra zahraničí Tomáš Chňoupek.

Reklama pro hotel

Slunečné středeční odpoledne v pražské čtvrti Dejvice vyhnalo na procházku do ulic vilové části řadu maminek s malými dětmi. Poklidnou scenerii ruší dění kolem betonového monstra – hotelu Praha, postaveného v osmdesátých letech pro návštěvy komunistických bossů. Vchod do areálu hlídá policie a vojáci v maskáčích. Dovnitř jsou vpuštěni pouze hosté a novináři, kteří přišli na tiskovku s šéfem Vojenského výboru NATO Haraldem Kujatem a náčelníkem generálního štábu české armády Jiřím Šedivým. Druhá kontrola čeká u vchodu do hotelu. Vstupující jsou prověřeni detektory kovů. Padesátimetrová chodba do salónku, kde se tiskovka koná, je lemována hlídkujícími vojáky a urostlými muži v oblecích, kteří co chvíli úsečně odpovídají do rukávu na tajemné pokyny z nenápadných sluchátek. Bodyguardi postávají i v salónku a upozorňují novináře, který se jde občerstvit na chodbu, že nesmí nechat ležet svou tašku na židli – což je na běžných tiskovkách běžná praxe, jak si zajistit výhodné místo. „No jo, jde tak trochu o divadlo,“ připouští jeden z důstojníků doprovodu generála Šedivého na námitku, že bezpečnostním prověrkám se podle informací z BIS nepodrobil nikdo z personálu hotelu, a dokonce ani jeho majitelé z Falconu Capital (Národní bezpečnostní úřad odmítá sdělit, jestli vůbec někoho prověřoval). Zjednodušeně řečeno, teroristka převlečená za čišnici by hodinu po tiskovce dokázala zlikvidovat celé vedení vojenského výboru.

Jak je možné, že se první výjezdní zasedání vojenského výboru NATO na českém území koná v hotelu vlastněném tak podezřelou firmou? Nejde jen o ohrožení bezpečnosti vojáků a tajných informací, ale také o dost výraznou reklamu, kterou ubytovaní generálové pro hotel znamenají.

Bylo to naposled

„Není to v pořádku,“ konstatuje generál Šedivý. „Bohužel akce byla domluvena už loni, a společnost Falcon Capital koupila hotel letos v červenci. Ale je to tady naše předposlední na-smlovaná akce. Opravdu není možné z řady důvodů pořádat akce v hotelu, který patří Falconu. Bezpečnost členů výboru je ale zajištěna,“ tvrdí Šedivý, odmítá ale sdělit detaily. Generál Kujat neskřývá překvapení nad tím, kde se ocitl, a vrtí hlavou. Nakonec nechává věc bez komentáře. Generál Šedivý říká, čemu se minulé i současná vláda vyhýbají – Falcon je nedůvěryhodná firma a stát by si s ní neměl zadávat. To neplatilo pro Zemanův kabinet a také nový ministr financí Bohuslav Sobotka drží nad aktivitami firmy ochrannou ruku. Na žádost, aby vysvětlil okolnosti loňského prodeje stomiliardového ruského dluhu Falconu za pouhých sedmnáct miliard, odpovídá stručně: „Nemůžu zveřejnit podrobnosti obchodu, protože s tím nesouhlasí firma Falcon.“ Ani Sobotka tak zatím nevyloučil podezření, že firma tímto způsobem prala špinavé peníze a část z nich pak třeba zaslala do stranické kasy sociálních demokratů. Generálové z NATO ale nemusí mít obavy, že by nedůvěryhodné stěny hotelu Praha odhalily závažné tajemství vojenského výboru. Podstatná jednání se odehrála už den předtím v Berlíně. „Probírali jsme změnu vojenské struktury NATO, minimální vojenské kapacity, které budou jednotlivé země schopny poskytnout, nový program NATO a přípravu pražského summitu,“ říká generál Šedivý. Podrobnosti se přísně tají, ještě je musí probrat politický výbor Aliance.

Jaroslav Spurný

Obchodníci pašují radioaktivní dřevo z Běloruska do západní Evropy

Petr Hanousek

Nakupujte v Černobylu

Pan Jiří z Mělníka si vlastními silami staví rodinný dům.

Materiál shání, kde se dá. Jednou narazil v novinách na inzerát nabízející levné dřevo. Neváhal a koupil. Vůbec netušil, že spolu s prkny nakoupil i jistou dávku radiace. Paní Marie si v pražském supermarketu koupila pytel mulčovací směši. Nadrčenou kůrou pak posypala záhon růží před domem. Jak by mohla vědět, že spolu s ní vysypala na své květiny i něco cesia 137 a dalších radionuklidů, které v dubnu 1986 rozmetala exploze černobylské jaderné elektrárny po okolí. Nejen běžné české zákazníky ani ve snu nenapadlo, že pod poslední dobou velice rozšířenou obchodní značkou „levné dřevo z Ruska“ se může skrývat materiál ze stromů pokácených v běloruských oblastech výrazně zasažených černobylskou jadernou havárií.

Samé dolary

Ten obchod začal pro Čechy na začátku 90. let. Sovětské průmyslové impérium se rozpadalo a náhle osamocené firmy v Bělorusku neměly peníze. Dluhy nabývaly a vymahači českých společností brali za vděk vším, co jim

Bělorusové mohli nabídnout – i dřevem. Pak přicházeli obchodníci, které nalákala až směšně nízká cena – v polovině 90. let se dalo v Bělorusku nakoupit dřevo za třetinu tuzemské ceny.

„Všichni, kdo kupovali přímo v Bělorusku, dobře věděli, že kupují radioaktivní dřevo,“ říká znalec obchodních poměrů, jenž s přihlédnutím k jejich mafiánské atmosféře nechce prozradit jméno. Dodává, že kromě radioaktivity má běloruské dřevo ještě jednu vadu, a to vysoký obsah olova a železa. To je ovšem následek druhé světové války, kdy se zemí dvakrát přehnala fronta a ve stromech zbyly zasekané úlomky munice.

Daleko více přírodu přesto poškodil výbuch v Černobylu. Bělorusko je státem nejvíc postiženým touto globální havárií. Podle oficiálních údajů celkem 16 600 km2 země vykazuje záření přes 185 kilobecquerelů na metr čtvereční. Pro srovnání – české hodnoty záření jsou více než desettisíckrát nižší. Na území větším než 2000 km2 by nadále vůbec neměli žít lidé, natož aby se tam pěstovaly plodiny a chovala zvířata, s nimiž by přišel do styku člověk. Opak je pravdou. „Tenhle les vykáceli, až když vystěhovali vesnici. Přitom všem předtím říkali, že je kontaminovaný,“ ukazuje běloruský ekolog Vladimír Kovzelev na obrovskou lesní mýtinu v uzavřené radioaktivní zóně, která se rozkládá severovýchodně od jihoběloruského města Gomel. „Ale oni nekoukají na to, jestli tam je nějaká radiace. Všechno se kácí, řeže, ničí. Nejdůležitější jsou peníze. Dolary, dolary,“ dodává s pravým ruským patosem Kovzelev, který se narodil nedaleko v malé vesničce Biesiadz. Byla by dobrou kulisou kultovního sci-fi filmu Stalker od Andreje Tarkovského. Opuštěné rozpadající se domy prorůstá zeleň, pochmurně idylickou atmosféru doplňuje pípání dozimetru, který odhaluje vysokou radioaktivitu. Laicky řečeno, země září jako rentgen. A přímo tady někdo vykácel, odvezl a prodal stovky, ne-li tisíce kubíků dřeva. K pochopení absurdních poměrů, které v uzavřených radioaktivních zónách vládnou, přidává Vladimír Kovzelev historku o osudu svého rodného domu. Z něj se musela jeho rodina vystěhovat v takzvané druhé vlně – poté, co odborníci zjistili, že je silně zamořená nejen bezprostřední, tzv. třicetikilometrová zóna kolem Černobylu, ale i jiné, vzdálenější oblasti. Když se sem asi po pěti letech byli s příbuznými podívat, zjistili, že dům už na svém místě nestojí. I když mocně zářil, někdo ho rozebral a odvezl. Vysvětlení je prosté – v porovnání s ostatními chalupami ve vesničce byl relativně nový, a tudíž prodejný. Radiační riziko málokoho z místních vzrušuje a stejně tomu je i u obchodu se dřevem.

Budějovická spojka

Dopátrat se, kdo dřevo v zónách nakupuje a kam je prodává, je velice těžké. Bělorusko je totiž klasický totalitní a policejní stát, kde nefungují normální informační kanály. Lukrativní vývoz dřeva do zahraničí navíc nedávno převzal plně pod svou kontrolu vládce země – prezident Alexandr Lukašenko. Jeho administrativa ovládla i dva přírodní parky, které částečně zasahují do uzavřených radiačních zón. Letošní očitě svědectví ekologického aktivisty Janka Rovenského potvrzuje, že v Pripjaťském a Bielověžském lesním parku se mohutně těží. Právě ze správy Pripjaťského parku, jinak nazývaného „zapovednik“, před časem unikly na veřejnost konkrétní informace o obchodech se západní Evropou. V Bělorusku zveřejněné dokumenty obsahují podrobnosti kontraktů včetně čísel bankovních kont, na které zahraniční společnosti posílají běloruskému státu nemalé sumy. Například nizozemská společnost Timkon zaplatila v roce 1999 Lukašenkově režimu více než dva miliony marek a za ně si odvezla pět tisíc kubíků dřeva. Šéf firmy Ben de Jong si na začátku rozhovoru před novináři nejprve pochvaluje, jak dobrý byznys v Bělorusku dělá. Do Holandska za výtečnou cenu přiváží stavební dřevo a lišty do obchodů pro kutily. Po dotazu na radiaci očidivně znervózní a začne dokola opakovat, že „dřevo je OK“. Následně přízná, že ohledně radioaktivity nemá žádnou kontrolu vyjma potvrzení od Bělorusů, a rozhovor zakončí tvrzením, že on sice opravdu nakupuje v Pripjaťském parku, ale dřevo se tam netěží, ale dováží se odjinud, zdaleka.

Vážné trhliny v hodnověrnosti má i potvrzení o radiační čistotě. Běloruský atest vydává státní instituce, která je podřízena prezidentovi s pověstí posledního evropského diktátora, jehož finanční impérium jde stále rychleji ke dnu. Lukašenko potřebuje utržit co nejvíce valut a ekologická čistota nabízených produktů ho tolik nemusí zajímat. Další z firem na seznamu velkoodběratelů Pripjaťského zapovedniku je česká společnost Tinez plus, která v Bělorusku ve zmiňovaném roce utratila více než 6 milionů marek. Kam se podělo 31 000 m3 olšového dřeva, není jasné, protože firma odmítá o svých obchodech mluvit. Sekretářka v českobudějovickém sídle firmy vysvětluje, že šéfové mají zahraniční návštěvu a musí se věnovat jenom jí.

Dokončení na straně 15

Unikátní rozhovor s panem Suchánkem, bývalým velvyslancem ČR v Austrálii. Pro naše **noviny** pokračuje:.

Jak zastavit Černínský palác 14

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Byly to velmi hektické dva měsíce, všechna ta oficiální loučení, dokonce až na Novém Zélandu. Měl jsem štěstí, že začátek února je současně obdobím jejich státního svátku, tak jsem vlastně spojil pravidelnou každoroční návštěvu země s oficiálním, ale i neoficiálním loučením. To neoficiální proběhlo s našimi krajany v Aucklandu a Wellingtonu a bylo velmi veselé a srdečné, došlo při něm i na hraní na kytaru a zpěv českých i slovenských písniček.

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Velice podobné to ostatně bylo i ve všech krajanských klubech v Austrálii, do kterých jsem se na konci svého pobytu dostal. Dovolte, abych se zmínil alespoň o dvou. Jednak to byl můj „domovský“ klub Beseda v Canbeře, kde máme s manželkou tu čest patřit k „zakládajícím členům“, což souvisí s tím, že právě v roce našeho odjezdu, tedy 1998, se klub stěhoval do své vlastní budovy. Do té doby se všechny klubové akce odehrávaly v polském klubu „White Eagle“, který byl sice pohostinný, polské pivo Żiviec také nebylo k zahození, ale nic naplat, přece jen to nebylo „ve svém“. Naše rozloučení s canberskou krajanskou komunitou se ovšem odehrávalo na ambasádě a ze začátku bylo spíše dojímavé, ale poté, co postupem času zůstalo „zdravé jádro“, bylo opět veselo až pivo, jak říká jeden kamarád.

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Ta druhá vzpomínka patří Sokolu Sydney. Shodou okolností na začátku roku tam přijela na návštěvu z Prahy Amfora - společenství sportovců a umělců; myslím, že většina členářů má představu, o jaký ansámbl se jedná. Měl jsem to štěstí si proti nim nejdříve zahrát v dresu Sokola fotbal, to bylo odpoledne. Ač jsou v Sokole dobří sportovci, pokud si dobře vzpomínám, dostali jsme tehdy na frak, protože za Amforu nastoupilo i několik bývalých fotbalových profesionálů a mezi nimi především František Veselý, mistr Evropy z roku 1976. Na svůj věk si stále udržuje svou kdysi obávanou rychlost a jeden gól nám vstřelil právě po úniku po křídle. Měl jsem ho tam hlídat, ale svou rychlostí mě prostě zaskočil, stejně jako ještě několik spoluhráčů za mnou. Pak už jsem si dával větší pozor a i když nám dal ještě jeden nebo dva góly, po křídle už mi neutekl. To tričko s potem rozmazaným nápisem „Sokol Sydney“ mám schované dodnes.

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Večer pak Amfora předvedla to nejlepší ze svého repertoáru a krajané nadšeně tleskali písničkám a scénkám Heleny Vondráčkové, Josefa Laufera, Josefa Aloise Náhlovského a dalších. Mně pak připadla ta čest předat za Sokol kytici paní Jiřině Bohdalové. Vystoupil jsem na pódium, předal kytici, něco k tomu řekl a políbil jí ruku. Její reakce byla typicky bohdalovsky bezprostřední: „Pane velvyslanče, vy...te se na ty formality,“ řekla, objala mě a dala mi pusu, až to mlasklo. Krajané se samozřejmě mohli uřehtat. Vzpomínám si, že cesta zpět do Canberry byla náročná. Jelo se už dost pozdě a za volantem jsem se střídal s Tondou Vincencem, takto předsedou canberské Besedy. Že jsme se tehdy nenabourali, považuji za zázrak, Nevím, jak Tonda, ale já jsem měl neustále tendenci za volantem usnout.

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

A co na velvyslanectví?

Z Austrálie jsme odletali dne 28. února 1998 kolem poledne. V bezprostředně předcházejícíh dnech jsem se snažil zajistit plynulý chod velvyslanectví i po mém odjezdu, neboť mi bylo jasné, že nový velvyslanec hned tak nedorazí. Součástí tohoto „úklidu“ bylo i uzavření kapitoly „Metela a Kníž“. Přes všechny své nedobré zkušenosti, o nichž jsem se zmínil v předchozích dílech, jsem stále vycházel ze závěrů inspekce, tj. již žádné další nepřátelství. Myslím, že nejsem člověk mstivý, a tak, když jsem v těch dnech dostal opět z ministerstva dokument, v němž jsem se měl vyjádřit, zda a k jakému termínu chci své podržené odvolat, předal jsem ho svému zástupci s tím, ať to vyplní jako zastupující vedoucí úřadu podle svého uvážení sám po mém odjezdu. Dokonce jsem se přemohl natolik, že jsem si s oběma při loučení potřásl rukou a minulost hodil za hlavu - co bylo, to bylo. Mé manželce se to tak dalece nepodařilo - na letišti si neodpustila vůči panu Knížovi několik štiplavých poznámek a popravdě řečeno, vůbec jsem se jí nedivil. Zcela bez svého přičinění byla zatažena do

nechutných tahanic a dokonce i naše děti si předčasně vyzkoušely na vlastní kůži obecnou platnost jedné staré pohádky „Jak svět odplácí“. Myslím, že dnes snad už je z našeho seriálu zřejmé, že „být českým ambasadorem holt není žádný med“, jak trefně vyjádřil své dojmy jeden z našich pravidelných čtenářů. Svěřil jsem se v té době se svým problémem jednomu kolegovi - diplomatovi. Trochu mě utěšilo, když mi sdělil, že tato situace není ničím výjimečná, že si ji byl nucen prožít sám a také ví o několika dalších případech v diplomatickém sboru. Uzavřel optimisticky: „Ty jsi na ně zkrátka byl moc hodný!“ S odstupem času jsem mu musel dát za pravdu.

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Den našeho odletu kupodivu nijak smutně nezačal. Veškeré věci byly zabaleny a odeslány, zůstávala jen osobní zavazadla. Bylo ještě dosti časně, a tak jsme přemýšleli, co ve zbylém čase podnikneme, když se ozvalo zaklepání na dveře. Otevřeli jsme a hned jsme viděli, že je náš problém vyřešen: dovnitř se nahrnula celá Morisonova rodina, nejlepší přátelé, jaké jsme v Austrálii měli. Jejich tři děvčata si šla hrát s našimi dětmi a my jsme zasedli k naší nejoblíbenější činnosti - partičce whistu. Tak nám čekání uběhlo tím nejpříjemnějším způsobem a až když jsme se pak s nimi loučili na letišti, měly obě ženy v očích slzy. Velmi srdečné, i když smutné, bylo i rozloučení s kolegy z diplomatického sboru, kteří nás rovněž přišli na letiště vyprovodit.

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Cestou z Canberry do Sydney nám moc do řeči nebylo, ale cestu nám zpříjemňovaly děti, které vždy velmi rády cestovaly letadlem a byly zvědavé, jaký dárek pro ně zase Qantas nachystal. Také se docela těšily, zvláště Eliška, domů na babičky a spolužáky. V Sydney nás na letišti očekával další dobrý přítel, František Bejček. Čekání na interkontinentální let netrvalo dlouho a v přátelském hovoru rychle uběhlo. Když jsme se loučili, podal mi František nějaký papír: „Podívej se na to, je to ze spolehlivých zdrojů!“ A byl pryč. Když jsem pak v letadle četl následující e-mail, který dostal od svého dobrého známého, zatmělo se mi před očima:

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

„A ted jeden drb ale pro Boha je to tajne, nesmis o tom nic mluvit. Suchanek (cs vyslanec v Canbere) ma pruser, pry si nekde koupil barak a jako zastavu, garancii na mortgage dal statni majetek, zem co ma cs v Canbere a ted to chteji prodat a zjistili ze je ta bankou zastavene ! To je tedy pruser, no ale jelikoz je kamarad presidenta, tak se z toho urcite dobre dostane. Vis jak to chodi.“

Pane doktore, jak vypadaly poslední dny Vaší mise zde v Austrálii?

Připomnělo mi to hru na tichou poštu a také jeden prastarý vtip z dob komunismu. Jednalo se o jeden z tehdy populárních dotazů na Rádio Jerevan: „Je pravda, že jistý Ivan Ivanovič z Moskvy vyhrál v loterii automobil značky Volha?“ Odpověď: „V zásadě je to pravda. Nebyl to ale Ivan Ivanovič, nýbrž Petr Petrovič, nebyl z Moskvy, ale z Leningradu, nebyla to Volha, ale kolo, a nevyhrál ho, nýbrž ukradl.“

Auch im Sweden leben die Kanalarbeiter.

Václav Vik
Neviditelný Psíček

Tento nadpis mne , kdysi, upoutal na titulní stránce do ČSSR propašovaného Sternu.Líčila se v něm skutečnost, že i blahobytném a čistotném Švédsku pracují lidé,kteří se musí zabývat tak nechutnými věcmi, jako jsou kanály a odpady a podobně. Což autora, jak se zdá překvapovalo. A možná i některé čtenáře onoho slavného časopisu. No nevím. Kdyby byli bývalí byli někdy byli žili u nás, dříve ČSSR, pak ČSFR , dnes ČR , jistě by to věděli. Kanály u nás nepřehlédne nikdo.

Jdete li českou ulicí, přecházíte li jakoukoliv vozovku, musíte hledět nejen na to,abyste nešlápli do psiho hovínka (tedy někdy po těch velkých psech přímo hovna, dámy prominou),ale také,abyste se nezabili o nějaký ten kanál. Tu vyčnívající, tu zapadlý, tu křivě osazený.

Jedete li autem, ani pak není možno zapomenout na naše milé "kanálarbeiter" , respektive na ty, co ty konce kanálů osazují. Do úrovně vozovky.

Pomalu již z našich silnic mizí onen slavný stroj na opravu vozovek " 30CKL" (30 Cikánů, krumpáč, lopata) a některé vozovky jsou již opravovány skoro, říkám skoro civilizovaně. Na mnoha vozovkách, těch po opravě a nebo nově položených, je dokonce povrch někdy skoro rovný. Až do okamžiku,kdy narazíte na víko kanálu. Pro Pražáky, pokud by přesně nevěděli o čem mluvím, nabízím projížďku přes Charby po nové silnici dálničního typu směrem ven z Prahy. Doporučuji přitom nemluvit, nežvýkat, připevnit si

brýle nejlépe gumičkou aby nespadly a volant obložit něčím měkkým. Vršky kanálů jsou umístěny tak rafinovaně, že ať jedete, jak jedete, z pod kol vozu se ozývá "buch" a zase "buch" a furt tak dál, protože není v silách žádného řidiče, ,abyste se té neuvěřitelné změti kanálů vyhnuli. To by nezvládl ani Enge, připravený k mimořádnému výkonu, když se zhulí marjánou. Jízda pražskou magistrálou, tak proklínanou kdejakým zeleným mozkiem poskytně , co se týče kanálů, stejný zážitek, ovšem na podstatně delší trase. Buch, bum rána, prásk, už mlátí vršky kanálů do kol aut, autobusů, kamionů i motorek. A když pojedete do Brna, tam je to "nemlich to samý", v Karlových Varech na novém průtahu městem jakbysmet a o Ostravě ani nemluvě. Buch, prásk , rána , šleha, šupa, flák a třísk. Právě přejíždíte dekly českomoravských kanálů.

Jsou li u nás, oproti třeba deklům kanálů v Německu, Francii, Španělsku a dokonce i Itálii, kde se s ničím moc nemažou, vždycky blbě osazené, nemůže to být jenom tak. V tom musí být nějaký vyšší zájem. Dlouho sem dumal,jak je třeba možný, že u nás se vyrábí dekly kanálů tak, že vnější rantl je o několik centimetrů vyšší než vnitřní část, takže kolo při přejezdu musí prásknout, jak propadne dolů. A proč, když se postaví nová silnice,jsou horní desky kanálů buď o několik centimetrů níž než vozovka a nebo, naopak, trčí o něco výše. V naprosto mimořádném případě, když je vršek deklu rovný, je celý dekl zcela určitě vsazen do vozovky nakřivo! V tom musí být nějaké tajemství. Nemohl jsem na to přijít, až jsem se šel podívat na film Muži v černém II. A tam je krásná scéna, jak se šéfovi tajné organizace řídící kontakt s Emzáky (pro nescifisty, s bytostmi z vesmíru) kteří projíždějí přes Zeměkouli ozve "informátor" . Je to Michael Jackson. A prosí "Šéfe, vemte mně k sobě jako agenta?!" Odpověď je nekompromisní:" Bereme jenom lidi!"

A když jsem tohle viděl, pochopil jsem to. Oni totiž "kanálarbeiter"u nás nejsou lidi. Oni to jsou Emzáci.A tím pádem neznají naší lidskou geometrii a matematiku. Pravítko a vodováha jsou pro ně zřejmě nejen naprosto neznámé ,ale také nepochopitelné věci ! Ono zkuste třeba, pokud je ve vaší matematice 1+1= 3 spočítat, jak vysoko má být dekl kanálu osazen. Aby byl v rovině .Neřešitelný úkol. Už vidím, jak si Emzák při vyměřování umístění deklů na silnici, které by normální člověk dal do jedné řady a do jedné úrovně, si při práci recituje:

"Je svačvečer, Lysperní jezeleni

se vírně vrtáčejí v mokřavě.

Vetchaři hadroušci jsou roztuchlení

A selvy syští teknosskuhravě ."

No a zkuste se , když vám tohle běhá v hlavě , soustředit na ty odporné řady a vodoroviny , po kterých tak touží tihle místní lysí dvounožci. Tedy myslím lidé. Nejde to. Představuji si také jak jsou asi vybírání spolupracovníci a zaměstnanci do těchto firem. Komise zasedne, dá na vybranou coby pracovním nástrojem na zaměření položení deklu kanálu zvolit mezi rovnou ohoblovanou latí a krásně přírodní větví ze stromu . No , a kdo se pokusí rovně uložit dekl kanálu podle latě , je ihned vyhozen. Jednoduchá zkouška a zdá se, perfektně funguje. Také pokud technik na prvním zkušebním výkresu nakreslí dekly kanálů pěkně v řadě za sebou, může si rovnou sbalit fidlátky a jít. Nekvalifikoval se.

Je pravda, že jsem dokonce už i viděl výrobek jedná firmy ,která dělá kanálové dekly nahoře úplně rovně! Nevím,jak se tento diverzant dostal mezi ostatní zasloužilé výrobce. To víte u nás, zfalšované výběrové řízení a nebo možná rovnou úplatek. Rovný dekl, kdo to kdy viděl ! Ovšem pravda je, že ani tenhle dekl jsem nikdy neviděl osazený rovně a přesně v rovině chodníku a nebo vozovky. Tak je možné, že jim to prostě tak nějak trpí, to porušení kanálské solidarity. A nakonec ,že to vyjde nastejno.

A tak až zase sebou majznete na ulici, protože šlápnete na kanál, jehož mříž je o 5 cm níže a o 15stupňů jinak než vozovky, nelajte. A budete li mít zase za pár měsíců zničené tlumiče na autě a vymlácené řízení,nebo skončíte s autem na stromě, zachovejte klid. A buďte rádi. Právě jste získali důkaz , že mezi námi Zeměkouli a přímo u nás , žijí Emzáci. Protože žádný normální člověk a žádná normální kontrola by nemohla dopustit,aby tohle bylo vydáváno za součást bezpečného chodníku a nebo vozovky.

Já když tak jedu autem, , tak si o nich, těch co u nás plánují a instalují kanály a kanálové dekly přemýšlím: Mají tykadla? Nebo fialové prsty s přísavkami? A kolik jich mají? Je pravda že mají na čele třetí oko? "

A tak jak si přemýšlím,jak asi vypadají a myslí, ani mne tolik nese...., když se zespoda auta stále ozývá buch a buch a buch .

Vjačeslav Michajlovič Molotov, sovětský vůdce

Jediný sovětský vůdce, který tiskl ruku Hitlerovi

Archiv LN

Winston Churchill o něm ve svých pamětech píše: "Lépe než jiní se hodil za představitele a nástroj politiky aparátu, nepodléhajícího kontrole. (...) Nikdy jsem nepotkal člověka, který by dokonaleji ilustroval pojem robota."

"Měl ruce až po lokty od krve," řekl o Molotovovi v soukromí Nikita Chruščov. Byla to pravda, pochopitelně, jinak by si nemohl tolik let zachovat Stalinovu přízeň a hrát se na výsluní sovětské moci. Kdyby bylo možné odmyslet si hrůzu sovětského teroru, našli bychom v sovětských poměrech ilehce komické rysy.

Lenin se nejmenoval Lenin, nýbrž Uljanov, Stalin se narodil jako Džugašvili a jeho "muž číslo dvě", Vjačeslav Michajlovič Molotov se jmenoval Skrjabin. Pseudonymy jsou výmluvné: Lena je řeka na Sibiři, "stal" je ruský výraz pro ocel a "molot" pro kladivo.

Budoucí Stalinův předseda vlády a ministr zahraničí se narodil 9. března 1890 v Nolinsku. Od roku 1906 byl členem bolševické frakce strany, byl odsouzen k vyhnanství ve Vologdě. Po únorové revoluci 1917 začal ve stranické hierarchii plnit klíčové funkce, protože byl jako úředník nezvykle pracovitý. V boji o následnictví po Leninovi byl Molotov jedním z nejpevnějších stoupenců Josifa Vissarionoviče Stalina.

Ten se o něj opíral nejen proto, že Molotov přebral většinu úřední agendy a byl neochvějně loajální, ale i proto, že byl malé postavy; Stalin neměl rád ty, kdo ho převyšovali. Molotov rychle stoupal po mocenském žebříku. Ve třicátých letech se podílel na čistkách, při nichž ztratily svobodu a mnohdy i život miliony lidí, jeho jméno figuruje pod tajnými instrukcemi o zesílení teroru.

Zvlášť zlověstnou roli sehrál na jižní Ukrajině, kde v roce 1932 řídil dodávky obilí. Důsledkem jeho působení byl hladomor, který si vyžádal životy mnoha milionů lidí. Molotov byl přední řečník na stranických sjezdech a plénech ústředního výboru, v letech 1930-1949 předsedal Radě lidových komisařů, v letech 1953-1956 byl ministrem zahraničních věcí.

Pakt Molotov-Ribbentrop

Do dějin natrvalo vstoupil podpisem pod smlouvu o neútočení s hitlerovským Německem dne 23. srpna 1939. Ta soudným příznivcům SSSR po celém světě připravila mnoho těžkých chvil, neboť úplně zvrátila dosavadní sovětskou protinacistickou linii. Zaskočila ovšem i sovětské občany.

Tehdejší velvyslanec USA v Moskvě Charles E. Bohlen píše: "Po šesti letech oficiálně hlásaného nepřátelství k Hitlerovi a nacismu znamenal takový zvrat pro mnoho lidí zemětřesení. Zmatek se projevil i při uvítání německého ministra zahraničí Joachima von Ribbentropa v Moskvě. Rusové neměli nacistické vlajky se svastikou; nakonec je našli v Mosfilmu, kde se natáčely antifašistické filmy. Sovětský orchestr se narychlo učil nacistickou hymnu a spolu s Internacionálou ji hrál na letišti, kde Ribbentrop přistál. (...) Po krátké ceremonii odvezli německého hosta do Kremlu, kde okamžitě začala jednání. Ve dvě v noci byl sovětsko-německý pakt podepsán."

Rozhodně nešlo o smlouvu formální: hned 1. září 1939 Hitlerova vojska přepadla Polsko ze západu a 17. září z východu nastoupila Rudá armáda. Obětavost a hrdinství polských vojáků byly málo platné: jejich jízdní oddíly neměly proti tankovým jednotkám totalitárních režimů sebemenší šanci. Polský stát zmizel z mapy a Molotov mohl 31. října 1939 na zasedání Nejvyššího sovětu konstatovat: "Stačil krátký úder na Polsko napřed ze strany německé armády a potom Rudé armády, aby z tohoto nestvůrného výtvoru versailleské smlouvy, který žil z útisku několika národností, nezbylo vůbec nic."

Molotov bral spojenectví s Německem stejně vážně jako Stalin. 9. září 1939 u německého velvyslance v Moskvě gratuloval nacistické vládě k dobytí Varšavy, po zprávách o německé invazi do Norska a Dánska mu v dubnu 1940 poslal dopis s přáním úspěchů, a o měsíc později reagoval stejně na vpád hitlerovské armády do Belgie, Holandska a Lucemburska. Na podzim 1940 byl Molotov jednat v Berlíně; byl jediný sovětský vůdce, jemuž se dostalo pochybné cti stisknout ruku Hitlerovi. Velvyslanec SSSR v Berlíně po jeho odjezdu psal v hlášení: "Soudruh Molotov se Hitlerovi velmi líbil."

Na vrcholu kariéry

K padesátým narozeninám dostal Molotov vysoké řády a mnohé gratulace. A nejen to: průmyslové centrum Perm bylo přejmenováno na Molotov, na mapě SSSR se objevily dva Molotovsky (jedním byl Nolinsk), Molotovobad, Molotovův mys a Molotovův štít.

Navíc Molotovovo jméno přijaly i tisíce kolchozů, továren a ústavů. Hitler však důvěru sovětských vůdců zklamal: 22. června 1941 SSSR napadl. Přes četné informace o plánu Barbarossa, jak se útok označoval v nacistickém hlavním stanu, Stalin nevěřil, že by ho spojenec mohl zradit. Sám se ovšem také tajně chystal k útočné válce, jen ji nestihl začít jako první. Zpráva o přepadení SSSR ho zcela ochromila, takže propuknutí války musel sovětským občanům oznámit Molotov.

Ten se sice při nočním rozhovoru s německým velvyslancem Schulenbergem zmohl pouze na otázku "Čím jsme si to zasloužili?", ale o pár hodin později už byl rozhodnější. 22. června v právě poledne pronesl v rozhlase krátký projev, končící: "Naše věc je spravedlivá. Nepřítel bude zničen. Vítězství bude naše." Stalin se veřejného vystoupení odvážil až 3. července. SSSR rychle změnil spojence a Molotov místo s Hitlerem jednal se západními státníky.

Po Stalinově boku se účastnil konferencí, kde se rozhodoval příští osud Evropy v Teheráně, na Jaltě a v Postupimi. V letech 1941-1945 byl Molotov místopředsedou Státního výboru pro obranu a podepsal nařízení k výrobě lahví se zápalnou směsí, které jsou od té doby známy jako "Molotovovův koktejl". Po válce byl jako diplomat znám neústupným postojem vůči Západu: říkalo se mu "Mister No" - byl totiž obtížným vyjednavčem při zahraničních kontaktech. Byl jedním z hlavních architektů studené války a jeho neochvějná věrnost Stalinovi a straně nepolevovala.

Když se na zasedání politbyra v roce 1949 projednávalo uvěznění jeho manželky, Židovky Poliny, zdržel se hlasování, což záhy sebekriticky uznal za vážnou chybu. Zrůdnou loajalitu částečně odložil po Stalinově smrti. Stalinův pohřeb se konal v den Molotovových narozenin. Cestou z tribuny mu Chruščov a Malenkov blahopřáli a ptali se ho, jaký dárek by si přál. "Vraťte mi Polinu," řekl suše a šel pryč.

Prosba byla okamžitě tlumočena Berijovi, který chápal, že držet ji ve vězení dál by bylo přinejmenším nerozvážné. Byla ostatně v Moskvě. V roce 1949 sice byla odsouzena na několik let do vyhnanství, ale v roce 1953 ji vyšetřovatelé přičlenili ke "spiknutí" židovských lékařů, znovu ji vyslýchali a mučili až do začátku března. 9. nebo 10. března ji přivedli do Berijova kabinetu. Neměla o Stalinově smrti tušení a připravila se na nejhorší. Jenže Berija vstal od stolu, objal ji a zvolal: "Polino! Jsi správná komunistka!" Žena omdlela. Přivedli ji k vědomí, nechali ji odpočinout a doručili do Molotovovy vily.

Molotovova hvězda bez Stalina pohasínala. Zůstal sice v nejvyšších funkcích, ale poté, co v roce 1957 Molotov odporoval Chruščovovi, kritizujícímu stalinismus a jeho zločiny, byl zařazen do "protistranické skupiny" a poslán jako velvyslanec do Mongolska. Později působil jako představitel SSSR v Mezinárodní agentuře pro atomovou energii ve Vídni. V roce 1962 byl vyloučen z komunistické strany, v roce 1984, za vlády Černěnka, znovu přijat. Zemřel osmého listopadu 1986 v Moskvě.

Petruška Šustrová

Úplně jiná čísla

Jan Kovanic N.P.

Nastal den zúčtování, tedy přechíslování.

Vlastně to ještě není dnešní den, sobota 21.9. 2002, protože časový údaj 24:00:00 neexistuje (pokud astronomové náhodou právě nevsnunují přestupnou sekundu), ale bude to zítra, 22. září 2002 od 00:00:00. A počítá se s tím, že svou práci odvedou telekomáci do 02:59:00 středoevropského letního času. Mezitím povládně čas, kdy se bude lze bezpečně dovolat pouze mobily, protože na tři hodiny padnou všechny **stability** ("nebudou jednoznačně definována volaná čísla").

O samotném přechíslování bylo v médiích napsáno už mnoho, pokud chcete konkrétní informace, je nejlépe se obrátit přímo ke zdroji na <http://www.telecom.cz/>. Když chcete získat aplikace na korvezi čísel, můžete tamtéž, případně se obraťte i na konkurenční linky <http://www.sunnysoft.cz/clanek.php?clanekid=87> nebo http://www.oskarmobil.cz/cz/products/precislovani_index.html. Další naleznete i na <http://www.flashnews.cz/index.php3?id=108600&detailclanku=55029>

Na tom www.telecom.cz si můžete stáhnout prográmek Přechíslování 1.1, který má v zazipovaném tvaru asi 400 kB, po rozbalení něco přes mega. A nejraději už teď hned. Proč byste si ho měli stahovat, když máte sdostatek informací na síti a přinejhorším na infolince 14111? Protože se za připojení k Internetu i infolinku platí a protože budou linky přetížené. Navíc se čekají zmatky ve spojení až tři dny trvající. Český Telecom v tom bude nevinně.

Vinně v tom budou hlavně různé malé ústředny různých malých firem, které nejsou na přechíslování připraveny! Pro ně pak bude tento den přechíslování dnem zúčtování či dnem soudným. Další problémy si přidělají jednotliví uživatelé sami, pokud mají nastavené přeposílání zpráv - ale ve starém formátu. Také si budete muset přepsat čísla vašeho providera Internetu - tam bude stačit uznmout první nulu, stejně jako u mobilů (pokud jste si už ne-před-na-stavili mezinárodní formát.) Jo, to nic není, mám asi tři záložní providery, u každého tři čísla, pro případ, že by mi zkolaboval kabel a já nutně potřeboval na síť. Tak dvakrát ročně je využiju. A víte co? Ještě jsem si těch devět čísel nepřepsal! To počká - až na nějakou situaci, kdy bude krize a spěch... Ale zato potom! Jednotný formát čísel umožní toužebně očekávanou "přenositelnost čísla" a otevírá další dveře konkurenci v telekomunikacích a budoucímu zlevňování. (To se netýká DPH - ta půjde nahoru možná o jedno, možná o dvě a nebo i o sedmáct procent!)

Avšak jeden efekt začne platit hned v neděli. V rámci administrativního kraje se bude volat v místním tarifu. Místo 159 obvodů jich zůstane jen 14. Pojem "meziměstský hovor" odchází na smetiště dějin 19. a 20. století. Teď už budou pouze hovory "dálkové" - protože mezi jednotlivými kraji je to opravdu dálka. Kdežto z Příbrami do Mladé Boleslavi, stejně jako z Kutné Hory do Rakovníka nebo z Albrechtic do Žernova budete hovořit za místní poplatky. Jenom Pražáci si nepolepší (ale ti svůj telekomunikační kraj měli už dávno:). Tedy pokud se neupsali Contactelu - ten bude účtovat jako místní hovor i spojení mezi Prahou a Středočeským krajem. Zatím, od neděle - nabídka platí do odvolání.

A ještě na jednu zásadní věc si budeme muset zvyknout. Už jsem nezažil čtyřmístná telefonní čísla. Ale měli jsme nejdříve číslo pětímístné, které jsem si pamatoval ve formátu 234 56.

Pak jsme měli číslo šestímístné, které jsem psal

789 012, někteří pak

78 90 12.

A když mi to někdo řekl takto, tak jsem své vlastní telefonní číslo nepoznal...

Při přechodu na sedm míst jsem začal používat

345 67 89, protože ta první tři čísla byla vpodstatě stejná ve stejné oblasti. Taky ovšem mi volali lidé, kteří měli v zápisníčku naše číslo jako

34 56 789. Ba i

34 567 89. To bych si nezapamatoval.

Doba spěla dál a dospěla až k osmimístným číslům - v Praze třeba. Můj vrabčí mozek si pamatoval čtyři dvojice:

23 45 67 89. Ovšem byli machři, kteří si to pamatovali takto:

234 567 89.

Tak tohle číslo nám už zůstává - výhoda velkých měst a ústředních ústředen. Liberec si stojí na svém - 48, ale Jablonec z 428 přejde na 483. Například. Více viz ten prográmek Přechíslování 1.1. V Praze si před to staré číslo jenom šoupnem dvojku. (Takže, až nám zase bude někdo volat z Austrálie, tak vlastně nic nepozná. Vytočí "přestupný znak" (z Austrálie do Česka je to zrovna 0011, v seznamu se to označuje jako "+"), pak náš mezinárodní volací znak 420, pak pražskou dvojku a pak to číslo co máme teď. Do Jablonce to bude horší.)

Takže i pro Česko teď budeme 223 45 67 89. A nic si nemusím přepamatovávat. Jen tu dvojku navíc. Ba ano, musím. Protože přijdu do styku s dalšími telefonními čísly, které teď už napařád (aspoň dalších nejmíň osm let:) budou mít devět číslic.

A tu je vhodné psát tři trojice:

223 456 789.

Vidíte? Jsou to úplně jiná čísla!

Tak to by pro dnešek stačilo. Jdu si přepsat číslo domácí adresy na faxu.

Psáno v Praze dne 20. září 2002 v T-2D

Pozn: Byla použita telefonní čísla z číslic po sobě jdoucích, která jsou skutečným telefonním číslem podobná jen náhodně.

Zápas se měnil v souboj Sparty s výtečným gólmanem, o čemž se přesvědčil v 63. minutě Zelenka, který ho nedokázal překonat ani dorážkou ze dvou metrů. Ovšem akce pokračovala, vrácený míč od Sionka z levé strany se dostal k Barankovi a ten dělovkou z osmi metrů pod břevno přidal druhý gól.

Hosté až tehdy pochopili, že bez vstřelené branky si situaci zkomplikují, a začali hledat cestu na domácí polovinu hřiště. Při první z nich Mareš na levé straně zbytečně fauloval a trestný kop zakroutil Mirko Hrgovič tak šikovně, že měl Blažek hodně práce.

Jenže poslední slovo nakonec měla opět Sparta a její třetí gól stál opravdu za to. Pospíšil v šestnáctce přistrčil míč Poborskému, otočenému zády k brance, ten vystříhl nůžkami třetí gól v Melherově síti a vypracoval Spartě před odvetou dostatečný náskok. Velký aplaus náročných fanoušků však domácí fotbalisté přesto za svůj výkon nesklidili

Futbal I.liga: Artmedia Pertržalka zdolala Košice

Artmedia Pertržalka - 1. FC Košice 2:1 (1:1)

Góly: 16. Maixner, 67. Suchánek - 45. M. Sovič. Rozhodca Šipoš, ŽK: Kubala _ - Obšitník, striedania: 28. Kubala za Hellebranda, 62. Mikulič za Kubalu, 77. Šoltis za Medveďa - 8. J. Sovič za Lazúra, 69. Loj za Semanca, 81. Mati za Gajdoša, 2129 divákov.

Artmedia sa ohromnou bojovnosťou predrala k cennému víťazstvu nad doteraz nepremoženými Košičanmi. Náhla zmena počasia - po krásnej slnečnej sobote nadišlo chmúrne daždivé nedeľné ráno - premenila skvelý petržalský trávnik na močaristé plochy a spôsobila dve zranenia už v prvej polhodine. Na nosidlách vynesli košického Lazúra a predčasne dohral aj domáci Hellebrand. S podmienkami na ihrisku akosi stratil cit pre posudzovanie dovoleného aj rozhodca Šipoš. Pridlho trpel bezohľadné zákroky a keď bolo zle, vytiahol žltú kartu aj za nič. Ale aspoň to podnietilo hráčov sústrediť sa na hru. Mužstvám to našťastie neubralo na bojovnosti a nasadení, ale ani na pekných situáciách vytvorených z umu mysliacich a tvorivých hráčov - najmä Zvaru na petržalskej a Obšitníka s Miroslavom Sovičom na košickej strane. Kumšt individualít sa prejavil aj v streleckej fáze. Tak dal vedúci gól Artmedia Maixner po šikovej prihrávke Hellebranda. Rovnako vyrovnávajúci gól dosiahli hostia po súhre Kozák-M. Sovič. Zrodil sa však z taktickej chyby Artmedie, ktorá predtým - už po riadnom hracom čase - rozohrávala tri rohové kopy za sebou a stratila pozornosť v bránení. Po zmnene strán mali Košičania veľmi blízko k víťazstvu - Jaroslav Sovič dvakrát za sebou neprekonal osamelého Čobeja a ani najlepší hráč hostí Kozák nevyužil šancu. Trest za to prišiel po podobnej súhre Hellenrand - Maixner z prvého gólu v prevedení dvojice 17-ročný Mikulič-Suchánek na víťazný gól a prvú prehru Košičanov v tohtoročnej lige.

Copyright © 2002 TASR

Slovenskí kanoisti získali na akademických MS päť medailí

Slovenskí rýchlostní kanoisti si počínali výborne v pretekoch na 500 m tratiach na druhých akademických majstrovstvách sveta v talianskom Bari, keď vybojovali päť medailí.

Už druhé zlato získal slovenský štvorkajak v zložení Richard Riszdorfer, Michal Riszdorfer, Erik Vlček a Juraj Tarr, ktorý predtým triumfoval aj na kilometri. Na strieborných pozíciach dopádlovali kajakári Ľubomír Nemec a Marcela Erbanová, o dve bronzové medaily sa zaslúžili singlakanoista Daniel Biksadský a deblkajak Richard Riszdorfer, Ľubomír Nemec.

"Štvorkajak zvíťazil úplne suverénne o celú loď" a podobne ako na 1000 m potvrdil úlohu favoritov. Potešili ma Nemec a Biksadský, ktorí sa dokázali vysporiadať so silnými vlnami a vybojovali striebro resp. bronz. Erbanová trochu zaspala štart, v opačnom prípade sa mohla tešiť zo zisku najcennejšieho kovu, lebo bolo v jej silách zdolat' kanadskú pretekárku," povedal reprezentačný tréner slovenských rýchlostných kanoistov Pavel Blaho.

Copyright © 2002 TASR

dalekonosnou strelou početní výhodu při Ministrově vyloučení využil a definitivně domácí uklidnil, další gólovou pojistku mohl přidat Kučera. Hra se pak rozkouskovala, trpěla nepřesnostmi v rozehrávce i v kombinaci. V závěrečném dějství už slávisté kontrolovali svůj náskok a jen čekali na chyby soupeře. Jedné z nich využil důsledný Míka, který v dnešním utkání vystřídal v Beránkově formaci na pravém křídle Hrušku, a zpečetil výsledek na 3:0.

Zlín nedokázal překonat gólmána Málka a podruhé v Praze prohrál. (ČTK - ilustrační foto

SLAVIA vs. ZLÍN 3:0

- třetiny** 1:0, 1:0, 1:0
- Branky a nahrávky:** 14. Šaffer (Klepiš), 32. Kolařík (Posmyk), 55. Míka (Antoš, Beránek)
- Rozhodčí:** Vokurka - Barviř, Blümel
- Vyloučení:** 2:4
- Využití:** 1:0
- Diváci:** 1487
- Slavia Praha:** Málek - J. Novák, Kučera, P. Kadlec, Hejda, Kolařík, Graňák, Posmyk - Ujčík, Štraub, Tomica - Míka, Beránek, Antoš - Hruška, Steiner, Sup - Jaroš, Klepiš, Šaffer
- Zlín:** Tuček - M. Hamrlík, Zubíček, Marušák, Hriňa, Hučko, Galvas - M. Okál, Vlach, Veselý - Balašík (17. Záhorovský), Martin Čech, Pivko - I. Rachůnek, Jenáček, Hubáček - Mokrejš, Ministr, L. Vlček

flashnews, CTK

V poháru UEFA si nejlépe vedla Sparta

PRAHA, 19. září 2002 - *Hned tři české fotbalové celky nastoupily ve čtvrtek v prvním kole Poháru UEFA. Nejlépe z nich dopadla Sparta, která zvítězila doma nad bosenským Širokým Brijegem 3:0. Liberec přehrál Dinamo Tbilisi pouze 3:2 a Slavia remizovala v belgickém Mouscronu 2:2.* Průměrný výkon stačil fotbalistům Sparty Praha, aby v prvním duelu úvodního kola Poháru UEFA vyhráli nad bosenským Širokým Brijegem 3:0 a před odvetou si vypracovali náskok, který by jim měl stačit k poklidnému postupu do druhého kola. Přesto svou hrou nijak nenadchli. Kdo čekal obrovský nápor Sparty, musel být zklamán. Domáci favorit totiž začal mdle, až se zdálo, že snad hráči čekají, jak se bosenský celek porazí sám. Tým z Balkánu podle očekávání vsadil na výraznou defenzívu a dopředu se vůbec nehnal, a tak na Blažka šla za celý poločas jediná střela.

První slibnější možnosti Sparty byla Barankova hlavička mimo po Poborského centru; jinak se obě největší letní spartánské posily ztrácely ve zmaru, které mužstvo předvádělo. Pomalé a nepřesné přihrávky střídaly hrubé chyby při rozehrávce, útočníci jako by zanevřeli na presink na útočné polovině a kombinace vázla tak, že trenér Jarabinský jen kroutil na lavičce hlavou.

Jako první se probudil v 36. minutě Pospíšil, jehož křížná dělovka z hranice šestnáctky sice mířila nad, ale brankáře Melhera pořádně vyděsila. Netrvalo dlouho a dvojice se setkala znovu, ovšem spartánský útočník v obrovské šanci z deseti metrů ztroskotal na Melherově náruči.

Třetí minisouboj však už nejlepší podzimní spartánský střelec vyhrál. Vydělal na probuzení Zelenky, který v poslední čtvrthodině poločasu vzal pevněji do rukou režii domácí hry. Pospíšil si čtyři minuty před polovinou zápasu naběhl na jeho uličku a vstřelil vytoužený první gól Sparty. Aktivněji začali domácí i druhý poločas a za deset minut si dokázali vypracovat více šancí než za celou první půli. V 49. minutě Jarošík trefil z dvaceti metrů jen výborného Melhera, o tři minuty později spálil další možnost Poborský a vzápětí Sionko svůj technický oblouček poslal nad. Ještě nebezpečněji vypadal Jarošíkův trestný kop z 57. minuty, který jeden z obránců tečoval, ovšem Melher znovu akrobatickým zákrokem vyrazil na roh.

Dokončení ze strany 12:

Telefonický kontakt s jedním z bossů Lubomírem Toupkem se potom odehraje v následujícím stylu: „My s Běloruskem neobchodujeme. No dobrá, něco jsme kdysi koupili. Co? To já nevím. Dřevo? Ano? Radioaktivita? Tak o tom já nic nevím a ani vědět nechci. Nashle.“ Při hledání odpovědi na otázku, jak se právě budějovičtí podnikatelé k obchodu dostali, leccos napoví pohled na dveře sousedící s jejich kanceláří. Stojí na nich v azbuce „Ruské informační centrum“. Také výpisy z obchodního rejstříku obsahují mnoho rusky znějících jmen ve vzájemně provázaných firmách kolem Tinezu. Kruh se uzavírá při zjištění, že jedním z šéfů Tinezu Plus je Emil Prokeš, bývalý vysoký funkcionář SSM. České Budějovice totiž byly za minulého režimu družebním městem Gomelu, sídla správy Pripjaťského zapovedniku. Znalci poměrů dodávají, že jinak než přes staré vazby z minulého režimu se obchody s Běloruskem dělají jen velice obtížně.

V tisících tun

Podle internetových stránek českého ředitelství cel se od začátku roku 1998 do poloviny roku 2002 dovezlo z Běloruska celkem 48 000 tun dřeva a dřevěných výrobků s deklarovanou hodnotou 342 milionů korun. Nejsou k dispozici doklady, kolik dřeva vyrostlo poblíž Černobylu a co se z něj vyrobilo. Celní správa se tím nikdy nezabývala. Systematičtější radiační kontrola na hranicích země funguje teprve od loňska.

Na laboratoře zabývající se detekcí radiace, včetně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost, se za několik let obrátily desítky firem s žádostí o přeměření dřeva. Žádná z oslovených laboratoří zatím žádné nápadně velké hodnoty radiace neobjevila. „Na náš dotaz, odkud to dřevo je, odpověděli, že právě tím si nejsou jisti. Oni mají deklarované dřevo z Polska, ovšem obrátili se na nás, protože měli důvodné podezření, že to není z čisté oblasti, ale odjinud,“ poodhaluje praxi obchodu se dřevem Ivan Kašparec z firmy Exploranium cz. Zúčastnění v tomto obchodě totiž dobře vědí, že spotřebitel by si těžko koupil dřevo od Černobylu. I kdyby dozimetr nenaměřil žádnou radiaci a židle by vyšla na poloviční cenu, v myslí laika zafunguje černobylská fobie. Proto se původ dřeva kamufluje. Začíná to už v Bělorusku, kde tamní úřady zajistí papíry, které z dubu pokáceného v Pripjaťském zapovedniku udělají strom vyrostlý v panensky čisté sibiřské přírodě. Stačí k tomu vyrobit dokumenty, že vlak byl naložen v Rusku, i když se dřevo naložilo až při fiktivním transferu Běloruskem.

Jinou metodou zametání stop je řetězec firem. Při několikanásobných prodejích dřevo překročí hranice několika zemí a z celých klád se stanou například prkna či kůra na mulčovací směsi. Sehnat důkazy o řetězcích je velice těžké. Transfery se dají částečně zdokumentovat na celních záznamech, ale stopy končí, pokud se další řetězový obchod uskuteční v rámci jednoho státu. Za příklad může posloužit další ze seznamu velkoodběratelů jihoběloruského dřeva – polská firma Konstdrew. Sídli v městěčku Bielsk Podlaski jen několik kilometrů od běloruských hranic, podél níž je rozprostřeno hned několik železničních terminálů s tisíci kubiků naskládaného dřeva. Konstdrew v roce 1999 nakoupil v Gomelu za milion marek 7000 m3 dřeva, o jehož původu nechce majitel firmy médiím nic prozradit. „Víme, že se tato tajemná firma nesnaží proniknout na polský trh, ale dřevo prodává dál na západ,“ říká Robert Cyglickí z polské pobočky organizace Bankwatch.

Zlín v Praze znovu neuspěl

Návštěvy Prahy hokejistům Zlína nesvědčí. Podruhé v několika dnech zavítali do metropole, ale opět odjíždějí s prázdnou. Po prohře se Spartou 1:3 neuspěli ani v Edenu. Nepřekonatelnou překážkou jim byl slavistický gólman Málek, který zkrotil všech 30 střeleckých pokusů a mohl se poprvé radovat z čistého konta

Zlínu se navíc v utkání zranil reprezentační křídelník Jaroslav Balašík. Moravané, nabuzeni pátečním osmibrankovým přídělem Havířovu, začali aktivněji, avšak Balašíkovu střelu z bezprostřední blízkosti zneškodnil Málek. Na druhé straně se vyznamenal mladý Tuček při šancích Štrauba a Ujčíka. Při vyloučení obránce Posmyka měl blízko k vedoucí brance kapitán hostujícího celku Okál, ale puk mu v rozhodující chvílce odskočil. Skóre otevřel až slávista Šaffer, jenž překvapil Tučka zdálky strelou švihem nad lapačku. Ke smůle hostí hned o chvíli později trefil nešťastně pukem Čech svého spoluhráče Balašíka do obličeje a reprezentační forvard již do dalšího průběhu nezasáhl. Přesto se zlínskému mužstvu naskytla na začátku druhého dějství výtečná možnost k vyrovnání poté, co pronikajícího Vlacha zastavil nedovoleně Hejda a rozhodčí Vokurka nařídil trestné střelení. Zkušený čtyřicetiletý harcovník Vlach však nevyzrál na slávistického gólmána, o patnáct let mladšího. Zlínské tento moment nalomil, navíc průbojný Balašík citelně chyběl. Uchýlili se k řadě nedovolených zákroků a vlastní nedisciplinovaností nabídli Slavii čtyři přesilovky v řadě. Obránce Kolařík

Censorship Wins Out

Many journalists and activists have brought their struggle for democracy to the Internet but plenty of nasty regimes have learned to control the Net for their purposes

Andrew Stroehlein posted: 2002-04-16

Editor's note: Andrew Stroehlein is head of training at the Institute for War and Peace Reporting and founder of Central Europe Review. He writes regularly about Internet censorship in authoritarian regimes.

A decade or so ago, it was all clear: the Internet was believed to be such a revolutionary new medium, so inherently empowering and democratizing, that old authoritarian regimes would crumble before it. What we've learned in the intervening years is that the Internet does not inevitably lead to democracy any more than it inevitably leads to great wealth.

"The Web really does scare these regimes," says Veronica Forwood of Reporters without Borders.

The idea that the Internet itself is a threat to authoritarian regimes was a bit of delusional post-Cold War optimism. It is true that many activists and journalists have brought their struggle for democracy, the rule of law and freedom of expression to the new medium, but they have not been blessed by inevitable victory, and plenty of nasty regimes have learned how to co-exist with the Internet in one way or another. In country after country, the same old struggle goes on: hard-line regimes and their opponents remain locked in battle, and the Internet has become simply one more forum for their fight.

Repressive regimes are paranoid by nature. Those in power see enemies everywhere and encourage mass paranoia, overemphasizing threats to national security in order to justify their draconian rule. When early Web-heads equated the Internet with inevitable democracy, paranoia-prone regimes were natural suckers for the idea.

"The Web really does scare these regimes," Veronica Forwood told me. Forwood is the UK Representative for Reporters without Borders, the publisher of the excellent "Enemies of the Internet" report, outlining the situation in many regimes around the world, "They want to control everything, and the Web seems so nebulous and unknowable to them, they are just frightened by it." Indeed, many repressive states see the Internet as such a threat that they simply ban it altogether. The former regime in Taliban-controlled Afghanistan and North Korea are two cases of a complete ban, though it is known that a few very high-ranking ministers in each regime have had access to e-mail at least. Another particularly harsh example is Burma. A. Lin Neumann, Asia Consultant for the Committee to Protect Journalists (CPJ) and author of an excellent recent report on press freedom in Burma, explained to me that the military junta in Rangoon effectively prevents public Internet access in the country. One needs a permit for a modem, and though a few people have them illegally, long-distance calls for foreign access are prohibitively expensive. The tiny number of government-approved e-mail accounts are all monitored by censors, and the high price of those accounts again keeps most ordinary citizens away in any case. Relying on high access costs as a de facto censor is an easy trick for regimes, as they generally lord over desperately poor countries. As we previously discussed here in OJR, Uzbekistan is a perfect example. In true Soviet style, the authorities in Tashkent have set up the technical infrastructure so that they have the capability to monitor e-mails and Web browsing, but it seems they don't actually interfere that much just yet, because they know the price of access means that only a tiny fraction of the population are online, an insignificant fraction apparently in the authorities' view.

But an all-out ban and relying on high access costs are hardly the only methods of keeping control over online information. Despite the theory behind the Internet's built-in anti-censorship architecture, official control is actually very possible in practice, especially as the regimes run the telecommunications infrastructure when the country comes online.

In Iraq the regime is trying to use the Internet to its own advantage while cutting off access to the public. The Internet is accessible from some government ministries, but since, like Burma, one needs special permission to own a modem, home access is limited to the most trusted members of the ruling elite. The situation in Cuba is little better. The government allows access at approved institutions, including trusted firms and universities. Private access at home is nearly non-existent, and the government is setting up a Cuba-only intranet for young people, to keep their activity corralled in an easily controlled space. The overall effect of these efforts, according to a detailed report by the Carnegie Endowment for International Peace, is that, "there is essentially no legal, commercially available public access to the Internet" in Cuba.

Some repressive regimes, however, realizing that the new technology can have some positive benefits for society at large, have developed a more sophisticated approach to the Internet, attempting to allow widespread access and yet maintain control over it. China has tens of millions of Internet users and has easily one of the fastest growing online populations in the world. Still, the authorities' control points are several. Chinese chatrooms, for example, are monitored and comments offensive to the regime are removed quickly by the moderators.

Much more importantly, though, is the Chinese government's ability to censor material coming in from outside China. All external information runs through government servers, so the authorities can and do block outside Web sites they deem potentially dangerous. A report by CPJ in January of last year notes that the main targets for blocking are Western news sites, Chinese dissident sites, Taiwanese media and sites of the banned religious group, Falun Gong. But the CPJ Report also observed how inconsistent the blocking can be, and this point is backed up by this writer's experience. On a recent trip to China, I did a little test of my own in an Internet cafe: US sites cnn.com and time.com were blocked, but UK sites for The Guardian and The Independent newspapers, both with plenty of articles critical of Beijing, were easily accessible.

It is, however, probably not as random as it appears, and the Chinese authorities have blocked a huge number of sites, most likely paying more attention to those sites they feel are better known to Chinese users. Certainly, the authorities' overall control can be in no doubt, exemplified by the fact that their blocking can be turned on and off at will: during last October's APEC meeting in Shanghai, the Chinese authorities temporarily lifted their blocks of some American Web sites as a sop to foreign delegates.

As CPJ's A. Lin Neumann told me: "Chinese blocking is reasonably effective on their part. It takes some determination to get around it, and I doubt that many people want to really play the game. Most of the students I talked with, quite frankly, were more interested in sex, computer games and English proficiency (in that order) than they were in politics on the Internet."

While it's true some editors try to stay one step ahead of the blockers by constantly setting up new proxy sites, that kind of cat-and-mouse routine, forcing the reader to waste time keeping up with frequent address changes, only benefits the censors. While access to the outside world is significantly limited in China through extensive and complex blocking, the authorities have a much easier time controlling what is published within China. As in many heavy-handed regimes, self-censorship is the key factor in China: editors of Web sites inside China know well the limits of what is acceptable and what is not, and it only takes a few tough arrests and harsh crackdowns to send a clear signal to Web journalists and activists everywhere. The infamous persecution of online publisher Huang Qi is probably enough to keep most Chinese Web editors in line.

This "let that be a lesson to you all" tactic is as old as man, but even with the newest technology it still works -- and is a typical ploy even in regimes that are generally considered less repressive than China. Umit Ozturk, vice-chair of Amnesty International's Journalists' Network, explained to me how this works in Turkey. In Turkey, if a Web site publishes something the military-dominated state finds unacceptable, the ISP's will receive a quick visit or a phone call from someone "suggesting" the immediate removal of that site. Failure to do so would be very detrimental to one's health, so the ISPs naturally comply.

When the optimists spoke of inevitable freedom through the Internet a few years back, they forgot about such crude and effective methods of information control.

Virtually in exile

With such personal threats at home, it's not difficult to see why some online journalists and activists chose to work in exile. There are problems with this approach, obviously -- their online information might be blocked at home, many potential readers will not be able to afford access to their site and their critics will always accuse them of being stooges of foreign governments - but for some the benefit of being able to tell the truth outweighs these concerns.

The main problem of running a Web site in exile is maintaining local relevance and authenticity when writing from abroad; specifically, the site needs regular, up-to-date information from within the country. The only way to do this is to develop a network of reliable correspondents on the ground and to develop efficient channels for getting their information out of the country.

The main problem of running a Web site in exile is maintaining local relevance and authenticity when writing from abroad.

In the worst cases this means either heavily working the phones to your contacts on the ground, or, where phone-tapping is a concern, the smuggling of documentation out of the country. On the face of it, that would seem to be little advancement on the tedious and dangerous methods of the Communist-era dissidents. Still, when it works, it can bring the only non-regime-sponsored information to the outside world and offers a unique eye on closed societies. The work of the Revolutionary Association of the Women of Afghanistan in Taliban-controlled Afghanistan was certainly one of the best examples of such activity the Internet has ever seen.

In less restrictive situations, the Internet itself is the networking tool, and e-mail allows émigré publishing to be current from the ground in a way that Iron Curtain dissidents never could be. Even then, however, expanding a network of correspondents on the ground is not always straightforward, and the specifics of the local culture and local regime need to be considered.

My own Institute for War and Peace Reporting is familiar with this problem. The editors of our online publications covering post-Soviet Central Asia, Afghanistan and the Balkans are all émigré journalists in London who develop their networks on the ground according to the possibilities in individual countries. In Uzbekistan, for example, the situation is relaxed enough for us to have a physical office in Tashkent and a rather normal network of

correspondents radiating out from it. In Turkmenistan, however, the situation is significantly more complicated for us. Forget a physical office: all our reporters on the ground communicate directly via e-mail with our central office in London. Trying to build a normal network there would only attract informants who would turn in all our associates, so we keep our correspondents on the ground isolated from one another. They wouldn't recognize each other if they sat next to one another on a bus in downtown Ashgabat.

But even if you have a developed network of correspondents on the ground, that doesn't mean that people will feel comfortable talking to them. When fear so thoroughly permeates society, mouths stay closed.

In some cases, however, the subject matter is so potentially damaging to people's lives that they are able to overcome their fear of the authorities. The work of the Three Gorges Probe, a Web-site in Canada dedicated to discussing the controversial Three Gorges dam project in China, provides an interesting example of this. Publisher Patricia Adams was reluctant to discuss the details of her network on the ground, but she told me that ordinary people in the region are very eager to talk to TGP correspondents about the dam, as they genuinely hope their concerns will be addressed. Their willingness to talk is understandable; after all, many of them are the ones being resettled by the dam project.

The Three Gorges Probe Web site highlights another particular problem of this genre: oftentimes, the line between journalism and activism becomes fuzzy -- to the detriment of the reader seeking objective information. Adams insists Three Gorges Probe is pure journalism, but it is pretty clear that the site offers a mostly critical view of the project. While that may be a justifiable editorial policy intended to counter all the official information on the dam project, many émigré sites have very serious problems with balance.

Amnesty International's Umit Ozturk sees this as unfortunate in the Turkish case but admits, "It couldn't be any other way." Most Turkish and Kurdish émigré sites are run by "activist reporters," people who care so passionately about their cause that objectivity takes a back seat in their online efforts.

Veronica Forwood of Reporters without Borders, however, says it depends on the background of the editors. Those who come from a strong journalism background usually try to maintain a sense of balance and concentrate on on-the-ground reporting rather than commentary.

Interestingly, there is now serious talk in U.K. NGO circles of creating a non-profit project specifically designed to help émigré journalists establish Web sites with local correspondent networks for the people in their repressive regimes back home. The idea is to provide start-up funds as well as the technical expertise and journalism training needed to run an émigré Web site with real impact on the ground.

Real change is not virtual

That impact is the heart of the problem for all Web sites working within and around repressive regimes. For all the excited talk about the Internet bringing freedom, actual examples of online publishing bringing about change in these countries are few. In many ways, the Internet seems to fulfill the same role as samizdat did in Communist Czechoslovakia. Like that old dissident literature, the Internet in authoritarian regimes offers the only place for critical voices, but, sadly, it has little effect on the ground. Remember, despite the international fame of writers like Vaclav Havel, outside of a small circle of intellectuals in Prague, hardly anyone ever read samizdat within Communist Czechoslovakia. The Velvet Revolution emerged from direct action within a changed geo-political atmosphere; decades of dissident carping had nothing to do with real change when the regime finally fell.

As it was with samizdat, most people in authoritarian regimes never get a chance to see Internet publications, and the whole enterprise, both the publishing of banned information and official attempts to stop it, is more a game for elites: elite dissident intellectuals criticize elite rulers, and they argue back and forth in a virtual space. The opponents can score a few victories in that virtual space, but meanwhile, back in reality, little changes for the people on the ground.

Some may find such a conclusion a bit pessimistic, especially coming from someone who works in the field of online journalism in these countries. But it is important to keep one's feet on the ground and neither underestimate the scope of the problem nor overestimate the ability of the medium.

And there is some reason for cautious optimism. CPJ's A. Lin Neumann, for example, reminded me that, "elites, generally, tend to lead the movement toward change so the fact that the Internet is somewhat confined to elite communication in some places does not disqualify it as a change agent." Neumann points to China, saying that the Internet has had an effect on the ground there, leading, for instance, to greater impact of stories on corruption.

Neumann also told me that the nature of the Internet means, "It is simply harder, even for the Burmese bad guys, to keep secrets from the world, because once information gets out it circulates widely."

"Twenty years ago," he noted, "that information -- such as a secret arrest that is revealed through an underground contact -- would have to circulate by newsletters sent in the post; now it is on the desks of journalists and others within minutes."